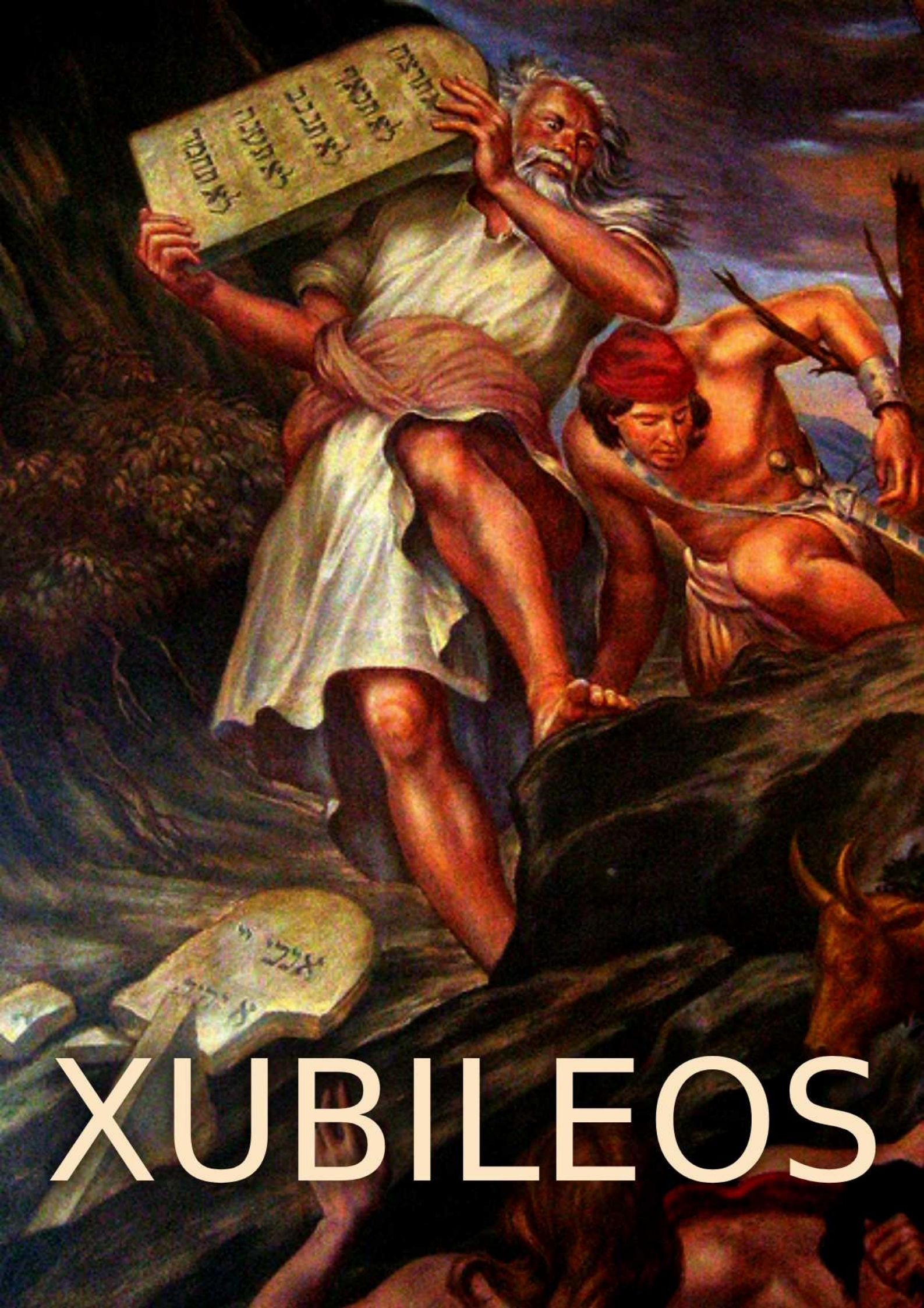

XUBILEOS

CAPÍTULO 1

1 E aconteceu que no primeiro ano da saída dos fillos de Israel de Exipto, no terceiro mes, o día dezaseis do mes, [2450 Anno Mundi], Deus falou a Moisés, dicindo: "Sube a min ao monte, e eu che darei dúas táboas de pedra da lei e do mandamento que escribín para que lles ensines".
2 E Moisés subiu ao monte de Deus, e a gloria do Señor estivo no monte Sinaí, e unha nube cubriuno con a súa sombra durante seis días.
3 E chamou a Moisés no sétimo día de en medio da nube, e a aparencia da gloria do Señor era coma un lume ardendo no cumio do monte.
4 E Moisés estivo no monte corenta días e corenta noites, e Deus ensinoulle a historia anterior e posterior da división de todos os días da lei e do testemuño.
5 E dixo: Inclina o teu corazón a toda palabra que che direi neste monte, e escríbea nun libro, para que as súas xeracións vexan que non os abandonei por todo o mal que fixeron, violando a alianza que establezo entre min e ti para as súas xeracións hoxe no monte Sinaí.
6 E así acontecerá cando todas estas cousas lles acontezan, que recoñecerán que son máis xusto ca eles en todos os seus xuízos e en todas as súas accións, e recoñecerán que estiven verdadeiramente con eles.
7 Escribe para ti todas estas palabras que che declaro hoxe, porque coñezo a súa rebelión e a súa teimosía, antes de que os leve á terra da que xurei aos seus pais, a Abraham, a Isaac e a Xacob, dicindo: Á túa descendencia dareille unha terra que mana leite e mel.
8 Comerán e saciaranse, e volveranse a deuses estraños, a (deuses) que non os poderán librar de ningunha das súas tribulacións; e este testemuño será oído como testemuño contra eles. Porque esquecerán todos os meus mandamentos, (mesmo) todo o que lles ordeno, e andarán tras os xentís, e tras a súa impureza, e tras a súa vergoña, e servirán aos seus deuses, e isto resultará para eles unha ofensa, unha tribulación, unha aflición e unha trampa.
9 Moitos perecerán, serán levados cativos e caerán nas mans do inimigo, porque abandonaron os meus estatutos e os meus mandamentos, as festas da miña alianza e os meus sábados, o meu lugar santo que santificei para min no medio deles, o meu tabernáculo e o meu santuario que santificei para min no medio da terra, para poñer o meu nome nela e para que habite alí.
10 E farán para si lugares altos, bosques e imaxes gravadas, e adorarán, cada un a súa propia (imaxe gravada), para extraviarse, e sacrificarán os seus fillos aos demos e a todas as obras do erro dos seus corazóns.
11 E enviareilles testemuñas para que poida testificar contra eles, pero non escoitarán, e tamén matarán ás testemuñas, e perseguirán aos que buscan a lei, e derogarán e cambiarán todo para obrar o mal diante dos meus ollos.
12 Esconderei a miña cara deles e entregareinos nas mans dos xentís para cativelos, para que os saquen e os devoren; botareinos fóra da terra e esparexereinos entre os xentís.
13 E esquecerán toda a miña lei, todos os meus mandamentos e todos os meus xuízos, e desviaranse en canto ás lúas novas, aos sábados, ás festas, aos xubileus e ás ordenanzas.
14 E despois disto volveranse a min de entre os xentís con todo o seu corazón, con toda a súa alma e con toda a súa forza, e eu reunireinos de entre todos os xentís, e buscaránme, para que me atopen, cando me busquen con todo o seu corazón e con toda a súa alma.
15 E revelareilles abundante paz con xustiza, e quitareilles a planta da rectitude, con todo o meu corazón e con toda a miña alma, e serán para unha bendición e non para unha maldición, e serán a cabeza e non a cola.
16 Edificarei o meu santuario no medio deles, habitarei con eles, serei o seu Deus e eles serán o meu pobo en verdade e xustiza.
17 Non os abandonarei nin os deixarei atrás, porque eu son o Señor, o seu Deus.
18 Moisés caeu sobre o seu rostro e rezou, dicindo: «Señor, meu Deus, non abandones o teu pobo nin a túa herdanza, para que vaguen polo erro dos seus corazóns; non os entregues nas mans dos seus inimigos, os xentís, para que non os dominen e os fagan pecar contra ti».
19 Que a túa misericordia, oh Señor, sexa elevada sobre o teu pobo e cree nel un espírito recto, e non deixes que o espírito de Beliar domine sobre eles para acusalos diante de ti e para apartalos de todos os camiños da xustiza, para que perezan diante da túa presenza.
20 Mais eles son o teu pobo e a túa herdanza, que libraches das mans dos exipcios co teu gran poder. Crea neles un corazón limpo e un espírito santo, e non deixes que caian nos seus pecados de agora en diante ata a eternidade.
21 E o Señor díxolle a Moisés: Coñezo a súa contrariedade, os seus pensamentos e a súa teimosía, e non serán obedientes ata que confesen o seu propio pecado e o pecado dos seus pais.
22 E despois disto volveranse a min con toda rectitude, con todo o seu corazón e con toda a súa alma; circuncidarei o prepucio do seu corazón e o prepucio do corazón da súa descendencia; crearei neles un espírito santo e os purificarei para que non se afasten de min desde aquel día ata a eternidade.
23 E as súas almas apegaranse a min e a todos os meus mandamentos, e cumprirán os meus mandamentos, e eu serei o seu pai e eles serán os meus fillos.
24 E todos eles serán chamados fillos do Deus vivo, e todo anxo e todo espírito saberán, si, saberán que estes son os meus fillos, e que eu son o seu Pai en rectitude e xustiza, e que os amo.
25 E escribe para ti todas estas palabras que che declaro neste monte, as primeiras e as últimas, que se cumprirán en todas as divisións dos días na lei e no testemuño e nas semanas e nos xubileus ata a eternidade, ata que eu descenda e habite con eles por toda a eternidade.
26 E díxolle ao anxo da presenza: Escribe para Moisés desde o principio da creación ata que o meu santuario sexa edificado entre eles para sempre.
27 E o Señor aparecerá aos ollos de todos, e todos saberán que eu son o Deus de Israel e o Pai de todos os fillos de Xacob, e Rei no monte Sión por toda a eternidade. E Sión e Xerusalén serán santas.
28 E o anxo da presenza que ía diante do campamento de Israel tomou as táboas das divisións dos anos, desde o tempo da creación da lei e do testemuño das semanas dos xubileus, segundo os anos individuais, segundo todo o

número dos xubileus, desde o día da nova creación, cando os ceos e a terra sexan renovados e toda a súa creación segundo os poderes do ceo e segundo toda a creación da terra, ata que o santuario do Señor sexa feito en Xerusalén, no monte Sión, e todas as luminarias sexan renovadas para curación, para paz e para bendición para todos os elixidos de Israel, e para que así sexa desde aquel día e para todos os días da terra.

CAPÍTULO 2

1 E o anxo da presenza falou a Moisés segundo a palabra do Señor, dicindo: Escribe a historia completa da creación, como en seis días o Señor Deus rematou todas as súas obras e todo o que creou, e gardou o sábado no sétimo día e santificouno para todas as xeracións, e constituíuno como sinal para todas as súas obras.
2 Porque no primeiro día creou os ceos que están arriba, a terra e as augas e todos os espíritos que serven diante del: os anxos da presenza, os anxos da santificación, os anxos do espírito dos ventos, os anxos do espírito das nubes e da escuridade, da neve e da sarabia e da xeada, os anxos das voces e dos tronos e dos lóstregos, os anxos dos espíritos do frío e da calor, do inverno e da primavera e do outono e do verán, e todos os espíritos das súas criaturas que están nos ceos e na terra. (Creou) os abismos e a escuridade, o atardecer e a noite, a luz, o amencer e o día, que preparou no coñecemento do seu corazón.
3 E entón vimos as súas obras, e loámolo, e louvámolo diante del por todas as súas obras; porque sete grandes obras creou o primeiro día.
4 E no segundo día creou o firmamento no medio das augas, e as augas dividíronse aquel día: a metade delas subiu por riba e a metade baixou por debaixo do firmamento (que estaba) no medio sobre a face de toda a terra. E esta foi a única obra (Deus) creada no segundo día.
5 E no terceiro día mandou ás augas que pasasen de sobre a face de toda a terra a un só lugar, e que aparecese a terra seca.
6 E as augas fixeron como lles ordenou, e retiráronse da face da terra a un lugar fóra deste firmamento, e apareceu a terra seca.
7 E nese día creou para eles todos os mares segundo as súas xuntas separadas, e todos os ríos, e as xuntas das augas nos montes e en toda a terra, e todos os lagos, e todo o orballo da terra, e a semente que é sembrada, e todas as cousas que xermolan, e árbores froiteiras, e árbores do bosque, e o xardín do Edén, no Edén, e todas as plantas segundo a súa especie.
8 Deus creou estas catro grandes obras no terceiro día. E no cuarto día creou o sol, a lúa e as estrelas, e colocounas no firmamento do ceo para alumbrar toda a terra, e para gobernar o día e a noite, e separar a luz das tebras.
9 E Deus puxo o sol por gran sinal na terra para os días, os sábados, os meses, as festas, os anos, os sábados dos anos, os xubileus e todas as estacións dos anos.
10 E separa a luz da escuridade para a prosperidade, para que prosperen todas as cousas que brotan e medran na terra.
11 Estas tres clases fixou no cuarto día. E no quinto día creou grandes monstros mariños nas profundidades das augas, porque estas foron as primeiras cousas de carne que foron creadas polas súas mans: os peixes e todo o que se move nas augas e todo o que voa, as aves e toda a súa especie.
12 E o sol saíu sobre eles para prosperar (e sobre todo o que había na terra, todo o que brota da terra, e sobre todas as árbores froiteiras, e sobre toda carne.
13 Estas tres especies creou no quinto día. E no sexto día creou todos os animais da terra, e todo o gando, e todo o que se move na terra.
14 E despois de todo isto creou o home, un home e unha muller creounos, e deulle dominio sobre todo o que hai na terra, e nos mares, e sobre todo o que voa, e sobre as bestas e o gando, e sobre todo o que se move na terra, e sobre toda a terra, e sobre todo isto deulle dominio.
15 E creou estas catro especies no sexto día. E houbo en total vinte e dúas especies.
16 E rematou toda a súa obra no sexto día: todo o que hai nos ceos e na terra, nos mares e nos abismos, na luz e na escuridade e en todo.
17 E deunos un gran sinal, o día do sábado, para que traballásemos seis días, pero gardásemos o sábado o sétimo día sen facer nada.
18 E todos os anxos da presenza e todos os anxos da santificación, estas dúas grandes clases, El mandounos gardar o sábado con El no ceo e na terra.
19 E díxonos: Velaquí que eu separarei para min un pobo de entre todos os pobos, e gardarán o día do sábado, e eu os consagrarei para min como o meu pobo, e os bendicirei; así como santificei o día do sábado e o santifico para min, así os bendicirei, e eles serán o meu pobo e eu serei o seu Deus.
20 E escolleín a descendencia de Xacob de entre todo o que vin, e escribíno como o meu fillo primoxénito, e santificeino para min para sempre; e ensinareilles o día do sábado, para que poidan gardar o sábado nel sen facer ningún traballo.
21 E así creou nel un sinal de acordo co cal debían gardar o sábado connosco o sétimo día, para comer e beber, e para bendicir a Aquel que creou todas as cousas, como bendiciu e santificou para si mesmo un pobo peculiar por riba de todos os pobos, e para que gardasen o sábado xunto connosco.
22 E fixo que os seus mandamentos ascendesen como un aroma agradable e aceptable diante del todos os días...
23 Houbo vinte e dúas cabezas da humanidade desde Adán ata Xacob, e vinte e dúas clases de obras foron feitas ata o sétimo día; este é bendito e santo; e o primeiro tamén é bendito e santo; e este serve con aquel para a santificación e a bendición.
24 E a este (Xacob e á súa descendencia) foilles concedido que sempre fosen os benditos e santos do primeiro testemuño e lei, así como El santificara e bendicira o día de descanso no sétimo día.
25 Creou o ceo e a terra e todo o que creou en seis días, e santifica o sétimo día por todas as súas obras; polo tanto, ordenou en nome del que calquera que faga algunha obra nel morrerá, e que o que o profane morrerá de seguro.
26 Polo tanto, manda aos fillos de Israel que garden este día para que o santifixen e non fagan nel ningún traballo, e non o profane, xa que é máis santo que todos os demais días.

27 E calquera que o profane, morrerá de verdade, e calquera que faga nel calquera traballo, morrerá de verdade para sempre, para que os fillos de Israel guarden este día ao longo das súas xeracións e non sexan desarraigados da terra; porque é un día santo e un día bendito.
28 E todo aquel que o observe e garde o sábado despois de todo o seu traballo, será santo e bendito por todos os días, coma nós.
29 Declara e di aos fillos de Israel a lei deste día, que garden nel o sábado e que non o abandonen polo erro dos seus corazóns; que non é lícito facer nel ningún traballo indecoroso, facer nel o que lles pareza, e que non preparen nel nada para comer ou beber, e que non é lícito sacar auga, nin traer ou sacar del polas súas portas ningunha carga que non tivesen preparado para si mesmos o sexto día nas súas moradas.
30 E non traerán nin levarán de casa en casa ese día; porque ese día é máis santo e bendito que calquera día de xubileu dos xubileus; neste gardamos o sábado nos ceos antes de que se lle dese a coñecer a calquera carne que gardase o sábado nel na terra.
31 E o Creador de todas as cousas bendiciuno, pero non santificou a todos os pobos e nacións para gardar o sábado nel, senón só a Israel: só a eles permitiu comer e beber e gardar o sábado nel na terra.
32 E o Creador de todas as cousas bendiciu este día que creara para bendición, santidade e gloria por riba de todos os días.
33 Esta lei e testemuño foron dados aos fillos de Israel como lei perpetua para as súas xeracións.

CAPÍTULO 3

1 E nos seis días da segunda semana trouxemos, segundo a palabra de Deus, a Adán todas as bestas, e todo o gando, e todas as aves, e todo o que se move pola terra, e todo o que se move na auga, segundo as súas especies, e segundo as súas clases: as bestas o primeiro día; o gando o segundo día; as aves o terceiro día; e todo o que se move pola terra o cuarto día; e o que se move na auga o quinto día.
2 E Adán chamounos a todos polos seus respectivos nomes, e como os chamou, así foi o seu nome.
3 E durante estes cinco días Adán viu todos estes, macho e femia, segundo toda a especie que había na terra, pero estaba só e non atopou axuda idónea para el.
4 E o Señor díxonos: Non é bo que o home estea só; fagámoslle unha axuda que lle pareza.
5 E o Señor, o noso Deus, fixo que caese sobre el un sono profundo, e durmiuse, e tomou para a muller unha costela de entre as súas costelas, e esta costela foi a orixe da muller de entre as súas costelas, e edificou a carne no seu lugar, e edificou a muller.
6 E espertou a Adán do seu sono e, ao espertar, levantouse ao sexto día e trouxolla a si, e recoñeceuna e díxolle: "Esta é agora óso dos meus ósos e carne da miña carne; chamarase miña esposa, porque foi tomada do seu marido".
7 Polo tanto, o home e a muller serán un só, e polo tanto, o home deixará o seu pai e a súa nai, e unirase á súa muller, e serán unha soa carne.
8 Na primeira semana foi creado Adán, e a costela, a súa esposa; na segunda semana mostroulla; e por esta razón deuse o mandamento de gardar na súa contaminación, para un macho sete días, e para unha femia dúas veces sete días.
9 E despois de que Adán completara corenta días na terra onde fora creado, levámolo ao xardín do Edén para que o cultivase e o gardase, pero trouxeron á súa muller no día oitenta, e despois disto entrou no xardín do Edén.
10 E por esta razón está escrito o mandamento nas táboas celestiais con respecto á que dá a luz: "Se dá a luz a un varón, permanecerá na súa impureza sete días segundo a primeira semana de días, e trinta e tres días permanecerá no sangue da súa purificación, e non tocará nada santo nin entrará no santuario, ata que cumpra estes días que (están ordenados) no caso dun fillo varón".
11 Pero no caso dunha nena, permanecerá na súa impureza dúas semanas de días, segundo as dúas primeiras semanas, e sesenta e seis días no sangue da súa purificación, e serán en total oitenta días.
12 E cando ela completou estes oitenta días, levámola ao xardín do Edén, porque é máis santo que toda a terra, e toda árbore que está plantada nel é santa.
13 Polo tanto, ordenouse para aquelas persoas que dean a luz un fillo ou unha filla o estatuto de que non tocase cousa sagrada nin entrase no santuario ata que se cumprisen estes días para o fillo ou a filla.
14 Esta é a lei e o testemuño que foi escrito para Israel, para que o cumprisen todos os días.
15 E na primeira semana do primeiro xubileu, [1-7 AM] Adán e a súa muller estiveron no xardín do Edén durante sete anos labrándoo e coidándoo, e démoslle traballo e instruímoslle para facer todo o que é axeitado para a labranza.
16 E labrou (o xardín), e estivo espido e non o soubo, e non se avergoñou, e protexeu o xardín dos paxaros e das bestas e do gando, e recolleu os seus froitos, e comeu, e reservou o resto para si e para a súa muller [e reservou o que se gardaba].
17 E despois de se cumpriren os sete anos que cumprira alí, exactamente sete anos, [8 AM] e no segundo mes, o día dezasete (do mes), a serpe achegouse á muller, e a serpe díxolle á muller: "Deus che ordenou que non comerás de ningunha árbore do xardín?"
18 E ela respondeu: «De todo o froito das árbores do xardín, Deus díxonos: Comede; mais do froito da árbore que está no medio do xardín, Deus díxonos: Non comeredes dela nin a toquedes, para que non morrades».
19 E a serpe respondeu á muller: «De certo non morreredes, porque Deus sabe que o día que del comades, abriranse os vosos ollos e seredes coma deuses, e coñeceredes o ben e o mal».
20 E a muller viu que a árbore era agradable e agradable á vista, e que o seu froito era bo para comer, e colleu dela e comeu.
21 E cando cubriu a súa vergoña con follas de figueira, deulle a Adán, e comeu; e abrironse os seus ollos e viu que estaba espido.
22 E colleu follas de figueira e coseunas, e fixo un mandil para si, e cubriu a súa vergoña.
23 E Deus maldiciu a serpe, e enfureceuse contra ela para sempre...
24 E enfadouse coa muller, porque ela escoitara a voz da serpe e comera; e díxolle: Multiplicarei moito a túa dor e as

túas dores: con dor darás a luz fillos, e volverás ao teu marido, e el dominará sobre ti.
25 E a Adán tamén lle dixo: «Porque fixeches caso á voz da túa muller e comiches da árbore da que che ordenei que non comeses, maldita sexa a terra por causa de ti. Espiñas e cardos producirache, e comerás o teu pan coa suor da túa fronte, ata que volvas á terra da que fuches tomado; porque terra es ti e á terra volverás».
26 E fixolles túnicas de pel, vestiunos e mandounos saír do Xardín do Edén.
27 E no día en que Adán saíu do Xardín, ofreceu como un aroma doce unha ofrenda, incenso, gálbano, e estacte, e especias pola mañá coa saída do sol desde o día en que cubriu a súa vergoña.
28 E aquel día pechouse a boca de todos os animais, e do gando, e das aves, e de todo o que camiña, e de todo o que se move, de xeito que xa non podían falar; porque todos falaban uns cos outros cun só beizo e cunha soa lingua.
29 E mandou fóra do Xardín do Edén toda carne que había no Xardín do Edén, e toda carne foi esparexida segundo as súas especies e segundo as súas formas aos lugares que foran creados para ela.
30 E só a Adán deulle (os medios) para cubrir a súa vergoña, de entre todas as bestas e o gando.
31 Por iso, nas táboas celestiais está prescrito que, para todos os que coñecen o xuízo da lei, deben cubrir a súa vergoña e non se descubren como se descubren os xentís.
32 E na lúa nova do cuarto mes, Adán e a súa muller saíron do Xardín do Edén, e habitaron na terra de Elda, na terra da súa creación.
33 E Adán chamou á súa muller Eva.
34 E non tiveron fillos ata o primeiro xubileu, [8 AM] e despois disto coñeceuna.
35 Agora labrou a terra segundo lle instruíran no Xardín do Edén.

CAPÍTULO 4

1 E na terceira semana do segundo xubileu [64-70 AM] deu a luz a Caín, e na cuarta [71-77 AM] deu a luz a Abel, e na quinta [78-84 AM] deu a luz á súa filla Âwân.
2 E no primeiro (ano) do terceiro xubileu [99-105 AM], Caín matou a Abel porque (Deus) aceptou o sacrificio de Abel e non aceptou a ofrenda de Caín.
3 E matouno no campo; e o seu sangue berrou dende a terra ata o ceo, queixándose de que o matara.
4 E o Señor reprendeu a Caín por mor de Abel, porque o matara, e fixoo fuxitivo na terra por mor do sangue do seu irmán, e maldiciuno na terra.
5 E por iso está escrito nas táboas celestiais: «Maldito sexa o que fere ao seu veciño con traizón, e que digan todos os que viron e oíron: Así sexa; e o home que viu e non o declarou, sexa maldito coma o outro».
6 E por esta razón, cando nos presentamos ante o Señor, o noso Deus, anunciamos todo o pecado que se comete no ceo e na terra, na luz e na escuridade e en todas partes.
7 E Adán e a súa muller choraron por Abel catro semanas de anos, [99-127 AM], e no cuarto ano da quinta semana [130 AM] alegráronse, e Adán coñeceu de novo á súa muller, e ela lle deu un fillo, e chamouno Set; porque dixo: "DEUS suscitounos unha segunda descendencia na terra en lugar de Abel; porque Caín o matou".
8 E na sexta semana [134-40 AM] tivo á súa filla Azûrâ.
9 E Caín tomou á súa irmá Âwân por muller, e ela lle deu a Enoc ao final do cuarto xubileu. [190-196 AM] E no primeiro ano da primeira semana do quinto xubileu, [197 AM] construíronse casas na terra, e Caín construíu unha cidade, e chamoulle o nome do seu fillo Enoc.
10 E Adán coñeceu á súa muller Eva, e ela deu a luz aínda nove fillos.
11 E na quinta semana do quinto xubileu [225-31 AM] Seth tomou á súa irmá Azûrâ por esposa, e na cuarta (ano da sexta semana) [235 AM] ela deulle a luz a Enós.
12 Comezou a invocar o nome do Señor na terra.
13 E no sétimo xubileu da terceira semana [309-15 AM] Enós tomou á súa irmá Nôâm por esposa, e ela lle deu un fillo no terceiro ano da quinta semana, e chamouno Quenán.
14 E ao remate do oitavo xubileu [325, 386-3992 AM] Quenán tomou por esposa á súa irmá Mûalêlêth, e ela lle deu un fillo no noveno xubileu, na primeira semana do terceiro ano desta semana, [395 AM] e chamouno Mahalalel.
15 E na segunda semana do décimo xubileu [449-55 AM] Mahalalel tomou para si por esposa a Dina, filla de Baraquiel, filla do irmán do seu pai, e ela lle deu un fillo na terceira semana do sexto ano, [461 AM] e chamouno Iared, porque nos seus días os anxos do Señor descenderon á terra, os que son chamados os Vixilantes, para instruír os fillos dos homes e para que fixesen xuízo e rectitude na terra.
16 E no undécimo xubileu [512-18 AM] Xared tomou para si unha muller, e o seu nome era Baraka, filla de Râsûjâl, unha filla do irmán do seu pai, na cuarta semana deste xubileu, [522 AM] e ela lle deu un fillo na quinta semana, no cuarto ano do xubileu, e chamouno Enoc.
17 E foi o primeiro entre os homes que naceron na terra que aprendeu a escribir, o coñecemento e a sabedoría, e que escribiu os signos do ceo segundo a orde dos seus meses nun libro, para que os homes coñecesen as estacións dos anos segundo a orde dos seus meses separados.
18 E el foi o primeiro en escribir un testemuño e deu testemuño aos fillos dos homes entre as xeracións da terra, e contou as semanas dos xubileus, e deulles a coñecer os días dos anos, e puxo en orde os meses e contou os sábados dos anos como nós (llos) demos a coñecer a el.
19 E o que foi e o que será viu nunha visión do seu sono, como lles acontecerá aos fillos dos homes ao longo das súas xeracións ata o día do xuízo; viu e entendeu todo, e escribiu o seu testemuño, e colocou o testemuño na terra para todos os fillos dos homes e para as súas xeracións.
20 E no duodécimo xubileu, [582-88] na sétima semana, tomou para si unha muller, e o seu nome era Edna, filla de Danel, filla do irmán do seu pai, e no sexto ano nesta semana [587 AM] ela lle deu un fillo e chamouno Matusalén.
21 E estivo ademais cos anxos de Deus estes seis xubileus de anos, e mostráronlle todo o que hai na terra e nos ceos, o reinado do sol, e escribiu todo.
22 E testemuñou aos Vixilantes, que pecaran coas fillas dos homes; porque estas comezaran a unirse, de xeito que se contaminaran, coas fillas dos homes, e Enoc testemuñou contra todas elas.

23 E foi tomado de entre os fillos dos homes, e conducímolo ao Xardín do Edén en maxestade e honra, e velaquí que alí escribe a condena e o xuízo do mundo, e toda a maldade dos fillos dos homes.
24 E por mor diso (Deus) trouxo as augas do diluvio sobre toda a terra do Edén; porque alí foi posto como sinal e para que testemuñase contra todos os fillos dos homes, para que relatase todas as accións das xeracións ata o día da condenación.
25 E queimou o incenso do santuario, aromas agradables diante do Señor no monte.
26 Porque o Señor ten catro lugares na terra: o Xardín do Edén e o Monte do Oriente; e este monte no que estás hoxe, o Monte Sinaí e o Monte Sión, que serán santificados na nova creación para santificación da terra; por medio del, a terra será santificada de toda a súa culpa e impureza ao longo das xeracións do mundo.
27 E no décimo cuarto xubileu [652 AM] Matusalén tomou para si unha muller, Edna, filla de Azrial, filla do irmán do seu pai, na terceira semana, no primeiro ano desta semana, [701-7 AM] e tivo un fillo e chamouno Lamec.
28 E no décimo quinto xubileu, na terceira semana, Lamec tomou para si unha muller, e o seu nome era Betenós, filla de Baraquil, filla do irmán do seu pai, e nesta semana ela lle deu un fillo e chamouno Noé, dicindo: "Este me consolará pola miña aflición e por todo o meu traballo, e pola terra que o Señor maldiciu".
29 E ao final do décimo noveno xubileu, na sétima semana do sexto ano [930 AM], morreu Adán, e todos os seus fillos enterrárono na terra da súa creación, e el foi o primeiro en ser enterrado na terra.
30 E faltáronlle setenta anos de mil anos; porque mil anos son como un día no testemuño dos ceos e por iso foi escrito con respecto á árbore do coñecemento: "O día que dela comades, morreredes". Por esta razón non completou os anos deste día; porque morreu durante el.
31 Ao remate deste xubileu, Caín foi asasinado despois del no mesmo ano; porque a súa casa caeu sobre el e morreu no medio da súa casa, e foi asasinado polas súas pedras; porque cunha pedra matara a Abel, e cunha pedra foi asasinado en xuízo xusto.
32 Por esta razón, ordenouse nas táboas celestiais: Co instrumento co que un home mata ao seu veciño, será asasinado; do mesmo xeito que o feriu, do mesmo xeito o tratarán.
33 E no vixésimo quinto [1205 AM] xubileu Noé tomou para si unha muller, e o seu nome era `Emzârâ, filla de Râkê'êl, filla do irmán do seu pai, no primeiro ano na quinta semana [1207 AM]: e no terceiro ano ela pariulle a Sem, no quinto ano [1209 AM] pariulle a Ham, e no primeiro ano na sexta semana [1212 AM] pariulle a Iafet.

CAPÍTULO 5

1 E aconteceu que cando os fillos dos homes comezaron a multiplicarse sobre a face da terra e lles naceron fillas, os anxos de Deus víronas nun certo ano deste xubileu, que eran fermosas de ver; e tomaron mulleres de entre todas as que escolleron, e deron a luz fillos, e eran xigantes.
2 E a anarquía aumentou na terra e toda carne corrompeu o seu camiño, así como homes e gando e bestas e aves e todo o que anda pola terra; todos eles corromperon os seus camiños e as súas ordes, e comezaron a devorarse uns ós outros, e a anarquía aumentou na terra e toda imaxinación dos pensamentos de todos os homes (era) así continuamente mala.
3 E Deus mirou a terra, e velaquí que estaba corrompida, e toda carne corrompera as súas ordes, e todos os que estaban sobre a terra fixeran toda clase de maldade diante dos seus ollos.
4 E dixo que destruiría o home e toda carne sobre a face da terra que creara.
5 Pero Noé atopou graza aos ollos do Señor.
6 E contra os anxos que enviara sobre a terra, El estaba moi iracundo, e deu orde de erradicalos de todo o seu dominio, e ordenounos que os atásemos nas profundidades da terra, e velaquí que están atados no medio deles, e están (mantidos) separados.
7 E contra os seus fillos saíu unha orde de diante da súa face de que serían feridos coa espada e eliminados de debaixo do ceo.
8 E dixo: «O meu espírito non permanecerá para sempre no home, porque eles son carne, e os seus días serán cento vinte anos».
9 E enviou a súa espada contra eles para que cada un matase ao seu veciño, e comezaron a matarse uns ós outros ata que todos caeron pola espada e foron destruídos da terra.
10 E os seus pais foron testemuñas (da súa destrución), e despois disto foron atados nas profundidades da terra para sempre, ata o día da gran condena, cando se execute o xuízo sobre todos aqueles que corromperon os seus camiños e as súas obras diante do Señor.
11 E destruíu a todos dos seus lugares, e non quedou ningún deles a quen non xulgase segundo toda a súa maldade.
12 E fixo para todas as súas obras unha natureza nova e xusta, para que non pecasen en toda a súa natureza para sempre, senón que fosen todos xustos, cada un na súa especie, sempre.
13 E o xuízo de todos está ordenado e escrito nas táboas celestiais con xustiza, mesmo (o xuízo de) todos os que se desvían do camiño que lles está ordenado para camiñar nel; e se non camiñan nel, o xuízo está escrito para toda criatura e para toda especie.
14 E non hai nada no ceo nin na terra, nin na luz nin na escuridade, nin no Xeol nin nas profundidades, nin no lugar da escuridade (que non sexa xulgado); e todos os seus xuízos están ordenados, escritos e gravados.
15 Xulgará a todos, ao grande segundo a súa grandeza, ao pequeno segundo a súa pequenez e a cada un segundo o seu camiño.
16 E non é de quen respectará a persoa (de ninguén), nin é de quen aceptará agasallos, se di que executará xuízo sobre cada un: se alguén dese todo o que hai na terra, non respectará os agasallos nin a persoa (de ninguén), nin aceptará nada da súa man, porque El é un xuíz xusto.
17 E dos fillos de Israel está escrito e ordenado: Se se converten a el con xustiza, El perdoará todas as súas transgresións e perdoará todos os seus pecados.
18 Escrito está e ordenado que El mostrará misericordia a todos os que se arrepinten de toda a súa culpa unha vez ao ano.

19 E en canto a todos aqueles que corromperon os seus camiños e os seus pensamentos antes do diluvio, ningunha persoa foi aceptada agás a de Noé só; porque a súa persoa foi aceptada en favor dos seus fillos, aos que (Deus) salvou das augas do diluvio por mor del; porque o seu corazón era xusto en todos os seus camiños, segundo lle fora ordenado, e non se desviara de nada que lle fora ordenado.
20 E o Señor dixo que destruiría todo o que había sobre a terra, desde homes ata gando, e bestas, e aves do ceo, e todo o que se move pola terra. E ordenoulle a Noé que lle fixese unha arca para salvarse das augas do diluvio.
21 E Noé fixo a arca en todos os aspectos como lle mandara, no vixésimo sétimo xubileu de anos, na quinta semana do quinto ano (na lúa nova do primeiro mes). [1307 AM]
22 E entrou no sexto (ano) da mesma, [1308 AM] no segundo mes, na lúa nova do segundo mes, ata o dezaseis; e entrou na arca, e todo o que lle trouxemos, e o Señor pechouna por fóra na tarde do dezasete.
23 E o Señor abriu sete comportas do ceo e as bocas das fontes do gran abismo, sete bocas en número.
24 E as comportas comezaron a botar auga do ceo corenta días e corenta noites, e as fontes do abismo tamén botaron augas, ata que todo o mundo se encheu de auga.
25 E as augas aumentaron sobre a terra: quince cóbados subiron as augas por riba de todos os montes altos, e a arca elevouse sobre a terra e moveuse sobre a face das augas.
26 E as augas prevaleceron sobre a face da terra durante cinco meses, é dicir, cento cincuenta días.
27 E a arca foi e pousouse no cumio de Lubar, un dos montes de Ararat.
28 E (na lúa nova) no cuarto mes as fontes do gran abismo pecháronse e as comportas do ceo foron restrinxidas; e na lúa nova do sétimo mes todas as bocas dos abismos da terra abrironse, e a auga comezou a descender ás profundidades.
29 E na lúa nova do décimo mes víronse os cumes dos montes, e na lúa nova do primeiro mes fíxose visible a terra.
30 E as augas desapareceron de enriba da terra na quinta semana do sétimo ano [1309 AM], e no día dezasete do segundo mes a terra estaba seca.
31 E o día vinte e sete abriu a arca e soltou dela bestas, gando, paxaros e todo ser que se move.

CAPÍTULO 6

1 E na lúa nova do terceiro mes saíu da arca e edificou un altar naquel monte.
2 E fixo expiación pola terra, e tomou un cabrito e fixo expiación co seu sangue por toda a culpa da terra; porque todo o que había nela fora destruído, agás os que estaban na arca con Noé.
3 E puxo a graxa sobre o altar, e tomou un boi, e unha cabra, e unha ovella, e cabritos, e sal, e unha rula, e as crías dunha pomba, e puxo un holocausto sobre o altar, e verteu sobre el unha ofrenda mesturada con aceite, e salpicou viño e esparexeu incenso sobre todo, e fixo xurdir un aroma agradable, aceptable diante do Señor.
4 E o Señor cheirou o aroma agradable, e fixo un pacto con el para que non habería máis diluvio para destruír a terra; que todos os días da terra a sementeira e a colleita nunca cesarían; o frío e a calor, o verán e o inverno, o día e a noite non cambiarían a súa orde, nin cesarían para sempre.
5 E vós, medrádevos e multiplicádevos sobre a terra, e fixédevos moitos nela, e sede unha bendición para ela. Inspirarei o temor e o terror de vós en todo o que hai na terra e no mar.
6 E velaquí que vos dei todas as bestas, e todas as cousas que voan, e todo o que se move pola terra, e os peixes nas augas, e todas as cousas para comer; como as herbas verdes, deivos todas as cousas para comer.
7 Mais non comeredes carne coa súa vida, co seu sangue, porque a vida de toda carne está no sangue, para que non sexa demandado o sangue das vosas vidas. Da man de todo home, da man de todo animal, demandarei o sangue do home.
8 Calquera que derrame sangue do home polo home, o seu sangue será derramado, porque á imaxe de Deus fixo o home.
9 E vós, medrádevos e multiplicádevos pola terra.
10 E Noé e os seus fillos xuraron que non comerían sangue que houbese en ningunha carne, e fixo unha alianza perpetua diante do Señor Deus para todas as xeracións da terra neste mes.
11 Por iso díxoche que fixeras un pacto cos fillos de Israel neste mes no monte con xuramento, e que salpicarías sangue sobre eles por mor de todas as palabras do pacto que o Señor fixo con eles para sempre.
12 E este testemuño está escrito para vós, para que o guardedes continuamente; non comades sangue de bestas, de paxaros ou de gando en ningún día, durante todos os días da terra. E o home que coma sangue de bestas, de gando ou de paxaros, durante todos os días da terra, el e a súa descendencia serán desarraigados da terra.
13 E manda aos fillos de Israel que non coman sangue, para que os seus nomes e a súa descendencia estean continuamente diante do Señor, o noso Deus.
14 E para esta lei non hai límite de días, porque é para sempre. Cumprirana ao longo das súas xeracións, para que poidan suplicar por vós con sangue diante do altar; todos os días, pola mañá e pola tarde, pedirán perdón por vós perpetuamente diante do Señor, para que a cumpran e non sexan desarraigados.
15 E deulles a Noé e aos seus fillos un sinal de que non habería máis diluvio na terra.
16 Puxo o seu arco na nube como sinal da alianza eterna, para que non volva haber diluvio sobre a terra para destruíla, todos os días da terra.
17 Por esta razón está ordenado e escrito nas táboas celestiais que celebren a festa das semanas neste mes unha vez ao ano, para renovar a alianza cada ano.
18 E toda esta festa celebrouse no ceo desde o día da creación ata os días de Noé: vinte e seis xubileus e cinco semanas de anos [1309-1659 AM]. E Noé e os seus fillos celebrárono durante sete xubileus e unha semana de anos, ata o día da morte de Noé, e desde o día da morte de Noé os seus fillos o eliminaron ata os días de Abraham, e comen sangue.
19 Mais Abraham observouno, e Isaac e Xacob e os seus fillos observárono ata os teus días, e nos teus días os fillos de Israel esquecérono ata que o celebrastes de novo neste monte.

20 E manda aos fillos de Israel que garden esta festa en todas as súas xeracións como un mandamento para eles: un día do ano neste mes celebrarán a festa.
21 Porque é a festa das semanas e a festa das primicias: esta festa é dobre e de dobre natureza: segundo o que está escrito e gravado sobre ela, celébraa.
22 Porque escribín no libro da primeira lei, no que escribín para ti, que a celebres no seu tempo, un día do ano, e expliqueiche os seus sacrificios para que os fillos de Israel se lembren e o celebren ao longo das súas xeracións neste mes, un día de cada ano.
23 E na lúa nova do primeiro mes, e na lúa nova do cuarto mes, e na lúa nova do sétimo mes, e na lúa nova do décimo mes serán os días de lembranza, e os días das estacións nas catro divisións do ano. Estes están escritos e ordenados como testemuño para sempre.
24 E Noé estableceu para si como festas para as xeracións para sempre, de xeito que se converteron en memoria del.
25 E na lúa nova do primeiro mes, ordenóuselle que se fixese unha arca, e nese (día) a terra secou e abriu (a arca) e viu a terra.
26 E na lúa nova do cuarto mes pecháronse as bocas das profundidades do abismo de abaixo. E na lúa nova do sétimo mes abrironse todas as bocas dos abismos da terra, e as augas comezaron a descender nelas.
27 E na lúa nova do décimo mes, víronse os cumios dos montes, e Noé alegrouse.
28 E por este motivo dedicounas para si mesmo como festas en memoria perpetua, e así son ordenadas.
29 E colocáronas nas táboas celestiais, cada unha tiña trece semanas; dunha a outra (pasou) a súa memoria, da primeira á segunda, e da segunda á terceira, e da terceira á cuarta.
30 E todos os días do mandamento serán cincuenta e dúas semanas de días, e (estas farán) completo o ano enteiro. Así está gravado e ordenado nas táboas celestiais.
31 E non se descoida (este mandamento) nin un só ano nin dun ano para outro.
32 E manda aos fillos de Israel que garden os anos segundo este cómputo: trescentos sesenta e catro días, e (estes) constituirán un ano completo, e non perturbarán o seu tempo dos seus días e das súas festas; porque todo acontecerá neles segundo o seu testemuño, e non deixarán de lado ningún día nin perturbarán ningunha festa.
33 Pero se o descoidan e non o observan segundo o Seu mandamento, entón perturbarán todas as súas estacións e os anos serán desprazados desta (orde), [e perturbarán as estacións e os anos serán desprazados] e descoidarán as súas ordenanzas.
34 E todos os fillos de Israel esquecerán e non atoparán o camiño dos anos, e esquecerán as lúas novas, e as estacións, e os sábados e errarán en canto a toda a orde dos anos.
35 Porque eu sei e de agora en diante o declararei, e non é cousa miña; porque o libro está escrito diante de min, e nas táboas celestiais está ordenada a división dos días, para que non esquezan as festas da alianza e anden segundo as festas dos xentís despois do seu erro e despois da súa ignorancia.
36 Pois haberá quen fará observacións da lúa, de como altera as estacións e chega de ano en ano dez días antes.
37 Por iso virán sobre eles anos nos que perturbarán (a orde), e farán dun (día) abominable o día do testemuño, e dun día impuro un día de festa, e confundirán todos os días, o santo co impuro, e o día impuro co santo; porque se equivocarán en canto aos meses e sábados e festas e xubileus.
38 Por esta razón, mando e testemuño que lles des testemuño; porque despois da túa morte os teus fillos perturbaranos, de xeito que non farán o ano só trescentos sesenta e catro días, e por esta razón errarán en canto ás lúas novas e ás estacións e aos sábados e ás festas, e comerán todo tipo de sangue con todo tipo de carne.

CAPÍTULO 7

1 E na sétima semana do primeiro ano [1317 AM], neste xubileu, Noé plantou vides no monte no que descansara a arca, chamado Lubar, un dos montes Ararat, e produciron froito no cuarto ano [1320 AM], e gardou o seu froito e recolleuno este ano no sétimo mes.
2 E fixo viño con el, botouno nunha tinaxa e gardouno ata o quinto ano, [1321 AM] ata o primeiro día da lúa nova do primeiro mes.
3 E celebrou con alegría o día desta festa, e fixo un holocausto ao Señor, un boi novo e un carneiro, e sete ovellas, cada unha dun ano, e un cabrito, para facer expiación por si mesmo e polos seus fillos.
4 E preparou primeiro o cabrito, e puxo parte do seu sangue sobre a carne que estaba no altar que fixera, e toda a graxa puxo sobre o altar onde fixera o holocausto, e o boi, o carneiro e a ovella, e puxo toda a súa carne sobre o altar.
5 E colocou enriba del todas as súas ofrendas mesturadas con aceite, e despois asperxeu viño sobre o lume que antes fixera no altar, e puxo incenso no altar e fixo que ascendese un aroma agradable diante do Señor, o seu Deus.
6 E alegrouse e bebeu deste viño, el e os seus fillos con alegría.
7 E chegou a noite, e entrou na súa tenda, e estando bébedo deitouse e durmiu, e quedou descuberto na súa tenda mentres durmía.
8 E Ham viu a Noé, seu pai, espido, e saíu e díxollo aos seus dous irmáns que estaban fóra.
9 E Sem colleu o seu manto e levantouse, el e Iafet, e puxéronse o manto sobre os seus ombreiros e marcharon cara atrás e cubriron a vergoña do seu pai, e as súas caras estaban cara atrás.
10 E Noé espertou do seu sono e soubo todo o que lle fixera o seu fillo máis novo, e maldiciu ao seu fillo, dicindo: "Maldito sexa Canaán; será un servo para os seus irmáns".
11 E bendiciu a Sem, e dixo: Bendito sexa o Señor Deus de Sem, e que Canaán sexa o seu servo.
12 Que Deus engrandeza a Iafet, que Deus habite na morada de Sem, e que Canaán sexa o seu servo.
13 E Ham soubo que seu pai maldicira ao seu fillo máis novo, e desgustoulle que o maldicira. E separouse do seu pai, el e os seus fillos con el, Cux, Mizraim, Put e Canaán.
14 E construíu para si unha cidade e chamoulle o nome da súa muller Ne'elatama'uk.
15 E Iafet víuno, e sentiu envexa do seu irmán, e el tamén construíu para si unha cidade, e chamoulle o nome da súa muller, Adataneses.
16 E Sem viviu co seu pai Noé, e construíu unha cidade preto do seu pai no monte, e chamoulle tamén o nome do nome da súa muller Sedequetelebab.

17 E velaquí que estas tres cidades están preto do monte Lubar; Sedeqetelebab fronte á montaña ao seu leste; e Na'eltama'uk ao sur; e 'Adatan'eses cara ao oeste.
18 E estes son os fillos de Sem: Elam, Assur, Arpaxad (este fillo naceu dous anos despois do diluvio), Lud e Aram.
19 Fillos de Iafet: Gomer, Magog, Madai, Xaván, Tubal, Mesec e Tiras. Estes son os fillos de Noé.
20 E no vixésimo oitavo xubileu [1324-1372 AM] Noé comezou a impoñerlles aos fillos dos seus fillos as ordenanzas e os mandamentos, e todos os xuízos que coñecía, e exhortou aos seus fillos a observar a xustiza, e a cubrir a vergoña da súa carne, e a bendicir ao seu Creador, e honrar ao pai e á nai, e amar ao seu veciño, e gardar as súas almas da fornicación e da impureza e de toda iniquidade.
21 Porque por estas tres cousas veu o diluvio sobre a terra, é dicir, pola fornicación na que os Vixilantes, contra a lei das súas ordenanzas, prostituíronse tras as fillas dos homes, e tomaron por esposas todas as que elixiron: e deron comezo á impureza.
22 E enxendraron fillos, os Nafidim, e todos eran diferentes, e devoráronse uns aos outros: e os Xigantes mataron a Naphil, e Naphil matou a Eljo, e os Eljo á humanidade, e un home a outro.
23 E cada un vendeuse para cometer iniquidade e derramar moito sangue, e a terra encheuse de iniquidade.
24 E despois disto pecaron contra as bestas e as aves, e todo o que se move e camiña pola terra; e moito sangue foi derramado sobre a terra, e toda imaxinación e desexo dos homes imaxinaron vaidade e maldade continuamente.
25 E o Señor destruíu todo da face da terra; por mor da maldade das súas obras e por mor do sangue que derramaran no medio da terra, destruíu todo.
26 E quedamos nós, eu e vós, fillos meus, e todos os que entraron connosco na arca, e velaquí que vexo as vosas obras diante de min, que non andades na xustiza: porque polo camiño da destrución comezastes a camiñar, e estades a separarvos uns dos outros, e tedes envexa uns dos outros, e (así ocorre) que non estades en harmonía, fillos meus, cada un co seu irmán.
27 Porque vexo, e velaquí que os demos comezaron as súas seducións contra vós e contra os vosos fillos, e agora temo por vós que despois da miña morte derramedes o sangue dos homes sobre a terra, e que vós tamén sexades destruídos da face da terra.
28 Porque calquera que derrame o sangue do home e quen coma o sangue de calquera carne, será exterminado da terra.
29 E non quedará ningún home que coma sangue, nin que derrame sangue humano na terra, nin lle quedará descendencia nin descendencia que viva debaixo do ceo; porque irán ao Xeol, e descenderán ao lugar da condena, e ás tebras do abismo serán todos arrebatados por unha morte violenta.
30 Non se verá sangue sobre vós, de todo o sangue que haberá todos os días en que matades bestas ou gando ou calquera cousa que haxa sobre a terra, e facede unha boa obra para as vosas almas, cubrindo o que se derramou sobre a face da terra.
31 E non sexades coma quen come con sangue, pero gardade vós mesmos para que ninguén coma sangue diante de vós: cubride o sangue, porque así me foi ordenado que testemuñe a vós e aos vosos fillos, xunto con toda carne.
32 E non permitas que a alma sexa comida coa carne, para que o teu sangue, que é a túa vida, non sexa requirido da man de ningunha carne que o derrame sobre a terra.
33 Pois a terra non quedará limpa do sangue que foi derramado sobre ela; porque só polo sangue daquel que o derramou a terra será purificada por xeración en xeración.
34 E agora, fillos meus, escoitade: practicade o xuízo e a xustiza para que sexades plantados con xustiza sobre a face de toda a terra, e a vosa gloria sexa elevada diante do meu Deus, que me salvou das augas do diluvio.
35 E velaquí, vós irás e construiredes cidades para vós mesmos, e plantaredes nelas todas as plantas que hai sobre a terra, e ademais todas as árbores froiteiras.
36 Durante tres anos non se recollerá o froito de nada que se coma, e no cuarto ano o seu froito será considerado santo [e ofrecerán as primicias], aceptable diante do Deus Altísimo, que creou o ceo e a terra e todas as cousas. Que ofrezan en abundancia as primicias do viño e do aceite (como) primicias no altar do Señor, que o recibe, e o que sobre, que o coman os servos da casa do Señor diante do altar que o recibe.
37 E no quinto ano facedes a liberación para que a liberédes con xustiza e rectitude, e seredes xustos, e todo o que plantedes prosperará.
38 Porque así lle ordenou Enoc, o pai do teu pai, a Metusalén, o seu fillo, e a Metusalén, o seu fillo, Lamec, e Lamec mandoume todas as cousas que lle ordenaron os seus pais.
39 E eu tamén vos darei mandamentos, fillos meus, como Enoc ordenou ao seu fillo nos primeiros xubileus: mentres aínda vivía, o sétimo da súa xeración, ordenou e testemuñou ao seu fillo e aos fillos do seu fillo ata o día da súa morte.

CAPÍTULO 8

1 No vixésimo noveno xubileu, na primeira semana, [1373 AM] ao comezo del, Arpaxad tomou para si unha muller e o seu nome era Rasu'eja, filla de Susan, filla de Elam, e ela lle deu un fillo no terceiro ano nesta semana, [1375 AM] e chamouno Cainam.
2 E o fillo creceu, e o seu pai ensinoulle a escribir, e foi buscar para si un lugar onde puidese apoderarse dunha cidade.
3 E atopou unha escritura que (xeracións) anteriores gravaran na rocha, e leu o que había nela, e transcribiuna e pecou por iso; porque contiña a ensinanza dos Vixilantes segundo a cal adoitaban observar os agoiros do sol, da lúa e das estrelas en todos os signos do ceo.
4 E escribiuno e non dixo nada ao respecto; porque tiña medo de falarlle a Noé sobre iso para non se enfadar con el por iso.
5 E no trixésimo xubileu, [1429 AM] na segunda semana, no primeiro ano, tomou para si unha muller, e o seu nome era Melca, filla de Madai, fillo de Iafet, e no cuarto ano [1432 AM] tivo un fillo, e chamouno Xelah; porque dixo: "De verdade fun enviado".
6 [E no cuarto ano naceu], e Xelah creceu e tomou para si unha muller, e o seu nome era Muak, filla de Kesed, irmán

do seu pai, no trixésimo primeiro xubileu, na quinta semana, no primeiro ano [1499 AM] do mesmo.
7 E ela lle deu un fillo no quinto ano [1503 AM], e chamouno Eber. E tomou para si unha muller, e o seu nome era Azûrâd, filla de Nebrod, no trixésimo segundo xubileu, na sétima semana, no terceiro ano [1564 AM].
8 E no sexto ano [1567 AM], ela lle deu un fillo, e el chamouno Peleg; porque nos días en que naceu, os fillos de Noé comezaron a dividir a terra entre eles: por esta razón chamouno Peleg.
9 E repartírono en segredo entre eles, e contáronllo a Noé.
10 E aconteceu que ao comezo do trixésimo terceiro xubileu [1569 AM] dividiron a terra en tres partes, para Sem, Ham e Iafet, segundo a herdanza de cada un, no primeiro ano, na primeira semana, cando un de nós, que fora enviado, estaba con eles.
11 E chamou aos seus fillos, e achegáronse a el, eles e os seus fillos, e dividiu a terra en lotes, que os seus tres fillos debían tomar en posesión, e estenderon as mans e tomaron a escritura do seo de Noé, o seu pai.
12 E apareceu na escritura como sorte de Sem o centro da terra, que el debería tomar como herdanza para si e para os seus fillos polas xeracións da eternidade, desde o medio da cordilleira de Rafa, desde a desembocadura da auga do río Tina, e a súa porción vai cara ao oeste a través do medio deste río, e esténdese ata chegar á auga dos abismos, dos cales sae este río e verte as súas augas no mar Me'at, e este río flúe cara ao gran mar. E todo o que está cara ao norte é de Jafet, e todo o que está cara ao sur pertence a Sem.
13 E esténdese ata chegar a Karaso: isto está no seo da lingua que mira cara ao sur.
14 E a súa porción esténdese ao longo do Gran Mar, e esténdese en liña recta ata chegar ao oeste da lingua que mira cara ao sur; porque este mar chámase lingua do Mar Exipcio.
15 E vira desde aquí cara ao sur, cara á desembocadura do gran mar, na ribeira das súas augas, e esténdese cara ao oeste ata Afra, e esténdese ata chegar ás augas do río Gihón, e cara ao sur das augas de Gihón, ata as beiras deste río.
16 E esténdese cara ao leste, ata chegar ao Xardín do Edén, ao sur del, [ao sur] e desde o leste de toda a terra do Edén e de todo o leste, xira cara ao leste e avanza ata chegar ao leste do monte chamado Rafa, e descende ata a beira da desembocadura do río Tina.
17 Esta porción saíu por sorte para Sem e os seus fillos, para que a posuísen para sempre, para as súas xeracións, para sempre.
18 E Noé alegrouse de que esta porción chegase para Sem e para os seus fillos, e lembrouse de todo o que dixera coa súa boca en profecía; porque dixera: "Bendito sexa o Señor Deus de Sem e que o Señor habite na morada de Sem".
19 E soubo que o Xardín do Edén é o lugar santísimo e a morada do Señor, e o Monte Sinaí o centro do deserto, e o Monte Sión o centro do embigo da terra: estes tres foron creados como lugares santos, un fronte ao outro.
20 E bendiciu o Deus dos deuses, que lle puxera na boca a palabra do Señor, e o Señor para sempre.
21 E soubo que unha porción bendita e unha bendición chegaran a Sem e aos seus fillos para as xeracións para sempre: toda a terra do Edén e toda a terra do Mar Vermello, e toda a terra do leste e da India, e no Mar Vermello e os seus montes, e toda a terra de Basán, e toda a terra do Líbano e as illas de Kaftur, e todos os montes de Sanir e Amana, e os montes de Asur no norte, e toda a terra de Elam, Asur e Babel, e Susan e Ma'edai, e todos os montes de Ararat, e toda a rexión máis alá do mar, que está máis alá dos montes de Asur cara ao norte, unha terra bendita e espaciosa, e todo o que hai nela é moi bo.
22 E para Ham saíu a segunda porción, máis alá do Gihón cara ao sur á dereita do Xardín, e esténdese cara ao sur e esténdese ata todos os montes de lume, e esténdese cara ao oeste ata o mar de Atel e esténdese cara ao oeste ata chegar ao mar de Ma'uk, ese (mar) no que descende todo o que non é destruído.
23 E sae cara ao norte ata os límites de Gadir, e sae ata a costa das augas do mar ata as augas do Gran Mar ata que se achega ao río Gihón, e percorre o río Gihón ata chegar á dereita do Xardín do Edén.
24 E esta é a terra que lle correspondeu a Ham como a porción que debía ocupar para sempre para si e os seus fillos polas súas xeracións para sempre.
25 E para Iafet saíu a terceira porción máis alá do río Tina, ao norte da saída das súas augas, e esténdese cara ao nordeste ata toda a rexión de Gog e a todo o país ao leste dela.
26 E esténdese cara ao norte, e esténdese ata as montañas de Qelt cara ao norte, e cara ao mar de Ma'uk, e sae cara ao leste de Gadir ata a rexión das augas do mar.
27 E esténdese ata achegarse ao oeste de Fara e volve cara a 'Aferag, e esténdese cara ao leste ata as augas do mar de Me'at.
28 E esténdese ata a rexión do río Tina en dirección nordeste ata achegarse ao límite das súas augas cara ao monte Rafa, e vira cara ao norte.
29 Esta é a terra que lle correspondeu a Iafet e aos seus fillos como porción da súa herdanza, que debía posuír para si e os seus fillos, polas súas xeracións para sempre: cinco grandes illas e unha gran terra no norte.
30 Mais fai frío, e a terra de Ham é quente, e a terra de Sem non é quente nin fría, senón que é unha mestura de frío e calor.

CAPÍTULO 9

1 E Ham repartiu entre os seus fillos, e a primeira parte saíu para Cux cara ao leste, e ao oeste del para Mizraim, e ao oeste del para Put, e ao oeste del [e ao oeste del] no mar para Canaán.
2 E Sem tamén dividiu entre os seus fillos, e a primeira porción saíu para Ham e os seus fillos, ao leste do río Tigris ata que se achega ao leste, toda a terra da India, e no Mar Vermello na súa costa, e as augas de Dedán, e todos os montes de Mebri e Ela, e toda a terra de Susan e todo o que está ao lado de Farnak ata o Mar Vermello e o río Tina.
3 E para Assur xurdiu a segunda Porción, toda a terra de Assur, Nínive e Shinar e ata a fronteira da India, e ascende e bordea o río.
4 E para Arpaxad saíu a terceira porción, toda a terra da rexión dos caldeos ao leste do Éufrates, limitando co Mar Vermello, e todas as augas do deserto preto da lingua do mar que mira cara a Exipto, toda a terra do Líbano e Sanir e Amana ata a fronteira do Éufrates.

5 E para Aram saíu a cuarta porción, toda a terra de Mesopotamia entre o Tigris e o Éufrates ao norte dos caldeos ata a fronteira dos montes de Asiria e a terra de Arara.
6 E a quinta porción correspondeu a Lud: os montes de Asiria e todo o que lles pertencía ata o Gran Mar e ata o leste do seu irmán Asiria.
7 E Iafet tamén repartiu a terra da súa herdanza entre os seus fillos.
8 E a primeira porción saíu para Gomer ao leste desde o lado norte ata o río Tina; e ao norte saíu para Magog todas as partes interiores do norte ata chegar ao mar de Meat.
9 E Madai saíu como a súa porción, para que posuíse desde o oeste dos seus dous irmáns ata as illas e ata as costas das illas.
10 E para Xaván saíu a cuarta porción de cada illa e as illas que están cara á fronteira de Lud.
11 E para Tubal xurdiu a quinta porción no medio da lingua que se achega á fronteira da porción de Lud ata a segunda lingua, ata a rexión máis alá da segunda lingua ata a terceira lingua.
12 E para Mesec saíu a sexta porción, toda a rexión máis alá da terceira lingua ata que se achega ao leste de Gadir.
13 E para Tiras saíu a sétima porción, catro grandes illas no medio do mar, que chegan á porción de Ham [e as illas de Kamaturi saíron por sorte para os fillos de Arpaxad como a súa herdanza].
14 E así os fillos de Noé dividiron entre os seus fillos en presenza de Noé, o seu pai, e el atounos a todos cun xuramento, imprecando unha maldición sobre todo aquel que intentase apoderarse da porción que non lle correspondera por sorte.
15 E todos dixeron: "Así sexa, que así sexa", para eles e os seus fillos para sempre, ao longo das súas xeracións, ata o día do xuízo, no que o Señor Deus os xulgará cunha espada e con lume por toda a maldade impura dos seus erros, cos que encheron a terra de transgresión, impureza, fornicación e pecado.

CAPÍTULO 10

1 E na terceira semana deste xubileu, os demos impuros comezaron a enganar os fillos dos fillos de Noé, e a facelos errar e destruílos.
2 E os fillos de Noé viñeron a Noé, o seu pai, e contáronlle acerca dos demos que os estaban enganando, cegando e matando aos fillos dos seus fillos.
3 E rezou ante o Señor, o seu Deus, e dixo: Deus dos espíritos de toda carne, que mostraches misericordia comigo. E salvachesme a min e aos meus fillos das augas do diluvio, e non me fixeches perecer como fixeches cos fillos da perdición; porque a túa graza foi grande para min, e grande foi a túa misericordia para a miña alma. Que a túa graza sexa elevada sobre os meus fillos, e que os espíritos malvados non os dominen, para que non os destruan da terra.
4 Mais bendíceme ti a min e aos meus fillos, para que poidamos medrar, multiplicarnos e encher a terra.
5 E ti sabes como actuaron os teus vixilantes, os pais destes espíritos, no meu tempo: e en canto a estes espíritos que están vivos, aprisiónaos e manténos firmes no lugar da condena, e non deixes que traian destrución aos fillos do teu servo, o meu Deus; porque estes son malignos e foron creados para destruír.
6 E non deixen que gobernen sobre os espíritos dos vivos; porque só Ti podes exercer dominio sobre eles. E non deixen que teñan poder sobre os fillos dos xustos desde agora e para sempre.
7 E o Señor, o noso Deus, mandounos que atásemos a todos.
8 E o xefe dos espíritos, Mastêmâ, veu e dixo: «Señor, Creador, deixa que algúns deles permanezan diante de min, e que escoiten a miña voz, e fagan todo o que lles diga; porque se algúns deles non me quedan, non poderei executar o poder da miña vontade sobre os fillos dos homes; porque estes son para a corrupción e o desvío diante do meu xuízo, porque grande é a maldade dos fillos dos homes».
9 E dixo: «Que a décima parte deles permaneza diante del, e que nove partes descendan ao lugar da condena».
10 E a un de nós mandounos que lle ensinásemos a Noé todas as súas medicinas; porque sabía que non andarían en rectitude, nin loitarían pola xustiza.
11 E fixemos segundo todas as Súas palabras: a todos os malignos malvados atamos no lugar de condena e unha décima parte deles deixámolos para que puidesen ser sometidos a Satán na terra.
12 E explicámoslle a Noé todas as medicinas para as súas enfermidades, xunto coas súas seducións, como podía curalos con herbas da terra.
13 E Noé escribiu todas as cousas nun libro, tal como lle instruímos con respecto a cada tipo de medicina. Así, os espíritos malignos foron impedidos de (ferirlles dano) aos fillos de Noé.
14 E deulle todo o que escribira a Sem, o seu fillo máis vello, porque o amaba moito máis que a todos os seus fillos.
15 E Noé durmiu cos seus pais, e foi enterrado no monte Lubar, na terra de Ararat.
16 Cumpriu novecentos cincuenta anos na súa vida: dezanove xubileus, dúas semanas e cinco anos. [1659 AM]
17 E na súa vida na terra superou aos fillos dos homes, agás a Enoc pola xustiza na que era perfecto. Porque o oficio de Enoc foi ordenado como testemuño para as xeracións do mundo, para que relatase todos os feitos de xeración en xeración, ata o día do xuízo.
18 E no trinta e tres xubileus, no primeiro ano na segunda semana, Peleg tomou para si unha muller, cuxo nome era Lomna, filla de Sinaar, e ela lle deu un fillo no cuarto ano desta semana, e chamouno Reu; porque dixo: "Velaquí, os fillos dos homes volvéronse malvados polo malvado propósito de construír para si unha cidade e unha torre na terra de Sinar".
19 Pois partiron da terra de Ararat cara ao leste, cara a Shinar; porque nos seus días edificaron a cidade e a torre, dicindo: "Imos, subamos por ela ao ceo".
20 E comezaron a construír, e na cuarta semana fixeron ladrillos con lume, e os ladrillos servíronlles de pedra, e a arxila coa que os cementaron foi asfalto que sae do mar e das fontes de auga na terra de Shinar.
21 E edificárono durante corenta e tres anos; a súa anchura era de 203 ladrillos, e a altura (dun ladrillo) era un terzo dun; a súa altura ascendía a 5433 cóbados e 2 palmos, e (a

extensión dun muro era) trece estadios (e do outro trinta estadios).
22 E o Señor, o noso Deus, díxonos: Velaquí que son un só pobo, e isto comezaron a facer, e agora nada lles será negado. Imos, baixemos e confundamos a súa lingua, para que non entendan a fala dos demais, e sexan dispersados en cidades e nacións, e un só propósito xa non permanecerá con eles ata o día do xuízo.
23 E descendeu o Señor, e nós descendemos con el para ver a cidade e a torre que construíran os fillos dos homes.
24 E confundiu a súa lingua, e xa non entendían máis a fala uns dos outros, e deixaron entón de construír a cidade e a torre.
25 Por esta razón, toda a terra de Shinar chámase Babel, porque alí o Señor confundiu toda a lingua dos fillos dos homes, e desde alí foron dispersados nas súas cidades, cada un segundo a súa lingua e a súa nación.
26 E o Señor enviou un vento poderoso contra a torre e derrubouna por terra, e velaquí que estaba entre Asur e Babilonia, na terra de Shinar, e chamáronlle "Derrubo".
27 Na cuarta semana do primeiro ano [1688 AM], ao comezo do mesmo, no trixésimo cuarto xubileu, foron dispersados da terra de Shinar.
28 E Cam e os seus fillos entraron na terra que el debía ocupar, a cal adquiriu como a súa porción na terra do sur.
29 E Canaán viu a terra do Líbano ata o río de Exipto, que era moi boa, e non entrou na terra da súa herdanza ao oeste (é dicir, ao mar), e habitou na terra do Líbano, ao leste e ao oeste, desde a fronteira do Xordán e desde a fronteira do mar.
30 E Ham, o seu pai, e Cux e Mizraim, os seus irmáns, dixéronlle: "Asentaches nunha terra que non é túa e que non nos tocou por sorte; non o fagas, porque se o fas, ti e os teus fillos caeredes na terra e seredes malditos por sedición; porque por sedición vos asentastes, e por sedición caerán os teus fillos, e serás erradicado para sempre".
31 Non habites na morada de Sem, porque a Sem e aos seus fillos lles correspondeu por sorte.
32 Maldito es ti, e maldito serás ti máis que todos os fillos de Noé, pola maldición coa que nos obrigamos cun xuramento en presenza do xuíz santo e en presenza do noso pai Noé.
33 Pero non lles fixo caso, e habitou na terra do Líbano desde Hamat ata a entrada de Exipto, el e os seus fillos ata o día de hoxe.
34 E por esta razón aquela terra chámase Canaán.
35 E Iafet e os seus fillos foron cara ao mar e habitaron na terra da súa porción, e Madai viu a terra do mar e non lle gustou, e pediu unha (porción) a Ham, Asur e Arpaxad, irmán da súa muller, e habitou na terra de Media, preto do irmán da súa muller ata o día de hoxe.
36 E chamou á súa morada e á morada dos seus fillos Media, polo nome do seu pai Madai.

CAPÍTULO 11

1 E no trixésimo quinto xubileu, na terceira semana, no primeiro ano [1681 AM], Reu tomou para si unha muller, e o seu nome era 'Ôrâ, filla de 'Ûr, fillo de Kesed, e ela lle deu un fillo, e chamouno Sêrôh, no sétimo ano desta semana neste xubileu. [1687 AM]
2 E os fillos de Noé comezaron a facer guerra uns contra outros, a levar cativos e a matarse uns ós outros, e a derramar o sangue dos homes sobre a terra, e a comer sangue, e a construír cidades fortes, e muros, e torres, e os individuos (comezaron) a exaltarse por riba da nación, e a fundar os comezos de reinos, e a ir á guerra pobo contra pobo, e nación contra nación, e cidade contra cidade, e todos (comezaron) a facer o mal, e a adquirir armas, e a ensinarlles aos seus fillos a guerra, e comezaron a capturar cidades, e a vender escravos e escravas.
3 E Ûr, fillo de Kesed, construíu a cidade de Ara dos caldeos, e chamoulle o nome polo seu propio nome e o nome do seu pai. E fixeron para si imaxes de fundición, e adoraron cada un o ídolo, a imaxe de fundición que fixeran para si, e comezaron a facer imaxes gravadas e simulacros impuros, e espíritos malignos axudaron e seduciron (os) para cometer transgresión e impureza.
4 E o príncipe Mastêmâ esforzouse en facer todo isto, e enviou outros espíritos, os que estaban baixo a súa man, para facer toda clase de maldade e pecado, e toda clase de transgresión, para corromper e destruír, e para derramar sangue sobre a terra.
5 Por esta razón chamou o nome de Serôh, Serug, porque todos se volveron para cometer toda clase de pecado e transgresión.
6 E creceu e viviu en Ur dos caldeos, preto do pai da nai da súa muller, e adorou ídolos, e tomou para si unha muller no trixésimo sexto xubileu, na quinta semana, no primeiro ano do mesmo, [1744 AM] e o seu nome era Melka, filla de Kaber, filla do irmán do seu pai.
7 E ela deulle a luz a Nahor no primeiro ano desta semana, e el creceu e habitou en Ur dos caldeos, e o seu pai ensinoulle as investigacións dos caldeos para adiviñar e agoirar, segundo os signos do ceo.
8 E no trixésimo sete xubileu, na sexta semana, no primeiro ano [1800 AM], tomou para si unha muller, e o seu nome era Ijaska, filla de Nestag dos caldeos.
9 E ela lle deu a luz a Térah no sétimo ano desta semana. [1806 AM]
10 E o príncipe Mastêmâ enviou corvos e paxaros para devorar a semente que fora sementada na terra, para destruíla e roubarlles aos fillos dos homes os seus traballos. Antes de que puidesen arar a semente, os corvos colleitárona da superficie do chan.
11 E por esta razón chamoulle Térah, porque os corvos e os paxaros os reduciron á miseria e devoraron a súa semente.
12 E os anos comezaron a ser estériles, por mor dos paxaros, e devoraban todo o froito das árbores das árbores: só con grande esforzo puideron gardar un pouco de todo o froito da terra nos seus días.
13 E neste trixésimo noveno xubileu, na segunda semana do primeiro ano, [1870 AM] Terah tomou para si unha muller, e o seu nome era Edna, filla de Abram, filla da irmá do seu pai. E no sétimo ano desta semana [1876 AM] ela lle deu un fillo, e chamouno Abram, polo nome do pai da súa nai;
14 porque morrera antes de que a súa filla concibise un fillo.
15 E o neno comezou a comprender os erros da terra que todos se extraviaban tras imaxes gravadas e tras a impureza, e o seu pai ensinoulle a escribir, e tiña dúas semanas de

anos [1890 AM] e separouse do seu pai, para non adorar ídolos con el.
16 E comezou a rezarlle ao Creador de todas as cousas para que o salvase dos erros dos fillos dos homes e para que a súa porción non caese no erro tras a impureza e a vileza.
17 E chegou o tempo da sementeira para sementar a semente na terra, e todos eles saíron xuntos para protexer a súa descendencia contra os corvos, e Abram saíu cos que foron, e o neno era un rapaz de catorce anos.
18 E unha nube de corvos veu para devorar a semente, e Abram correu ao seu encontro antes de que se asentasen na terra, e gritoulles antes de que se asentasen na terra para devorar a semente, e dixo: "Non descendades; volvede ao lugar de onde viñestes", e procederon a volver.
19 E fixo que as nubes de corvos retrocedesen aquel día setenta veces, e de todos os corvos en toda a terra onde estaba Abram non se asentou alí nin un só.
20E todos os que estaban con el por toda a terra vírono berrar, e todos os corvos volveron atrás, e o seu nome fíxose grande en toda a terra dos caldeos.
21 E viñeron a el este ano todos os que querían sementar, e el foi con eles ata que rematou o tempo da sementeira: e sementaron a súa terra, e ese ano trouxeron gran dabondo para a casa e comeron e quedaron satisfeitos.
22 E no primeiro ano da quinta semana [1891 AM] Abram ensinou aos que facían ferramentas para os bois, aos artífices da madeira, e fixeron un recipiente por riba da terra, fronte á estrutura do arado, para poñer a semente nel, e a semente caía de alí sobre a reixa do arado, e quedaba agochada na terra, e xa non temían os corvos.
23 E deste xeito fixeron (vasos) por riba da terra en todas as estruturas dos arados, e sementaron e labraron toda a terra, segundo lles ordenara Abram, e xa non temeron máis os paxaros.

CAPÍTULO 12

1 E aconteceu na sexta semana, no sétimo ano, [1904 AM] que Abram díxolle a seu pai Térah, dicindo: "¡Pai!"
2 E el dixo: «Aquí estou, fillo meu». E el dixo:
"Que axuda e proveito temos deses ídolos que adoras,
E ante cal te inclinas?
3 Porque non hai espírito neles,
Porque son formas mudas e un engano para o corazón.
Non os adoredes:
4 Adorade o Deus do ceo,
Quen fai que a choiva e o orballo baixen sobre a terra
E fai todo o que hai na terra,
E creou todo coa súa palabra,
E toda a vida vén da vista da Seu rostro.
5 Por que adorades cousas que non teñen espírito?
Porque son obra de mans (dos homes),
E sobre os vosos ombreiros os levades,
E non tedes axuda deles,
Pero son unha gran causa de vergoña para aqueles que as fabrican,
E un engano do corazón para aqueles que os adoran:
Non os adoredes.
6 E o seu pai díxolle: Eu tamén o sei, fillo meu, pero que farei cun pobo que me puxo a servir diante del?
7 E se lles digo a verdade, mataránme; porque a súa alma apega a eles para adoralos e honralos.
8 Cala, fillo meu, para que non te maten.' E díxolles estas palabras aos seus dous irmáns, e eles enfadáronse con el e el calou.
9 E no corenta xubileu, na segunda semana, no sétimo ano, Abram tomou para si unha muller, e o seu nome era Sarai, filla do seu pai, e ela converteuse na súa muller.
10 E Harán, o seu irmán, tomou para si unha muller no terceiro ano da terceira semana, [1928 AM], e ela lle deu un fillo no sétimo ano desta semana, [1932 AM] e chamouno Lot.
11 E Nahor, o seu irmán, tomou para si unha muller.
12 E no ano sesenta da vida de Abram, é dicir, na cuarta semana, no cuarto ano da mesma, [1936 AM] Abram levantouse de noite e incendiou a casa dos ídolos, e incendiou todo o que había na casa e ninguén o soubo.
13 E levantáronse pola noite e procuraron salvar os seus deuses do medio do lume.
14 E Harán apresurouse a salvalos, pero o lume ardía sobre el, e foi queimado no lume, e morreu en Ur dos caldeos diante do seu pai Terah, e enterrárono en Ur dos caldeos.
15 E Térah saíu de Ur dos caldeos, el e os seus fillos, para ir á terra do Líbano e á terra de Canaán, e habitou na terra de Harán, e Abram habitou co seu pai Térah en Harán dúas semanas de anos.
16 E na sexta semana, no quinto ano, Abram estivo esperto toda a noite da lúa nova do sétimo mes para observar as estrelas desde a tarde ata a mañá, para ver cal sería o carácter do ano con respecto ás choivas, e estaba só mentres se sentaba e observaba.
17 E unha palabra veu ao seu corazón e dixo: Todos os signos das estrelas, e os signos da lúa e do sol están todos na man do Señor. Para que os busco?
18 Se El quere, fai chover pola mañá e pola tarde;
E se El desexa, El o nega,
E todas as cousas están na súa man.
19 E rezou aquela noite, dicindo:
"Meu Deus, Deus Altísimo, só Ti es o meu Deus,"
E a Ti e ao Teu dominio escolleino.
E ti creaches todas as cousas,
E todas as cousas que son obra das túas mans.
20 Líbrame das mans dos espíritos malignos que dominan os pensamentos dos corazóns dos homes,
E non me desvíen de Ti, meu Deus.
E estableceme a min e á miña descendencia para sempre
Para que non nos desviemos de aquí en diante e para sempre.
21 E dixo: «Voltarei a Ur dos caldeos, que buscan a miña cara, para volver a eles? Debo quedar aquí neste lugar? Que o camiño recto diante de ti prospere nas mans do teu servo, para que o cumpra, e para que eu non ande na enganazón do meu corazón, oh meu Deus».
22 E acabou de falar e orar, e velaquí que a palabra do Señor lle foi enviada por min, dicindo: "Sae do teu país, da túa parentela e da casa do teu pai, a unha terra que che mostrarei, e farei de ti unha nación grande e numerosa".
23 E eu te bendicirei
E farei grande o teu nome,
E serás bendito na terra,
E en ti serán benditas todas as familias da terra,

E bendicirei aos que te bendigan,
E maldice aos que te maldicen.
24 E eu serei o teu Deus, o do teu fillo, o do fillo do teu neto e toda a túa descendencia. Non temas, desde agora e para todas as xeracións da terra eu son o teu Deus.
25 E o Señor Deus dixo: «Abride a súa boca e os seus oídos, para que escoite e fale coa súa boca, coa linguaxe que foi revelada»; porque cesara da boca de todos os fillos dos homes desde o día da destrución (de Babel).
26 E abrín a súa boca, os seus oídos e os seus beizos, e comecei a falar con el en hebreo, na lingua da creación.
27 E tomou os libros dos seus pais, e estes estaban escritos en hebreo, e transcribiunos, e comezou desde entón a estudalos, e eu lle fixen saber o que non podía (entender), e estudounos durante os seis meses chuviosos.
28 E aconteceu que no sétimo ano da sexta semana [1953 AM] que falou co seu pai e informoulle de que deixaría Harán para ir á terra de Canaán para vela e volver con el.
29 E o seu pai Térah díxolle: Vai en paz.
Que o Deus eterno endereite o teu camiño.
E que o Señor estea contigo e te protexa de todo mal,
E concédeche graza, misericordia e favor diante dos que te ven,
E que ningún dos fillos dos homes teña poder sobre ti para facerche dano;
Vaite en paz.
30 E se ves unha terra agradable aos teus ollos para habitala, levántate e lévame contigo, e leva contigo a Lot, fillo do teu irmán Harán, como fillo teu. O Señor estea contigo.
31 E Nacor, o teu irmán, quédate comigo ata que volvas en paz, e iremos todos xuntos contigo.

CAPÍTULO 13

1 E Abram partiu de Harán, e levou a Sarai, a súa muller, e a Lot, fillo do seu irmán Harán, á terra de Canaán, e chegou a Asiria, e seguiu a Xequem, e habitou preto dun alto carballo.
2 E viu, e velaquí que a terra era moi agradable desde a entrada de Hamat ata a alta aciñeira.
3 E o Señor díxolle: «A ti e á túa descendencia dareiche esta terra».
4 E construíu alí un altar, e ofreceu nel un holocausto ao Señor, que se lle aparecera.
5 E trasladouse de alí ao monte... Betel ao oeste e Ai ao leste, e plantou alí a súa tenda.
6 E viu, e velaquí que a terra era moi ampla e boa, e de todo medraba nela: vides, figueiros, granadas, carballos, aciñeiras, terebintos, oliveiras, cedros, cipreses, dátiles e todas as árbores do campo; e había auga nos montes.
7 E bendiciu o Señor que o sacara de Ur dos caldeos e o trouxera a esta terra.
8 E aconteceu que no primeiro ano, na sétima semana, na lúa nova do primeiro mes, 1954 AM], construíu un altar neste monte e invocou o nome do Señor: "Ti, o Deus eterno, es o meu Deus".
9 E ofreceu sobre o altar un holocausto ao Señor para que estivese con el e non o abandonase en todos os días da súa vida.
10 E partiu de alí e foi cara ao sur, e chegou a Hebrón e Hebrón foi reconstruída nese tempo, e viviu alí dous anos, e foi (de alí) á terra do sur, a Bealot, e houbo fame na terra.
11 E Abram entrou en Exipto no terceiro ano da semana, e viviu en Exipto cinco anos antes de que a súa muller lle fose arrebatada.
12 Naquel tempo, Tanais, en Exipto, foi construída sete anos despois de Hebrón.
13 E aconteceu que cando o faraón se apoderou de Sarai, muller de Abram, o Señor castigou ao faraón e á súa casa con grandes pragas por mor de Sarai, muller de Abram.
14 Abram era moi glorioso por mor de posesións en ovellas e gando, asnos, cabalos e camelos, servos e servas, e moita prata e ouro. E Lot, fillo do seu irmán, era rico.
15 E Faraón devolveulle a Sarai, a muller de Abram, e mandouno fóra da terra de Exipto, e el viaxou ao lugar onde plantara a súa tenda ao principio, ao lugar do altar, con Ai ao leste e Betel ao oeste, e bendiciu ao Señor, o seu Deus, que o trouxera de volta en paz.
16 E aconteceu que no xubileu corenta e un do terceiro ano da primeira semana [1963 AM], volveu a este lugar e ofreceu nel un holocausto, e invocou o nome do Señor, e dixo: "Ti, Deus Altísimo, es o meu Deus para sempre".
17 E no cuarto ano desta semana [1964 AM] Lot separouse del, e habitou en Sodoma, e os homes de Sodoma eran pecadores graves.
18 E aflixíase no seu corazón de que o fillo do seu irmán o separara, porque non tiña fillos.
19 Naquel ano en que Lot foi levado cativo, o Señor díxolle a Abram, despois que Lot se separara del, no cuarto ano desta semana: "Levanta os teus ollos do lugar onde habitas, cara ao norte e ao sur, cara ao oeste e ao leste".
20 Pois toda a terra que ves, dareiche a ti e á túa descendencia para sempre, e farei a túa descendencia coma a area do mar; aínda que alguén poida contar o po da terra, a túa descendencia non poderá ser contada.
21 Levántate, percorre a terra ao longo e á ancho, e míraa toda, porque á túa descendencia lla darei. E Abram foi a Hebrón, e habitou alí.
22 E neste ano viñeron Quedorlaomer, rei de Elam, e Amrafel, rei de Shinar, e Arioc, rei de Selasar, e Tergal, rei de Gomim, e mataron o rei de Gomorra, e o rei de Sodoma fuxiu, e moitos caeron por feridas no val de Siddim, xunto ao Mar Salgado.
23 E levaron cativas a Sodoma, a Adán e a Zeboim, e tamén levaron cativas a Lot, fillo do irmán de Abram, con todas as súas posesións, e foron a Dan.
24 E un que fuxira chegou e díxolle a Abram que o fillo do seu irmán fora levado cativo e (Abram) armou os seus servos...
25 ... para Abram e para a súa descendencia, a décima parte das primicias para o Señor, e o Señor estableceu como ordenanza perpetua que llo desen aos sacerdotes que servían diante del, para que o posuísen para sempre.
26 E esta lei non ten límite de días; porque El ordenouno para as xeracións para sempre, que dean ao Señor o décimo de todo, da semente, do viño, do aceite, do gando e das ovellas.
27 E deullo aos seus sacerdotes para que comesen e bebesen con alegría diante del.

28 E o rei de Sodoma achegouse a el e inclinouse diante del, e dixo: Noso Señor Abram, dános as almas que salvaches, pero que o botín sexa teu.
29 E Abram díxolle: «Levo as miñas mans ao Deus Altísimo, que nin un fío nin un cordón de zapatos tomarei nada do que é teu, para que non digas: "Eu fixen rico a Abram", agás o que comeron os mozos e a porción dos homes que viñeron comigo: Aner, Escol e Mambré. Estes tomarán a súa porción».

CAPÍTULO 14

1 Despois destas cousas, no cuarto ano desta semana, na lúa nova do terceiro mes, veu a palabra do Señor a Abram nun soño, dicíndolle: Non temas, Abram; eu son o teu defensor e a túa recompensa será moi grande.
2 E el dixo: Señor, Señor, que me darás, xa que me vou de aquí sen fillos, e o fillo de Maseq, fillo da miña serva, é Damasek Eliezer; el será o meu herdeiro, e ti non me deches descendencia.
3 E díxolle: «Este non será o teu herdeiro, senón un que sairá das túas propias entrañas; el será o teu herdeiro».
4 E levouno fóra e díxolle: Mira cara ao ceo e conta as estrelas se es capaz de contalas.
5 E mirou cara ao ceo e contemplou as estrelas. E díxolle: Así será a túa descendencia.
6 E creu no Señor, e iso foille contado por xustiza.
7 E díxolle: Eu son o Señor que te saquei de Ur dos caldeos para darche a terra dos cananeos para que a poseas para sempre; e eu serei o teu Deus e da túa descendencia despois de ti.
8 E el dixo: «Señor, Señor, como saberei que a herdarei?»
9 E díxolle: «Colle para min unha xovenca de tres anos, unha cabra de tres anos, unha ovella de tres anos, unha rula e un pombo».
10 E tomou todos estes a mediados do mes e habitou na aciñeira de Mamre, que está preto de Hebrón.
11 E construíu alí un altar e sacrificou todos estes; e verteu o seu sangue sobre o altar, e dividiunos polo medio, e colocounos uns fronte aos outros; pero non dividiu os paxaros.
12 E os paxaros baixaron sobre os anacos, e Abram os espantou, e non permitiu que os paxaros os tocasen.
13 E aconteceu que, ao se pór o sol, un éxtase caeu sobre Abram, e velaquí que un terror de gran escuridade caeu sobre el, e díxolle a Abram: Sabe de certo que a túa descendencia será estraña nunha terra que non é deles, e a reducirán á escravitude e aflixiralos catrocentos anos.
14 E tamén xulgarei á nación á que sexan escravos, e despois diso sairán de alí con moita riqueza.
15 E irás cos teus pais en paz, e serás enterrado nunha boa vellez.
16 Pero na cuarta xeración volverán aquí, porque a iniquidade dos amorreos aínda non chegou ao seu cumprimento.
17 E espertou do seu sono, e levantouse, e o sol púxose; e había unha chama, e velaquí! un forno fumegaba, e unha chama de lume pasaba entre os anacos.
18 E aquel día o Señor fixo unha alianza con Abram, dicindo: Á túa descendencia dareille esta terra, desde o río de Exipto ata o gran río, o río Éufrates: os quenitas, os quenezitas, os cadmonitas, os perizitas, os refaítas, os facoreitas, os heveos, os amorreos, os cananeos, os girgasitas e os jebuseos.
19 E pasou o día, e Abram ofreceu os anacos, e as aves, e as súas ofrendas de froita, e as súas libacións, e o lume devorounos.
20 E nese día fixemos un pacto con Abram, segundo o pacto que fixeramos con Noé neste mes; e Abram renovou a festa e a ordenanza para si mesmo para sempre.
21 E Abram alegrouse, e informou de todas estas cousas a Sarai, a súa muller; e cría que tería descendencia, pero ela non deu a luz.
22 E Sarai aconselloulle ao seu marido Abram, e díxolle: "Achégate a Hagar, a miña serva exipcia; quizais che dea descendencia por medio dela".
23 E Abram escoitou a voz de Sarai, a súa muller, e díxolle: "Fai (así)." E Sarai tomou a Hagar, a súa serva exipcia, e deulla ao seu marido Abram por muller.
24 E el entrou con ela, e ela concibiu e lle deu un fillo, e chamouno Ismael, no quinto ano desta semana [1965 AM]; e este foi o oitenta e seis ano na vida de Abram.

CAPÍTULO 15

1 E no quinto ano da cuarta semana deste xubileu, [1979 AM] no terceiro mes, a mediados do mes, Abram celebrou a festa das primicias da colleita do gran.
2 E ofreceu novas ofrendas sobre o altar, as primicias dos froitos, ao Señor, unha xovenca, unha cabra e unha ovella sobre o altar como sacrificio holocausto ao Señor; as súas ofrendas de froitos e as súas libacións ofreceunas sobre o altar con incenso.
3 E o Señor aparecéuselle a Abram e díxolle: Eu son Deus Todopoderoso; considérate perfecto diante de min.
4 Farei a miña alianza entre min e ti, e multiplicareite enormemente.
5 E Abram caeu sobre o seu rostro, e Deus falou con el, e díxolle:
6 Velaquí o meu decreto contigo,
E serás pai de moitas nacións.
7 Nin se chamará máis o teu nome Abram,
Pero o teu nome, desde agora e para sempre, será Abraham.
Porque te fixen pai de moitas nacións.
8 Farei de ti moi grande,
E farei de ti nacións,
E reis sairán de ti.
9 E eu establecerei a miña alianza entre min e ti, e a túa descendencia despois de ti, polas súas xeracións, por unha alianza eterna, para que eu sexa o teu Deus e a túa descendencia despois de ti.
10 Dareiche a ti e á túa descendencia despois de ti a terra onde habitaches como peregrino, a terra de Canaán, para que a posúas para sempre, e eu serei o seu Deus.
11 E o Señor díxolle a Abraham: "E ti, garda a miña alianza, ti e a túa descendencia despois de ti. Circuncidade a todo varón de entre vós, e circuncidade os vosos prepucios, e será por sinal dunha alianza eterna entre min e vós".
12 Circuncidaredes ao oitavo día, todo varón polas vosas xeracións, tanto o nacido na casa como o que comprastes

con diñeiro a calquera estraño, que adquiristes que non é da vosa descendencia.
13 Circuncidarase o que naza na túa casa, e tamén o que compres con diñeiro, e o meu pacto estará na túa carne por ordenanza eterna.
14 E o home incircunciso que non sexa circuncidado na carne do seu prepucio no oitavo día, esa alma será cortada do seu pobo, porque rompeu o meu pacto.
15 E Deus díxolle a Abraham: En canto a Sarai, a túa muller, o seu nome non se chamará máis Sarai, senón Sara será o seu nome.
16 Bendicireina e daréiche un fillo con ela, e bendicireino, e converterase nunha nación, e reis de nacións sairán del.
17 Abraham caeu sobre o seu rostro e alegrouse, e dixo no seu corazón: "Nacerá un fillo a un home de cen anos, e dará a luz Sara, que ten noventa anos?"
18 E Abraham díxolle a Deus: "¡Oxalá Ismael vivise diante de ti!"
19 E Deus dixo: Si, e Sara tamén che dará un fillo, e chamaráslle Isaac, e eu establecerei a miña alianza con el, unha alianza eterna, e coa súa descendencia despois del.
20 E en canto a Ismael tamén te escoitei, e velaquí que o bendicirei, e o farei grande, e o multiplicarei enormemente, e enxendrará doce príncipes, e farei del unha gran nación.
21 Mais a miña alianza establecerei con Isaac, que Sara che dará a luz, nestes días, o ano que vén.
22 E deixou de falar con el, e Deus subiu de onde estaba Abraham.
23 E Abraham fixo segundo Deus lle dixera, e tomou Ismael, o seu fillo, e todos os que naceran na súa casa, e os que comprara co seu diñeiro, a todos os homes da súa casa, e circuncidoulles a carne do prepucio.
24 E no mesmo día foi circuncidado Abraham, e todos os homes da súa casa, *e os nacidos na casa*, e todos os que comprara con diñeiro aos fillos do estranxeiro, foron circuncidados con el.
25 Esta lei é para todas as xeracións para sempre, e non hai circuncisión dos días, nin omisión dun día dos oito días; porque é unha ordenanza eterna, ordenada e escrita nas táboas celestiais.
26 E todo aquel que nace, cuxa carne do prepucio non sexa circuncidada no oitavo día, non pertence aos fillos da alianza que o Señor fixo con Abraham, senón aos fillos da destrución; e non hai, ademais, ningún sinal de que sexa do Señor, senón que (está destinado) a ser destruído e morto da terra, e a ser desarraigado da terra, porque rompeu a alianza do Señor, o noso Deus.
27 Pois todos os anxos da presenza e todos os anxos da santificación foron creados así desde o día da súa creación, e diante dos anxos da presenza e dos anxos da santificación, El santificou a Israel, para que estivesen con El e cos seus santos anxos.
28 E ti manda aos fillos de Israel e que garden o sinal desta alianza polas súas xeracións como unha ordenanza eterna, e non serán desarraigados da terra.
29 Porque este mandamento é unha alianza, para que a observen para sempre entre todos os fillos de Israel.
30 O Señor non fixo que Ismael, os seus fillos, os seus irmáns e Esaú se achegasen a El, e non os escolleu porque fosen fillos de Abraham, senón porque os coñecía, senón que escolleu a Israel para que fose o seu pobo.
31 E santificouno e recolleuno de entre todos os fillos dos homes; porque hai moitas nacións e moitos pobos, e todos son seus, e sobre todos puxo espíritos con autoridade para desvialos del.
32 Mais sobre Israel non nomeou anxo nin espírito, porque só El é o seu gobernante, e El os gardará e os requirirá da man dos seus anxos e dos seus espíritos, e da man de todos os seus poderes para que os garde e os bendiga, e para que sexan seus e El sexa deles desde agora para sempre.
33 E agora anúnciache que os fillos de Israel non cumprirán esta ordenanza, e non circuncidarán os seus fillos segundo toda esta lei; porque na carne da súa circuncisión omitirán esta circuncisión dos seus fillos, e todos eles, fillos de Beliar, deixarán os seus fillos incircuncisos como naceron.
34 E haberá unha gran ira do Señor contra os fillos de Israel, porque abandonaron a súa alianza e se apartaron da súa palabra, e provocaron e blasfemaron, xa que non observan a ordenanza desta lei; porque trataron aos seus membros como os xentís, para que sexan desprazados e desarraigados da terra. E non haberá máis perdón nin perdón para eles [para que haxa perdón e indulto] por todo o pecado deste erro eterno.

CAPÍTULO 16

1 E na lúa nova do cuarto mes aparecémoslle a Abraham, no carballo de Mambré, e falamos con el, e anunciámoslle que Sara, a súa esposa, lle daría un fillo.
2 E Sara riu, porque ouviu que lle dixéramos estas palabras a Abraham, e amonestámola, e ela tivo medo e negou que rira por mor das palabras.
3 E dixémoslle o nome do seu fillo, tal como o seu nome está ordenado e escrito nas táboas celestiais (é dicir, Isaac,
4 E (que) cando volvemos a ela nun momento determinado, ela concibiría un fillo.
5 E neste mes o Señor executou os seus xuízos sobre Sodoma, Gomorra, Zeboim e toda a rexión do Xordán, e queimounos con lume e xofre, e destruíunos ata este día, así como [velaí] che declarei todas as súas obras, que son malvados e pecadores en gran medida, e que se contaminan e cometen fornicación na súa carne, e practican impurezas na terra.
6 E, do mesmo xeito, Deus executará xuízo nos lugares onde fixeron segundo a impureza dos sodomitas, semellante ao xuízo de Sodoma.
7 Mais salvamos a Lot, porque Deus se lembrou de Abraham e sacouno do medio da destrución.
8 E el e as súas fillas cometeron un pecado na terra, tal como non o houbera na terra desde os días de Adán ata o seu tempo; porque o home deitouse coas súas fillas.
9 E velaquí, foi ordenado e gravado con respecto a toda a súa descendencia, nas táboas celestiais, para eliminalos e desarraigalos, e para executar xuízo sobre eles como o xuízo de Sodoma, e para non deixar descendencia do home na terra o día da condena.
10 E neste mes Abraham partiu de Hebrón, e partiu e habitou entre Cades e Xur, nos montes de Guerar.
11 E a mediados do quinto mes trasladouse de alí e habitou no Pozo do Xuramento.

12 E a mediados do sexto mes visitou o Señor a Sara e fixo con ela como lle dixera, e ela concibiu.
13 E deu a luz un fillo no terceiro mes, e a mediados do mes, no tempo do que o Señor lle falara a Abraham, na festa das primicias da colleita, naceu Isaac.
14 Abraham circuncidou o seu fillo no oitavo día; el foi o primeiro en ser circuncidado segundo a alianza que está establecida para sempre.
15 E no sexto ano da cuarta semana chegamos a Abraham, ao Pozo do Xuramento, e aparecémoslle [como lle dixéramos a Sara que deberiamos volver con ela, e ela tería concibido un fillo].
16 E volvemos no sétimo mes e atopamos a Sara embarazada diante de nós] e bendicimolo e anunciámoslle todas as cousas que foran decretadas con respecto a el, que non morrería ata que tivese seis fillos máis, e que os vise antes de morrer; senón que en Isaac se chamaría o seu nome e a súa descendencia:
17 E que toda a descendencia dos seus fillos sería xentís e sería contada entre os xentís; pero dos fillos de Isaac un se convertería nunha descendencia santa e non sería contado entre os xentís.
18 Pois el chegaría a ser a porción do Altísimo, e toda a súa descendencia caería na posesión de Deus, para que fose para o Señor un pobo en posesión súa por riba de todas as nacións, e para que se convertese nun reino, e sacerdotes, e unha nación santa.
19 E seguimos o noso camiño, e anunciámoslle a Sara todo o que lle dixéramos, e ambos se alegraron con inmensa alegría.
20 E construíu alí un altar ao Señor, que o librara e o facía alegrar na terra onde estaba, e celebrou unha festa de alegría durante sete días neste mes, preto do altar que construíra no Pozo do Xuramento.
21 E construíu cabanas para si e para os seus servos nesta festividade, e foi o primeiro en celebrar a festa dos tabernáculos na terra.
22 E durante eses sete días trouxo cada día ao altar un holocausto ao Señor, dous bois, dous carneiros, sete ovellas e un macho cabrío, como sacrificio polo pecado, para expiar así por si mesmo e pola súa descendencia.
23 E, como ofrenda de acción de grazas, sete carneiros, sete cabritos, sete ovellas e sete machos cabríos, coas súas ofrendas de froitos e as súas libacións; e queimou toda a graxa no altar, unha ofrenda escollida ao Señor, en aroma suave.
24 E pola mañá e pola tarde queimaba substancias aromáticas: incenso, gálbano, stack, nardo, mirra, especias e aromática; todas estas sete ofreceunas, esmagadas e mesturadas en partes iguais e puras.
25 E celebrou esta festa durante sete días, alegrándose de todo o seu corazón e de toda a súa alma, el e todos os que estaban na súa casa; e non había con el ningún estraño nin ningún incircunciso.
26 E bendiciu ao seu Creador, que o creara na súa xeración, porque o creara segundo o seu bo pracer; porque sabía e percibía que del xurdiría a planta da xustiza para as xeracións eternas, e del unha semente santa, para que se convertese en Aquel que fixera todas as cousas.
27 E bendiciu e alegrouse, e chamou a esta festa a festa do Señor, unha alegría aceptable para o Deus Altísimo.
28 E bendicímolo para sempre, e a toda a súa descendencia despois del ao longo de todas as xeracións da terra, porque celebrou esta festividade no seu tempo, segundo o testemuño das táboas celestiais.
29 Por esta razón está ordenado nas táboas celestiais con respecto a Israel, que celebren a festa dos tabernáculos sete días con alegría, no sétimo mes, aceptable diante do Señor; un estatuto perpetuo para as súas xeracións cada ano.
30 E para isto non hai límite de días; porque está ordenado para sempre con respecto a Israel que o celebren e habiten en cabanas, e poñan coroas sobre as súas cabezas, e collan pólas frondosas e salgueiros do regato.
31 Abraham colleu pólas de palmeiras e froitos de árbores fermosas, e cada día daba voltas ao altar coas pólas sete veces pola mañá, louvando e dando grazas ao seu Deus por todas as cousas con alegría.

CAPÍTULO 17

1 E no primeiro ano da quinta semana Isaac foi destetado neste xubileu, [1982 AM] e Abraham fixo un gran banquete no terceiro mes, o día en que o seu fillo Isaac foi destetado.
2 E Ismael, fillo de Agar, a exipcia, estaba diante de Abraham, o seu pai, no seu lugar, e Abraham alegrouse e bendiciu a Deus porque vira os seus fillos e non morrera sen fillos.
3 E lembrouse das palabras que lle dixera o día en que Lot se separara del, e alegrouse porque o Señor lle dera semente sobre a terra para herdar a terra, e bendiciu con toda a súa boca ao Creador de todas as cousas.
4 Sara viu a Ismael tocando e bailando, e a Abraham alegrándose de gran alegría, e púxose celosa de Ismael e díxolle a Abraham: «Bota fóra a esta escrava e ao seu fillo, porque o fillo desta escrava non herdará co meu fillo Isaac».
5 E a cousa resultoulle grave a Abraham, por mor da súa serva e do seu fillo, que os botaba de lonxe de si.
6 E Deus díxolle a Abraham: «Non che pareza grave por mor do neno e da serva; en todo o que Sara che diga, escoita as súas palabras e faino, porque en Isaac será chamado o teu nome e a túa descendencia».
7 Mais en canto ao fillo desta serva, fareino unha gran nación, porque é da túa descendencia.
8 Abraham levantouse cedo pola mañá, colleu pan e unha botella de auga, púxollos sobre os ombreiros de Agar e do neno, e despediuna.
9 E ela marchou e andou errante polo deserto de Beerxeba, e a auga da botella esgotouse, e a nena tivo sede, e non puido seguir adiante, e caeu.
10 A súa nai colleuno e botouno debaixo dunha oliveira, e foi sentarse diante del, á distancia dun tiro de arco; porque dixo: "Non queira ver a morte do meu fillo". E mentres estaba sentada, chorou.
11 E un anxo de Deus, un dos santos, díxolle: «Por que choras, Agar? Levántate, colle o neno e téñoo na túa man, porque Deus escoitou a túa voz e viu o neno».
12 E abriu os ollos e viu un pozo de auga, e foi e encheu o seu odre de auga, e deulle de beber ao seu fillo, e levantouse e foi cara ao deserto de Paran.

13 E o neno medrou e converteuse en arqueiro, e Deus estaba con el, e a súa nai tomoulle unha muller de entre as fillas de Exipto.
14 E ela lle deu un fillo, e el chamouno Nebaiot, porque dixo ela: «O Señor estivo preto de min cando o invoquei».
15 E aconteceu que na sétima semana, no primeiro ano da mesma, [2003 AM] no primeiro mes deste xubileu, o doce deste mes, houbo voces no ceo con respecto a Abraham, que era fiel en todo o que lle dixera, e que amaba ao Señor, e que en toda aflición era fiel.
16 E o príncipe Mastêmâ achegouse e dixo diante de Deus: "Velaquí que Abraham ama a Isaac, o seu fillo, e deléitase nel por riba de todas as outras cousas; pídelle que o ofreza como holocausto no altar, e verás se cumprirá este mandato, e saberás se é fiel en todo aquilo no que o poñas a proba".
17 E o Señor sabía que Abraham era fiel en todas as súas aflicións; porque o probara no seu país e coa fame, e o probara coas riquezas dos reis, e o probara de novo coa súa muller, cando ela foi arrebatada (del), e coa circuncisión; e o probara con Ismael e Agar, a súa serva, cando os despediu.
18 E en todo o que o puxera a proba, foi achado fiel, e a súa alma non se impacientou, nin tardou en actuar; porque era fiel e amante do Señor.

CAPÍTULO 18

1 E Deus díxolle: «Abraham, Abraham». E el respondeu: «Aquí estou».
2 E dixo: «Colle o teu fillo amado, Isaac, e vai á montaña, e ofréceo nun dos montes que eu che mostrarei».
3 E levantouse cedo pola mañá e ensallou o seu burro, e levou consigo os seus dous mozos e a Isaac, o seu fillo, e cortou a leña do holocausto, e foi ao lugar o terceiro día, e viu o lugar de lonxe.
4 E chegou a un pozo de auga, e díxolles aos seus mozos: "Quedádevos aquí co burro, e eu e o rapaz iremos (alá), e despois de adorar, volveremos a vós".
5 E colleu a leña do holocausto e púxolla enriba do seu fillo Isaac, e colleu na súa man o lume e o coitelo, e foron os dous xuntos a aquel lugar.
6 Isaac díxolle a seu pai: «Papá». E el respondeu: «Aquí estou, fillo meu». El respondeu: «Aquí tes o lume, o coitelo e a leña; pero onde está a ovella para o holocausto, papá?».
7 E dixo: «Deus proverá para si unha ovella para o holocausto, fillo meu». E achegouse ao lugar do monte de Deus.
8 E construíu un altar, e puxo a leña enriba do altar, e atou a Isaac, o seu fillo, e púxoo enriba da leña que estaba enriba do altar, e estendeu a man para coller o coitelo para degolar a Isaac, o seu fillo.
9 E comparecín diante del e diante do príncipe Mastêmâ, e o Señor dixo: "Pídelle que non poña a man sobre o rapaz nin que lle faga nada, porque demostrei que teme ao Señor".
10 E chameino dende o ceo e díxenlle: «Abraham, Abraham». E el quedou asustado e dixo: «Aquí estou».
11 E díxenlle: Non estendas a túa man sobre o rapaz nin lle fagas nada, porque agora demostrei que temes ao Señor e que non me negaches o teu fillo, o teu primoxénito.
12 E o príncipe Mastêmâ avergoñouse; e Abraham levantou os ollos e mirou, e velaquí un carneiro atrapado... polos seus cornos, e Abraham foi e colleu o carneiro e ofreceuno como holocausto no lugar do seu fillo.
13 E Abraham chamou aquel lugar "O Señor viu", de xeito que se di no monte que o Señor viu; ese é o monte Sión.
14 E o Señor chamou a Abraham polo seu nome unha segunda vez desde o ceo, así como nos fixo aparecer para falarlle en nome do Señor.
15 E dixo: «Xuro por min mesmo —oráculo do Señor—, porque fixeches isto e non me negaches o teu fillo, o teu fillo amado, bendicireite e multiplicarei a túa descendencia coma as estrelas do ceo e coma a area que hai na beira do mar. A túa descendencia herdará as cidades dos seus inimigos.
16 E na túa descendencia serán benditas todas as nacións da terra, porque obedeciches a miña voz, e mostrei a todos que me es fiel en todo o que che dixen: Vai en paz.
17 E Abraham foi onde estaban os seus mozos, e eles levantáronse e foron xuntos a Beerxeba, e Abraham habitou xunto ao Pozo do Xuramento.
18 E celebrou esta festa cada ano, sete días con alegría, e chamouna festa do Señor, segundo os sete días durante os cales foi e volveu en paz.
19 E, por conseguinte, foi ordenado e escrito nas táboas celestiais con respecto a Israel e á súa descendencia que deben celebrar esta festa sete días coa alegría da festa.

CAPÍTULO 19

1 No primeiro ano da primeira semana do corenta e segundo xubileu, Abraham volveu e habitou fronte a Hebrón, é dicir, Quiriat-Arbá, durante dúas semanas de anos.
2 E no primeiro ano da terceira semana deste xubileu cumpríronse os días da vida de Sara, e morreu en Hebrón.
3 E Abraham foi chorar por ela e enterrala, e probámolo para ver se o seu espírito era paciente e non se indignaba coas palabras da súa boca; e foi achado paciente nisto, e non se turbou.
4 Pois con paciencia de espírito conversou cos fillos de Het, coa intención de que lle desen un lugar onde enterrar o seu morto.
5 E o Señor deulle graza diante de todos os que o viron, e implorou con bondade aos fillos de Het, e déronlle a terra da Cova Dobre fronte a Mamre, que é Hebrón, por catrocentas moedas de prata.
6 E rogáronlle dicindo: Darémoscho de balde; pero non o quixo tomar das súas mans de balde, porque deu o prezo do lugar, o diñeiro completo, e inclinouse ante eles dúas veces, e despois disto enterrou o seu morto na cova dobre.
7 E todos os días da vida de Sara foron cento vinte e sete anos, é dicir, dous xubileus, catro semanas e un ano. Estes son os días dos anos da vida de Sara.
8 Esta é a décima proba coa que Abraham foi tentado, e foi achado fiel e paciente de espírito.
9 E non dixo nin unha soa palabra con respecto ao rumor na terra de que Deus dixera que lla daría a el e á súa descendencia despois del, e implorou un lugar alí para enterrar o seu morto; porque foi atopado fiel, e foi rexistrado nas táboas celestiais como amigo de Deus.
10 E no cuarto ano tomou unha muller para o seu fillo Isaac, e o seu nome era Rebeca [filla de Betuel, fillo de

Nahor, irmán de Abraham], irmá de Labán e filla de Betuel; e Betuel era fillo de Melcá, que era a muller de Nahor, irmán de Abraham.
11 Abraham tomou para si unha terceira muller, chamada Queturah, de entre as fillas dos seus servos, porque Agar morrera antes que Sara. E ela deulle seis fillos: Zimram, Joksán, Medán, Madián, Ixbac e Xúa, nas dúas semanas de anos.
12 No sexto septimana do segundo ano, Rebeca deulle a Isaac dous fillos: Xacob e Esaú.
13 E [2046 AM] Xacob era un home liso e recto, e Esaú era bravo, un home do campo, e peludo, e Xacob vivía en tendas.
14 E os rapaces creceron, e Xacob aprendeu a escribir; pero Esaú non aprendeu, porque era un home do campo e un cazador, e aprendeu a guerra, e todas as súas fazañas foron feroces.
15 Abraham amaba a Xacob, pero Isaac amaba a Esaú.
16 E Abraham viu as fazañas de Esaú, e soubo que en Xacob serían chamados o seu nome e a súa descendencia; e chamou a Rebeca e deu ordes con respecto a Xacob, porque sabía que ela (tamén) amaba a Xacob moito máis que a Esaú.
17 E díxolle: Filla miña, coida do meu fillo Xacob, porque el estará no meu lugar na terra, e para unha bendición entre os fillos dos homes, e para a gloria de toda a descendencia de Sem.
18 Porque sei que o Señor o elixirá para que sexa o seu pobo, a súa propia posesión, de entre todos os pobos que hai sobre a face da terra.
19 E velaquí, o meu fillo Isaac ama a Esaú máis que a Xacob, pero vexo que ti amas de verdade a Xacob.
20 Aumenta aínda máis a túa bondade cara a el, e que os teus ollos estean nel con amor; porque será unha bendición para nós na terra desde agora e para todas as xeracións da terra.
21 Que as túas mans sexan fortes e que o teu corazón se alegre no teu fillo Xacob, porque o amo máis que a todos os meus fillos. Será bendito para sempre e a súa descendencia encherá toda a terra.
22 Se un home pode contar a area da terra, tamén a súa descendencia será contada.
23 E todas as bendicións coas que o Señor me bendiciu a min e á miña descendencia pertencerán a Xacob e á súa descendencia para sempre.
24 E na súa descendencia será bendito o meu nome, e o nome dos meus pais, Sem, Noab, Enoc, Mahalalel, Enós, Set e Adán.
25 E estes servirán para poñer os alicerces do ceo, e para fortalecer a terra, e para renovar todas as luminarias que están no firmamento.
26 E chamou a Xacob diante da súa nai Rebeca, e bicouno, e bendiciuno, dicindo:
27 Xacob, fillo meu amado, a quen a miña alma ama, que Deus te bendiga desde o firmamento e que che dea todas as bendicións coas que bendiciu a Adán, a Enoc, a Noé e a Sem; e que todas as cousas que me dixo e todas as cousas que prometeu darme, faga que se unan a ti e á túa descendencia para sempre, segundo os días do ceo sobre a terra.
28 E os espíritos de Mastêmâ non gobernarán sobre ti nin sobre a túa descendencia para afastarte do Señor, que é o teu Deus desde agora para sempre.
29 E que o Señor Deus sexa un pai para ti, para o fillo primoxénito e para o pobo para sempre.
30 Vaite en paz, fillo meu.' E ambos saíron xuntos de Abraham.
31 Rebeca amaba a Xacob con todo o seu corazón e con toda a súa alma, moito máis que a Esaú; pero Isaac amaba a Esaú moito máis que a Xacob.

CAPÍTULO 20

1 E no corenta e segundo xubileu, no primeiro ano da sétima semana, Abraham chamou a Ismael, [2052 (2045?) AM], e aos seus doce fillos, e a Isaac e aos seus dous fillos, e aos seis fillos de Queturah, e aos seus fillos.
2 E mandoulles que observasen o camiño do Señor; que practicasen a xustiza, que amasen cada un ao seu veciño e que actuasen deste xeito entre todos os homes; que cada un camiñase con respecto a eles de xeito que practicasen xuízo e xustiza na terra.
3 Que circuncidasen os seus fillos, segundo a alianza que fixera con eles, e que non se desviasen nin á dereita nin á esquerda de todos os camiños que o Señor nos ordenara; e que nos gardásemos de toda fornicación e impureza [e renunciaríamos de entre nós a toda fornicación e impureza].
4 E se algunha muller ou criada comete fornicación entre vós, queimádea no lume; e non fornicarán con ela segundo os seus ollos e o seu corazón; e non tomarán para si mulleres das fillas de Canaán, porque a descendencia de Canaán será desarraigada da terra.
5 E contoulles do xuízo dos xigantes e do xuízo dos sodomitas, de como foran xulgados por mor da súa maldade e de como morreran por mor da súa fornicación, impureza e corrupción mutua por medio da fornicación.
6 Gardádevos de toda fornicación e impureza e de toda contaminación do pecado, para que non fagades do noso nome unha maldición, e toda a vosa vida un burla, e todos os vosos fillos sexan destruídos pola espada, e sexades malditos como Sodoma, e todo o voso resto como os fillos de Gomorra.
7 Prégovos, fillos meus, amade o Deus do ceo e aferrádevos a todos os seus mandamentos. E non andedes tras os seus ídolos e as súas impurezas,
8 Non vos fagades deuses de metal fundido nin de talla, porque son vaidade e non hai espírito neles; son obra de mans; e todo o que neles confía, en nada confía.
9 Non lles sirvades nin os adoredes, senón servide ao Deus Altísimo e adóradeo continuamente: e esperade sempre na súa presenza, e practicade a rectitude e a xustiza diante del, para que se complaza en vós e vos conceda a súa misericordia, e envíe choiva sobre vós pola mañá e pola tarde, e bendiga todas as vosas obras que fixestes na terra, e bendiga o teu pan e a túa auga, e bendiga o froito do teu ventre e o froito da túa terra, e os rabaños do teu gando, e os rabaños das túas ovellas.
10 E seredes unha bendición na terra, e todas as nacións da terra vos desexarán, e bendicirán os vosos fillos no meu nome, para que sexan benditos coma eu son.

11 E deulles a Ismael e aos seus fillos, e aos fillos de Queturah, agasallos, e envíounos lonxe do seu fillo Isaac, e deulle todo ao seu fillo Isaac.
12 Ismael e os seus fillos, e os fillos de Queturah e os seus fillos, foron xuntos e habitaron desde Parán ata a entrada de Babilonia, en toda a terra que está cara ao leste, fronte ao deserto.
13 E estes mesturáronse entre si, e chamáronlles árabes e ismaelitas.

CAPÍTULO 21

1 E no sexto ano da sétima semana deste xubileu Abraham chamou ao seu fillo Isaac e [2057 (2050?) AM] ordenoulle: "Estou vello e non sei o día da miña morte, e estou cheo dos meus días".
2 E velaquí que teño cento setenta e cinco anos, e durante todos os días da miña vida lembreime do Señor, e procurei con todo o meu corazón facer a súa vontade e andar con rectitude en todos os seus camiños.
3 A miña alma aborreceu os ídolos, <e desprecei os que os servían, e entreguei o meu corazón e o meu espírito> para observar e facer a vontade daquel que me creou.
4 Porque El é o Deus vivo, santo e fiel, e xusto por riba de todos, e non hai con El aceptación de persoas nin aceptación de agasallos; porque Deus é xusto e executa xuízo contra todos os que violan os seus mandamentos e desprezan a súa alianza.
5 E ti, fillo meu, garda os seus mandamentos, as súas ordenanzas e os seus xuízos, e non andes tras as abominacións, nin tras as imaxes talladas, nin tras as imaxes de fundición.
6 E non comeredes sangue de ningún animal, nin de gando, nin de ningunha ave que voa polo ceo.
7 E se sacrificas unha vítima como ofrenda de paz aceptable, matala e verte o seu sangue sobre o altar; e toda a graxa da ofrenda ofrecerás sobre o altar, con fariña fina e a ofrenda de comida amasada con aceite, coa súa libación; ofrecerás todo xunto sobre o altar dos holocaustos; é un aroma grato diante do Señor.
8 E ofrecerás a graxa do sacrificio de acción de grazas sobre o lume que está sobre o altar, e a graxa que está sobre o ventre, e toda a graxa que está sobre as entrañas e os dous riles, e toda a graxa que está sobre eles, e retirarás dos lombos e do fígado, xunto cos riles.
9 E ofreceredes todo isto como aroma grato diante do Señor, coa súa ofrenda de comida e coa súa libación, como aroma grato, o pan da ofrenda ao Señor.
10 E comede a súa carne ese día e o segundo día, e non deixedes que o sol se poña sobre el no segundo día ata que sexa comido, e non quede nada para o terceiro día; porque non é aceptable [porque non está aprobado] e non se coma máis, e todo o que o coma traerá o pecado sobre si mesmo; porque así o atopei escrito nos libros dos meus antepasados, e nas palabras de Enoc, e nas palabras de Noé.
11 E sobre todas as túas ofrendas esparexerás sal, e non faltará o sal da alianza en ningunha das túas ofrendas diante do Señor.
12 E en canto á madeira dos sacrificios, tede coidado de non traer (outra) madeira para o altar ademais destas: ciprés, loureiro, améndoa, abeto, piñeiro, cedro, sabina, figueira, oliveira, mirra, loureiro, aspalathus.
13 E destas clases de madeira colocade sobre o altar, debaixo do sacrificio, tal como foi probada en canto á súa aparencia, e non coloquedes (enriba) ningunha madeira fendida ou escura, (senón) dura e limpa, sen defecto, un brote san e novo; e non coloquedes (enriba) madeira vella, [porque a súa fragrancia desapareceu] porque xa non hai nela fragrancia como antes.
14 Ademais destas madeiras non hai outra que poñas (no altar), porque a fragrancia espállase e o cheiro da súa fragrancia non sobe ao ceo.
15 Garda este mandamento e cumpreo, fillo meu, para que sexas recto en todas as túas obras.
16 E en todo tempo sed puros do voso corpo, e lavadevos con auga antes de achegarvos para ofrecer no altar, e lavade as vosas mans e os vosos pés antes de achegarvos ao altar; e cando rematedes de sacrificar, lavade de novo as vosas mans e os vosos pés.
17 E non deixes que apareza sangue sobre ti nin sobre a túa roupa; ten coidado, fillo meu, contra o sangue, ten moito coidado; cóbreo de po.
18 E non comades sangue, porque é a alma; non comades sangue en absoluto.
19 E non aceptedes ofrendas polo sangue do home, para que non sexa derramado impunemente e sen xuízo; porque é o sangue derramado o que fai que a terra peque, e a terra non pode ser purificada do sangue do home senón polo sangue daquel que o derramou.
20 E non aceptarás ofrendas nin agasallos polo sangue de home; sangue por sangue, para que sexas aceptado diante do Señor, o Deus Altísimo; porque El é a defensa dos bos; e para que sexas preservado de todo mal, e para que El te salve de toda clase de morte.
21 Vexo, fillo meu, que todas as obras dos fillos dos homes son pecado e maldade, e todas as súas accións son impureza, unha abominación e unha contaminación, e non hai xustiza con eles.
22 Garda que non vaias polos seus camiños, nin pises os seus sendeiros, nin peques un pecado que leve á morte diante do Deus Altísimo. Se non, el ocultará o seu rostro de ti, e te entregará de volta ás mans da túa transgresión, e te desarraigará da terra, e tamén da túa descendencia de debaixo do ceo, e o teu nome e a túa descendencia perecerán de toda a terra.
23 Apágate de todas as súas obras e de toda a súa impureza, e garda a ordenanza do Deus Altísimo, e fai a súa vontade e sé recto en todas as cousas.
24 E El te bendicirá en todas as túas obras, e fará xurdir de ti unha planta de xustiza por toda a terra, por todas as xeracións da terra, e o meu nome e o teu nome non serán esquecidos baixo o ceo para sempre.
25 Vaite, fillo meu, en paz. Que o Deus Altísimo, o meu Deus e o teu Deus, te fortaleza para facer a súa vontade, e que bendiga toda a túa descendencia e o resto da túa descendencia por xeracións para sempre, con todas as bendicións xustas, para que sexas unha bendición en toda a terra.
26 E saíu de onde estaba el cheo de alegría.

CAPÍTULO 22

1 E aconteceu que na primeira semana do corenta e catro xubileus, no segundo ano, é dicir, o ano en que morreu Abraham, Isaac e Ismael viñeron do Pozo do Xuramento para celebrar a festa das semanas, é dicir, a festa das primicias da colleita, a Abraham, o seu pai, e Abraham alegrouse porque chegaran os seus dous fillos.
2 Porque Isaac tiña moitas posesións en Beerxeba, e Isaac adoitaba ir ver as súas posesións e volver onda o seu pai.
3 E naqueles días Ismael foi ver ao seu pai, e ambos se xuntaron, e Isaac ofreceu un sacrificio en holocausto, e presentouno no altar do seu pai que fixera en Hebrón.
4 E ofreceu unha ofrenda de agradecemento e fixo un banquete de alegría diante de Ismael, o seu irmán; e Rebeca fixo bolos novos co gran novo e deullos a Xacob, o seu fillo, para que llos levase a Abraham, o seu pai, das primicias da terra, para que comese e bendicise o Creador de todas as cousas antes de morrer.
5 E Isaac tamén enviou por man de Xacob a Abraham unha ofrenda de agradecemento da mellor calidade, para que comese e bebese.
6 E comeu e bebeu, e bendiciu ao Deus Altísimo, que creou o ceo e a terra, que fixo todas as cousas gordas da terra, e deullas aos fillos dos homes, para que coman e beban e bendigan ao seu Creador.
7 E agora dou grazas a ti, meu Deus, porque me fixeches ver este día. Velaquí, teño cento setenta e quince anos, un home vello e cheo de días, e todos os meus días foron para min paz.
8 A espada do adversario non me venceu en todo o que me deches a min e aos meus fillos, todos os días da miña vida ata o día de hoxe.
9 Meu Deus, que a túa misericordia e a túa paz sexan sobre o teu servo e sobre a descendencia dos seus fillos, para que sexan para ti unha nación escollida e unha herdanza de entre todas as nacións da terra, desde agora en diante ata todos os días das xeracións da terra, por todas as eras.
10 E chamou a Xacob e díxolle: "Fillo meu Xacob, que o Deus de todos te bendiga e te fortaleza para facer a xustiza e a súa vontade diante del, e que El te escolla a ti e á túa descendencia para que sexades un pobo para a súa herdanza segundo a súa vontade para sempre".
11 E ti, fillo meu Xacob, achégate e bícame.' E achegouse e bicouno, e dixo: 'Bendito sexa o meu fillo Xacob, e todos os fillos do Deus Altísimo, por todas as xeracións. Que Deus che dea unha descendencia de xustiza; e que santifique algúns dos teus fillos en medio de toda a terra; que as nacións te sirvan, e todas as nacións se inclinen ante a túa descendencia.
12 Sé forte diante dos homes e exerce autoridade sobre toda a descendencia de Set. Entón os teus camiños e os camiños dos teus fillos serán xustificados, e converteranse nunha nación santa.
13 Que o Deus Altísimo che dea todas as bendicións coas que me bendiciu a min e coas que bendiciu a Noé e a Adán; que repousen sobre a sagrada cabeza da túa descendencia de xeración en xeración para sempre.
14 E que El te limpe de toda iniquidade e impureza, para que che sexan perdoadas todas as transgresións que cometeches por ignorancia. E que El te fortaleza e te bendiga. E que herdes toda a terra,
15 E que El renove a súa alianza contigo, para que sexas para el unha nación, a súa herdanza, por todas as xeracións; e que El sexa para ti e para a túa descendencia un Deus en verdade e xustiza, todos os días da terra.
16 E ti, fillo meu Xacob, lembra as miñas palabras e garda os mandamentos de Abraham, o teu pai: sepárate das nacións e non comas con elas; non fagas segundo as súas obras e non te asocies con elas; porque as súas obras son impuras e todos os seus camiños son unha contaminación, unha abominación e unha impureza.
17 Ofrecen os seus sacrificios aos mortos, adoran espíritos malignos e comen sobre as tumbas, e todas as súas obras son vaidade e baleiro.
18 Non teñen corazón para entender, nin os seus ollos ven o que son as súas obras, nin como erran ao dicirlle a un anaco de madeira: "Ti es o meu Deus", e a unha pedra: "Ti es o meu Señor e ti es o meu libertador". [E non teñen corazón.]
19 E en canto a ti, fillo meu Xacob, que o Deus Altísimo te axude, e que o Deus do ceo te bendiga, e te retire da súa impureza e de todo o seu erro.
20 Gardate, fillo meu Xacob, de tomar muller de entre as fillas de Canaán, porque toda a súa descendencia será desarraigada da terra.
21 Porque, debido á transgresión de Ham, Canaán errou, e toda a súa descendencia será destruída da terra e todo o que dela quede, e ningún dos que xurdan del se salvará no día do xuízo.
22 E en canto a todos os adoradores de ídolos e os profanos
(a) Non haberá esperanza para eles na terra dos vivos;
(b) E non haberá lembranza deles na terra;
(c) Pois descenderán ao Xeol,
(d) E irán ao lugar da condena,
Así como os fillos de Sodoma foron arrebatados da terra, así serán arrebatados todos os que adoran ídolos.
23 Non temas, fillo meu Xacob, nin te desanimes, fillo de Abraham. Que o Deus Altísimo te garde da destrución e te libre de todos os camiños do erro.
24 Eu edificei esta casa para min mesmo, para poñer o meu nome nela na terra [dárase a ti e á túa descendencia para sempre] e chamarase casa de Abraham; dárase a ti e á túa descendencia para sempre; porque ti edificarás a miña casa e establecerás o meu nome diante de Deus para sempre; a túa descendencia e o teu nome permanecerán por todas as xeracións da terra.
25 E deixou de lle dar ordes e de bendicilo.
26 E os dous deitáronse xuntos nunha cama, e Xacob durmiu no seo de Abraham, o pai do seu pai, e bicouno sete veces, e o seu afecto e o seu corazón alegráronse por el.
27 E bendiciuno con todo o seu corazón e dixo: "O Deus Altísimo, o Deus de todo e Creador de todo, que me sacou de Ur dos caldeos para darme esta terra en herdanza para sempre, e para que eu puidese establecer unha descendencia santa. Bendito sexa o Altísimo para sempre".
28 E bendiciu a Xacob e dixo: "Fillo meu, polo que me alegro con todo o meu corazón e o meu afecto, que a túa graza e a túa misericordia sexan elevadas sobre el e sobre a súa descendencia para sempre".
29 E non o abandones nin o menosprezes desde agora ata os días da eternidade, e que os teus ollos sexan abertos sobre el e sobre a súa descendencia, para que o poidas

preservar e bendicir e santificar como unha nación para a túa herdanza;
30 E bendíceo con todas as túas bendicións desde agora ata todos os días da eternidade, e renova a túa alianza e a túa graza con el e coa súa descendencia segundo todo o teu bo pracer para todas as xeracións da terra.

CAPÍTULO 23

1 E puxo dous dedos de Xacob sobre os seus ollos, e bendiciu o Deus dos deuses, e cubriu a súa cara e estendeu os seus pés e durmiu o sono da eternidade, e foi reunido cos seus pais.
2 E a pesar de todo isto, Xacob estaba deitado no seu seo, e non sabía que Abraham, o pai do seu pai, estaba morto.
3 E espertou Xacob do seu sono, e velaquí que Abraham estaba frío coma o xeo, e dixo: "Pai, pai!"; pero non houbo quen lle falase, e soubo que estaba morto.
4 E levantouse do seu seo e correu e díxollo a Rebeca, a súa nai; e Rebeca foi onda Isaac pola noite e díxollo; e foron xuntos, e Xacob con eles, cunha lámpada na súa man, e cando entraron atoparon a Abraham morto.
5 Isaac caeu sobre o rostro do seu pai, chorou e bicouno.
6 E oíronse voces na casa de Abraham, e Ismael, o seu fillo, levantouse e foi onde estaba o seu pai Abraham, e chorou por Abraham, o seu pai, el e toda a casa de Abraham, e choraron con gran pranto.
7 E os seus fillos Isaac e Ismael enterrárono na cova dobre, preto de Sara, a súa muller, e chorárono corenta días, todos os homes da súa casa, e Isaac e Ismael, e todos os seus fillos, e todos os fillos de Queturah nos seus lugares; e os días de pranto por Abraham remataron.
8 Viviu tres xubileus e catro semanas, cento setenta e cinco anos, e completou os días da súa vida, xa vello e cheo de días.
9 Pois os días dos antepasados, da súa vida, foron dezanove xubileus; e despois do Diluvio comezaron a medrar menos de dezanove xubileus, e a diminuír en xubileus, e a envellecer rapidamente, e a estar cheos dos seus días por mor da multiplicidade de tribulación e da maldade dos seus camiños, coa excepción de Abraham.
10 Porque Abraham foi perfecto en todas as súas obras co Señor, e agradable en xustiza todos os días da súa vida; e velaquí, non completou catro xubileus na súa vida, cando xa envellecera por mor da maldade, e estaba cheo dos seus días.
11 E todas as xeracións que xurdirán desde este tempo ata o día do gran xuízo envellecerán rapidamente, antes de completar dous xubileus, e o seu coñecemento abandonaraos por mor da súa vellez; e todo o seu coñecemento desaparecerá.
12 E naqueles días, se un home vive un xubileu e medio anos, dirán del: "Viviu moito, e a maior parte dos seus días son dor, tristeza e tribulación, e non hai paz".
13 Porque calamidade segue calamidade tras calamidade, ferida tras ferida, tribulación tras tribulación, malas novas tras malas novas, enfermidade tras enfermidade, e todos os xuízos malvados coma estes, uns cos outros, enfermidade e derrubamento, neve e xeada e xeo, febre, calafríos, torpor, fame e morte, espada e cativerio, e todo tipo de calamidades e dores.
14 E todo isto virá sobre unha xeración malvada, que transgrede na terra: as súas obras son impureza e fornicación e contaminación e abominacións.
15 Entón dirán: "Os días dos antepasados foron moitos (ata mil anos, e foron bos; pero velaquí, os días da nosa vida, se un home viviu moitos, son setenta anos, e, se é forte, corenta anos, e eses malos, e non hai paz nos días desta xeración malvada".
16 E nesa xeración os fillos convencerán aos seus pais e aos seus anciáns de pecado e inxustiza, e das palabras da súa boca e das grandes maldades que perpetraron, e en canto ao seu abandono do convenio que o Señor fixo entre eles e El, de que observasen e cumprisen todos os seus mandamentos e as súas ordenanzas e todas as súas leis, sen desviarse nin á dereita nin á esquerda.
17 Porque todos fixeron o mal, e toda boca fala iniquidade e todas as súas obras son impureza e abominación, e todos os seus camiños son contaminación, impureza e destrución.
18 Velaquí, a terra será destruída por mor de todas as súas obras, e non haberá semente de vide nin aceite; porque as súas obras son totalmente infieis, e todos perecerán xuntos, bestas e gando e aves, e todos os peixes do mar, por mor dos fillos dos homes.
19 E loitarán uns cos outros, os mozos cos vellos, os vellos cos mozos, os pobres cos ricos, os humildes cos grandes e os mendigos cos príncipes, por mor da lei e da alianza; porque esqueceron o mandamento, a alianza, as festas, os meses, os sábados, os xubileus e todos os xuízos.
20 E estarán <con arcos e> espadas e guerra para facelos volver ao camiño; pero non volverán ata que moito sangue sexa derramado na terra, uns polos outros.
21 E os que escaparon non volverán da súa maldade ao camiño da xustiza, senón que todos se exaltarán no engano e na riqueza, para que cada un poida tomar todo o que é do seu veciño, e nomearán o gran nome, pero non en verdade nin en xustiza, e profanarán o Santísimo coa súa impureza e a corrupción da súa contaminación.
22 E un gran castigo sobrevirá ás obras desta xeración por parte do Señor, e entregaraos á espada, ao xuízo e ao cativerio, e para seren saqueados e devorados.
23 E El espertará contra eles os pecadores dos xentís, que non teñen piedade nin compaixón, e que non respectarán a persoa de ninguén, nin vello nin novo, nin de ninguén, porque son máis malvados e fortes para facer o mal que todos os fillos dos homes. E usarán violencia contra Israel e transgresión contra Xacob, e moito sangue será derramado sobre a terra, e non haberá ninguén que o recolla nin ninguén que o enterre.
24 Naqueles días berrarán en voz alta, invocarán e orarán para que sexan salvados da man dos pecadores, os xentís; pero ningún se salvará.
25 E as cabezas dos nenos serán brancas con cabelo gris, e un neno de tres semanas parecerá vello coma un home de cen anos, e a súa estatura será destruída pola tribulación e a opresión.
26 E naqueles días os nenos comezarán a estudar as leis, e a buscar os mandamentos, e a volver ao camiño da xustiza.
27 E os días comezarán a medrar e aumentar entre aqueles fillos dos homes ata que os seus días se acheguen aos mil anos. E a un número de anos maior que (antes) era o número dos días.

28 E non haberá vello nin quen non estea satisfeito cos seus días, porque todos serán coma nenos e mozos.
29 E completarán todos os seus días e vivirán en paz e en alegría, e non haberá Satán nin ningún destrutor malvado; porque todos os seus días serán días de bendición e curación.
30 E nese tempo o Señor curará os seus servos, e eles ergueranse e verán unha gran paz, e expulsarán os seus adversarios. E os xustos verán e agradecerán, e alegraranse con alegría para sempre, e verán todos os seus xuízos e todas as súas maldicións sobre os seus inimigos.
31 E os seus ósos descansarán na terra, e os seus espíritos terán moita alegría, e saberán que é o Señor quen executa o xuízo, e mostra misericordia a centos e milleiros e a todos os que o aman.
32 E ti, Moisés, escribe estas palabras; porque así están escritas, e rexístransas nas táboas celestiais como testemuño para as xeracións para sempre.

CAPÍTULO 24

1 E aconteceu despois da morte de Abraham, que o Señor bendiciu a Isaac, o seu fillo, e este levantouse de Hebrón e foi e habitou no Pozo da Visión no primeiro ano da terceira semana [2073 AM] deste xubileu, sete anos.
2 E no primeiro ano da cuarta semana comezou unha fame na terra, [2080 AM] ademais da primeira fame que houbera nos días de Abraham.
3 E Xacob coceu un guiso de lentellas, e Esaú volveu do campo famento. E díxolle a Xacob, o seu irmán: "Dáme deste guiso vermello". E Xacob respondeulle: "Véndeme a túa primoxenitura e eu che darei pan, e tamén deste guiso de lentellas".
4 E Esaú dixo no seu corazón: "Morrerei; de que me serve este dereito de primoxenitura?
5 E díxolle a Xacob: “Doucho”. E Xacob respondeu: “Xúramo hoxe”, e xuroulle.
6 E Xacob deulle a seu irmán Esaú pan e guisos, e comeu ata que se saciou, e Esaú desprezou o seu dereito de primoxenitura; por esta razón chamouse a Esaú Edom, por mor do guiso vermello que Xacob lle deu polo seu dereito de primoxenitura.
7 E Xacob converteuse no maior, e Esaú foi destituído da súa dignidade.
8 E a fame estaba sobre a terra, e Isaac partiu para baixar a Exipto no segundo ano deste septimana, e foi ao rei dos filisteos a Guerar, a Abimélec.
9 E aparecéuselle o Señor e díxolle: Non baixes a Exipto; vive na terra que che direi, e mora nesta terra, e eu estarei contigo e te bendicirei.
10 Pois a ti e á túa descendencia dareiche toda esta terra, e cumprirei o meu xuramento que lle xurei a Abraham, o teu pai, e multiplicarei a túa descendencia como as estrelas do ceo, e dareille á túa descendencia toda esta terra.
11 E na túa descendencia serán benditas todas as nacións da terra, porque teu pai obedeceu a miña voz e gardou o meu precepto, os meus mandamentos, as miñas leis, os meus decretos e a miña alianza; e agora obedece a miña voz e habita nesta terra.
12 E habitou en Gelar tres semanas de anos.
13 E Abimélec ordenou contra el [2080-2101 AM] e contra todo o que era seu, dicindo: Calquera home que o toque ou algo que sexa seu, certamente morrerá.
14 Isaac fíxose forte entre os filisteos e adquiriu moitas posesións: bois, ovellas, camelos, asnos e unha gran familia.
15 Sementou na terra dos filisteos e produciu cen veces máis; Isaac fíxose moi grande, e os filisteos envexábano.
16 Agora ben, todos os pozos que os servos de Abraham cavaran durante a vida de Abraham, os filisteos tapáranos despois da morte de Abraham e enchéranos de terra.
17 E Abimélec díxolle a Isaac: "Vaite de nós, porque es moito máis poderoso ca nós". E Isaac partiu de alí no primeiro ano da sétima semana e habitou nos vales de Guerar.
18 E cavaron de novo os pozos de auga que cavaran os servos de Abraham, o seu pai, e que os filisteos pecharan despois da morte de Abraham, o seu pai, e chamounos como os chamara Abraham, o seu pai.
19 E os servos de Isaac cavaron un pozo no val e atoparon auga viva, e os pastores de Guerar discutían cos pastores de Isaac, dicindo: "A auga é nosa". E Isaac chamou o nome do pozo "Perversidade", porque foran perversos connosco.
20 E cavaron un segundo pozo, e tamén rixaron por el, e chamouno "Enemistade". E levantouse de alí e cavaron outro pozo, e por el non rixaron, e chamouno "Cuarto", e Isaac dixo: "Agora o Señor fixo espazo para nós, e multiplicamos a terra".
21 E subiu de alí ao Pozo do Xuramento no primeiro ano da primeira semana do corenta e catro xubileu [2108 AM].
22 E o Señor aparecéuselle aquela noite, na lúa nova do primeiro mes, e díxolle: Eu son o Deus do teu pai Abraham; non temas, porque estou contigo e te bendicirei e multiplicarei a túa descendencia coma a area da terra, por amor do meu servo Abraham.
23 E edificou alí un altar, o que Abraham, o seu pai, construíra primeiro, e invocou o nome do Señor, e ofreceu sacrificio ao Deus do seu pai Abraham.
24 E cavaron un pozo e atoparon auga viva.
25 E os servos de Isaac cavaron outro pozo e non atoparon auga, e foron e dixéronlle a Isaac que non atoparan auga, e Isaac dixo: "Xurei hoxe aos filisteos e isto foi anunciado a nós".
26 E chamou a aquel lugar o nome do Pozo do Xuramento, porque alí xurara a Abimélec, a Ahuzat, o seu amigo, e a Picol, o prefecto ou o seu exército.
27 E Isaac soubo aquel día que, baixo presión, lles xurara facer a paz con eles.
28 E Isaac maldiciu aquel día os filisteos, dicindo: Malditos sexan os filisteos ata o día da ira e da indignación de entre todas as nacións; que Deus os converta en escarnio, maldición e obxecto de ira e indignación nas mans dos pecadores, os xentís, e nas mans dos quitim.
29 E quen escape da espada do inimigo e dos quitim, que a nación xusta sexa desarraigada no xuízo de debaixo do ceo; porque serán inimigos e inimigos dos meus fillos ao longo das súas xeracións sobre a terra.
30 E non lles quedará ningún remanente, nin ninguén que se salve no día da ira do xuízo; porque destrución, erradicación e expulsión da terra está reservada a toda a

descendencia dos filisteos, e xa non lles quedará a estes caftorim nome nin descendencia na terra.
31 Pois aínda que suba ao ceo, de alí será derrubado; e aínda que se faga forte na terra, de alí será arrastrado; e aínda que se esconda entre as nacións, de alí será desarraigado; e aínda que descenda ao Xeol, alí será grande a súa condena e tampouco alí terá paz.
32 E se vai ao cativerio, matarano no camiño polas mans dos que buscan a súa vida, e non lle quedará nin nome nin descendencia en toda a terra; porque irá á maldición eterna.
33 E así está escrito e gravado con respecto a el nas táboas celestiais, para que se lle faga o día do xuízo, a fin de que sexa desarraigado da terra.

CAPÍTULO 25

1 E no segundo ano desta semana neste xubileu, Rebeca chamou ao seu fillo Xacob e díxolle [2109 AM], dicindo: Fillo meu, non tomes para ti unha muller das fillas de Canaán, como Esaú, o teu irmán, que tomou para si dúas mulleres das fillas de Canaán, e amargaron a miña alma con todas as súas obras impuras; porque todas as súas obras son fornicación e luxuria, e non hai xustiza con eles, porque (as súas obras) son malas.
2 E eu, fillo meu, ámote moito, e o meu corazón e o meu afecto bendícente cada hora do día e vixilia da noite.
3 E agora, fillo meu, escoita a miña voz e fai a vontade da túa nai, e non tomes para ti unha muller das fillas desta terra, senón só da casa do meu pai e da parentela do meu pai. Tomarás para ti unha muller da casa do meu pai, e o Deus Altísimo te bendicirá, e os teus fillos serán unha xeración xusta e unha descendencia santa.
4 Entón díxolle Xacob a Rebeca, a súa nai, e díxolle: "Nai, teño nove semanas de anos e non coñezo nin toquei ningunha muller, nin me comprometín con ningunha, nin sequera penso en tomar para min unha muller das fillas de Canaán".
5 Porque lembro, nai, as palabras de Abraham, o noso pai, porque me ordenou que non tomase esposa das fillas de Canaán, senón que tomase para min unha esposa da descendencia da casa do meu pai e da miña parentela.
6 Xa oín antes que lle naceron fillas a Labán, o teu irmán, e propúxenme elas tomar unha muller de entre elas.
7 E por esta razón gardeime no meu espírito contra o pecado ou a corrupción en todos os meus camiños durante todos os días da miña vida; porque con respecto á luxuria e á fornicación, Abraham, o meu pai, deume moitos mandamentos.
8 E, a pesar de todo o que me mandou, estes vinte e dous anos o meu irmán loitou comigo, e faloume con frecuencia e dixo: 'Irmán meu, toma por esposa a unha irmá das miñas dúas esposas'; pero eu négome a facer o que fixo el.
9 Xuro diante de ti, nai, que en todos os días da miña vida non tomarei muller das fillas da descendencia de Canaán, e non farei a maldade coma fixo o meu irmán.
10 Non temas, nai; ten a certeza de que farei a túa vontade e andarei en rectitude, e non corromperei os meus camiños para sempre.
11 E entón ela levantou a cara cara ao ceo e estendeu os dedos das mans, abriu a boca e bendiciu ao Deus Altísimo, que creara o ceo e a terra, e deulle grazas e loanza.
12 E ela dixo: Bendito sexa o Señor Deus, e bendito sexa o seu santo nome para sempre, que me deu a Xacob como un fillo puro e unha semente santa; porque el é teu, e túa será a súa semente continuamente e por todas as xeracións para sempre.
13 Bendíceo, Señor, e pon na miña boca a bendición da xustiza, para que eu o bendiga.
14 E naquela hora, cando o espírito da xustiza baixou á súa boca, puxo as dúas mans sobre a cabeza de Xacob e dixo:
15 Bendito sexas ti, Señor da xustiza e Deus das idades, e que El te bendiga máis alá de todas as xeracións dos homes. Que El che dea, meu fillo, o camiño da xustiza e revele a xustiza á túa descendencia.
16 Que El faga que os teus fillos sexan numerosos durante a túa vida, e que medren segundo o número dos meses do ano. Que os seus fillos sexan moitos e máis grandes que as estrelas do ceo, e que o seu número sexa maior que a area do mar.
17 E que lles dea esta fermosa terra, como dixo que lla daría a Abraham e á súa descendencia despois del para sempre, e que a teñan como posesión para sempre.
18 E que eu che vexa (nacer), fillo meu, fillos benditos durante a miña vida, e que toda a túa descendencia sexa unha semente bendita e santa.
19 E así como refrescaches o espírito da túa nai durante a súa vida, o ventre da que te deu a luz bendícete así, [o meu afecto] e os meus peitos bendícente e a miña boca e a miña lingua lóiante moito.
20 Medra e espállate pola terra, e que a túa descendencia sexa perfecta na alegría do ceo e da terra para sempre; e que a túa descendencia se alegre, e que no gran día da paz teña paz.
21 E que o teu nome e a túa descendencia perduren por todas as xeracións, e que o Deus Altísimo sexa o seu Deus, e que o Deus da xustiza habite con eles, e por eles sexa construído o seu santuario por todas as xeracións.
22 Bendito sexa quen te bendiga, e toda carne que te maldiga falsamente, sexa maldita.
23 E ela bicouno e díxolle: «Que o Señor do mundo te ame como o corazón da túa nai e o seu afecto se alegran en ti e te bendigan». E deixou de bendicir.

CAPÍTULO 26

1 E no sétimo ano desta semana Isaac chamou a Esaú, o seu fillo máis vello, e díxolle: «Son vello, fillo meu, e velaquí que os meus ollos están nubrados para ver, e non sei o día da miña morte».
2 Toma, pois, as túas armas de caza, a túa alxaba e o teu arco, e sae ao campo, e caza e pesca a min (carne de cervo), meu fillo, e prepárame un prato saboroso, como lle gusta á miña alma, e tráemo para que o coma, e para que a miña alma te bendiga antes de morrer.
3 Pero Rebeca ouviu a Isaac falando con Esaú.
4 E Esaú saíu cedo ao campo para cazar e pescar óso e levalo á casa para seu pai.
5 Rebeca chamou a Xacob, o seu fillo, e díxolle: «Oín a Isaac, o teu pai, dicirlle a Esaú, o teu irmán: "Cázame un prato saboroso e tráemo".
6 Poderei comer e bendicirte diante do Señor antes de morrer." E agora, fillo meu, obedece a miña voz no que che

mando: Vai ao teu rabaño e tráeme dous bos cabritos, e eu farei un prato saboroso para o teu pai, como lle gusta, e ti levarásllo a teu pai para que coma e te bendiga diante do Señor antes de morrer, e así serás bendito."
7 E Xacob díxolle a Rebeca, a súa nai: «Nai, non lle negarei nada do que meu pai coma e que lle agrade; só temo, nai miña, que recoñeza a miña voz e queira tocarme».
8 E sabes que eu son liso, e que Esaú, o meu irmán, é peludo, e aparecerei aos seus ollos como un malfeitor, e farei unha obra que el non me ordenou, e el enfadarase comigo, e traerei sobre min unha maldición e non unha bendición.
9 E Rebeca, a súa nai, díxolle: "Que a túa maldición caia sobre min, fillo meu; só obedece a miña voz".
10 E Xacob obedeceu á voz de Rebeca, a súa nai, e foi buscar dous cabritos bos e cebados, e levoullos á súa nai, e a súa nai preparoulles un prato saboroso como a el lle gustaba.
11 Rebeca colleu a roupa de roupa de Esaú, o seu fillo máis vello, que estaba con ela na casa, vestiu a Xacob, o seu fillo máis novo, e cubriulle as mans e as partes expostas do pescozo coas peles dos cabritos.
12 E ela deulle a carne e o pan que preparara na man do seu fillo Xacob.
13 E Xacob foi onda o seu pai e díxolle: "Son o teu fillo. Fixen o que me dixeches. Levántate, senta e come o que pesquei, pai, para que a túa alma me bendiga".
14 Isaac díxolle ao seu fillo: «Como atopaches tan axiña, fillo meu?
15 E Xacob respondeu: “Porque o Señor, o teu Deus, fixo que atopase”.
16 E Isaac díxolle: "Achégate, fillo meu, para que te palpe, se es o meu fillo Esaú ou non".
17 Xacob achegouse a seu pai Isaac, que o palpou e dixo: «A voz é a voz de Xacob, pero as mans son as mans de Esaú».
18 e non o discerniu, porque era unha dispensación do ceo para quitarlle o poder de percepción e Isaac non discerniu, porque as súas mans eran peludas coma as do seu irmán Esaú, polo que o bendiciu.
19 E preguntoulle: «Es ti o meu fillo Esaú?». E respondeu: «Son o teu fillo». E dixo: «Achégame, fillo meu, e coma do que colleches, para que a miña alma te bendiga».
20 E achegoulle, e comeu, e trouxolle viño e bebeu.
21 E Isaac, seu pai, díxolle: "Achégate e bícame, fillo meu".
22 E achegouse e bicouno. E sentiu o cheiro da súa roupa, e bendiciuno, dicindo: Velaquí, o cheiro do meu fillo é coma o cheiro dun campo <cheo> que o Señor bendiciu.
23 Que o Señor che dea orballo do ceo e orballo da terra, trigo e aceite en abundancia. Que as nacións te sirvan e os pobos se inclinen ante ti.
24 Sé señor dos teus irmáns, e que os fillos da túa nai se inclinen ante ti; e que todas as bendicións coas que o Señor me bendiciu a min e bendiciu a Abraham, meu pai, sexan impartidas a ti e á túa descendencia para sempre. Maldito sexa o que te maldiga, e bendito sexa o que te bendiga.
25 E aconteceu que tan pronto como Isaac acabou de bendicir o seu fillo Xacob, e Xacob saíu de Isaac, o seu pai, escondeuse e Esaú, o seu irmán, volveu da súa caza.
26 E tamén fixo un prato saboroso e trouxollo a seu pai, e díxolle: «Levántase meu pai e coma da miña caza, para que a túa alma me bendiga».
27 Isaac, seu pai, preguntoulle: "Quen es ti?" El respondeulle: "Eu son o teu primoxénito, o teu fillo Esaú. Fixen o que me mandaches".
28 Isaac ficou abraiado moito e dixo: "Quen é o que cazou e atrapou e trouxo isto para min? Eu comín de todo antes de que chegases, e bendicino. Será bendito el e toda a súa descendencia para sempre".
29 E aconteceu que, cando Esaú ouviu as palabras do seu pai Isaac, lanzou un berro moi forte e amargo, e díxolle ao seu pai: Bendíceme tamén a min, pai!
30 E díxolle: O teu irmán veu con engano e levou a túa bendición. E el dixo: Agora sei por que se chama Xacob. Velaquí que me suplantou estas dúas veces: levou o meu dereito de primoxenitura e agora levou a miña bendición.
31 E dixo: Non me gardaches unha bendición, pai? E Isaac respondeu e díxolle a Esaú: Mira, o fixen o teu señor e déille a todos os seus irmáns por servos, e fortalecíno con moito trigo, viño e aceite. E agora que farei por ti, fillo meu?
32 E Esaú díxolle a Isaac, seu pai: «Non tes máis que unha bendición, meu pai? Bendíceme tamén a min, meu pai».
33 Esaú alzou a voz e chorou. Isaac respondeu e díxolle: "Lonxe do orballo da terra estará a túa morada e lonxe do orballo do ceo de arriba".
34 E pola túa espada vivirás e servirás ao teu irmán. E acontecerá que cando sexas grande e sacudas o seu xugo do teu pescozo, cometerás un pecado completo que levará á morte e a túa descendencia será desarraigada de debaixo do ceo.
35 Esaú ameazaba a Xacob por mor da bendición coa que o bendicira o seu pai, e dixo no seu corazón: "Que cheguen agora os días de loito polo meu pai, para que eu mate o meu irmán Xacob".

CAPÍTULO 27

1 E as palabras de Esaú, o seu fillo máis vello, foron contadas a Rebeca nun soño, e Rebeca mandou chamar a Xacob, o seu fillo máis novo,
2 e díxolle: Velaquí que o teu irmán Esaú se vingará de ti para matarte.
3 Agora, pois, fillo meu, obedece a miña voz, levántate e fuxe a Harán, onda o meu irmán Labán, e quédate con el uns días ata que a ira do teu irmán se calme, se aparte de ti e esqueza todo o que fixeches; entón eu enviarei e te buscarei de alí.
4 E Xacob respondeu: «Non teño medo; se el quere matarme, eu o matarei».
5 Pero ela díxolle: «Non quedei privada dos meus dous fillos nun só día».
6 E díxolle Xacob a Rebeca, a súa nai: «Mira, ti sabes que meu pai xa vellou e non ve, porque ten os ollos apagados. Se o deixo, será malo para el, porque o deixo e me vou lonxe de ti, e meu pai enfadarase e me maldicirá. Non irei; só cando el me envíe, entón irei».
7 Rebeca díxolle a Xacob: «Entrarei e falarei con el, e el deixarache marchar».

8 Rebeca entrou e díxolle a Isaac: «Aborrezo a miña vida por mor das dúas fillas de Het, coas que Esaú tomou por muller. E se Xacob toma unha muller coma estas das fillas da terra, para que vivirei eu aínda? Porque as fillas de Canaán son malas».
9 Isaac chamou a Xacob, bendiciuno e amonestouno, díxolle: «Non tomes muller de ningunha das fillas de Canaán;
10 Levántate e vai a Mesopotamia, á casa de Betuel, pai da túa nai, e toma de alí unha muller das fillas de Labán, irmán da túa nai.
11 Que Deus Todopoderoso te bendiga, te aumente e te multiplique, para que chegues a ser unha multitude de nacións e che dea as bendicións do meu pai Abraham, a ti e á túa descendencia despois de ti, para que herdes a terra onde habitas e toda a terra que Deus lle deu a Abraham. Vaite, fillo meu, en paz.
12 Isaac despediu a Xacob, e este foi a Mesopotamia, a Labán, fillo de Betuel o arameo, irmán de Rebeca, nai de Xacob.
13 E aconteceu que despois de que Xacob se levantou para ir a Mesopotamia, o espírito de Rebeca aflixiuse polo seu fillo, e chorou.
14 E Isaac díxolle a Rebeca: Irmá miña, non chores por Xacob, meu fillo; porque en paz vai e en paz volverá.
15 Deus o Altísimo o gardará de todo mal e estará con el, porque non o abandonará en todos os seus días;
16 Porque sei que os seus camiños prosperarán en todo onde queira que vaia, ata que volva en paz a nós, e o vexamos en paz.
17 Non temas por el, irmá miña, porque el vai polo camiño recto e é un home perfecto: e é fiel e non perecerá. Non chores.
18 Isaac consolou a Rebeca por mor do seu fillo Xacob e bendiciuno.
19 E Xacob partiu do Pozo do Xuramento para ir a Harán no primeiro ano da segunda semana do corenta e catro xubileus, e chegou a Luz nos montes, é dicir, Betel, na lúa nova do primeiro mes desta semana, [2115 AM] e chegou ao lugar ao serán e desviou o camiño cara ao oeste do camiño aquela noite; e durmiu alí; porque o sol se puxera.
20 E colleu unha das pedras daquel lugar e púxoa <á súa cabeceira> debaixo da árbore, e viaxaba só, e durmiu.
21 E soñou aquela noite, e velaquí unha escaleira posta na terra, e a súa punta chegaba ao ceo, e velaquí os anxos do Señor subían e baixaban por ela; e velaquí o Señor estaba enriba dela.
22 E díxolle a Xacob: «Eu son o Señor, Deus de Abraham, o teu pai, e o Deus de Isaac. Dareiche a terra na que dormes e á túa descendencia despois de ti».
23 E a túa descendencia será coma o po da terra, e multiplicaraste cara ao oeste e cara ao leste, cara ao norte e cara ao sur, e en ti e na túa descendencia serán benditas todas as familias das nacións.
24 E velaquí, eu estarei contigo e gardareite onde queiras que vaias, e traereite de volta a esta terra en paz; porque non te abandonarei ata que faga todo o que che dixen.
25 E Xacob espertou do seu sono e dixo: "De verdade este lugar é a casa do Señor, e eu non o sabía". E tivo medo e dixo: "Terrible é este lugar que non é outro que a casa de Deus, e esta é a porta do ceo".
26 Xacob levantouse cedo pola mañá, colleu a pedra que puxera de cabeceira e erixiuna como estela de sinal, e verteu aceite enriba dela. E chamou a aquel lugar Betel; pero o nome do lugar antes era Luz.
27 E Xacob fixo un voto ao Señor, dicindo: Se o Señor está comigo e me garda neste camiño que vou, e me dá pan para comer e roupa para vestir, e volvo en paz á casa do meu pai, entón o Señor será o meu Deus, e esta pedra que erixín como estela de sinal neste lugar, será a casa do Señor, e de todo o que me deas, eu dareiche o décimo a ti, meu Deus.

CAPÍTULO 28

1 E seguiu a súa viaxe e chegou á terra do leste, a Labán, irmán de Rebeca, que estivo con el e serviuno por Raquel, a súa filla, unha semana.
2 E no primeiro ano da terceira semana [2122 AM] díxolle: "Dáme a miña muller, pola que che servín sete anos". E Labán díxolle a Xacob: "Daréiche a túa muller".
3 Labán fixo un banquete e tomou a Lea, a súa filla máis vella, e deulla a Xacob por muller, e deulle a Zilpah, a súa serva, por serva; e Xacob non o soubo, porque pensaba que era Raquel.
4 E entrou onde ela, e velaquí que era Lea. E Xacob enfadouse con Labán, e díxolle: Por que me trataches así? Non che servín por Raquel e non por Lea? Por que me fixeches mal?
5 Toma a túa filla e eu irei, porque me fixeches mal. Porque Xacob amaba máis a Raquel que a Lea; porque Lea tiña ollos febles, pero era moi fermosa; mentres que Raquel tiña ollos fermosos e unha figura fermosa e moi agraciada.
6 E Labán díxolle a Xacob: «Non se fai así no noso país dar a máis nova antes que a máis vella». E non é correcto facelo; porque así está ordenado e escrito nas táboas celestiais, que ninguén dea á súa filla máis nova antes que a máis vella; pero a máis vella, un dá primeiro e despois dela a máis nova; e o home que o fai, imputanlle culpa no ceo, e ninguén é xusto que faga isto, porque esta acción é mala diante do Señor.
7 E ordénalles aos fillos de Israel que non fagan isto; que non collan nin dean á máis nova antes de dar á máis vella, porque é moi malo.
8 E Labán díxolle a Xacob: «Deixa pasar os sete días da festa deste home, e dareiche a Raquel, para que me sirvas outros sete anos, e poidas apacentar as miñas ovellas como fixeches a semana pasada».
9 E no día en que pasaron os sete días da festa de Lea, Labán deulle a Raquel a Xacob para que o servise outros sete anos, e deulle a Raquel a Bilhah, irmá de Zilpah, por serva.
10 E serviu aínda outros sete anos por Raquel, porque lle fora dada Lea de balde.
11 E o Señor abriu o ventre de Lea, e ela concibiu e deu a luz a Xacob un fillo, e chamoulle Rubén, o día catorce do noveno mes, no primeiro ano da terceira semana. [2122 AM]
12 Mais o ventre de Raquel estaba pechado, porque o Señor viu que Lea era odiada e Raquel amada.
13 E volveu Xacob unirse a Lea, e ela concibiu e deu a luz a Xacob un segundo fillo, e chamouno Simeón, o día vinte

e un do décimo mes, no terceiro ano deste septimano. [2124 AM]
14 E volveu Xacob unirse a Lea, e ela concibiu e lle deu un terceiro fillo, e chamouno Leví, na lúa nova do primeiro mes do sexto ano desta semana. [2127 AM]
15 E volveu Xacob unirse a ela, e ela concibiu e deulle un cuarto fillo, e chamouno Xudá, o día quince do terceiro mes, no primeiro ano da cuarta semana. [2129 AM]
16 Por todo isto, Raquel envexou a Lea, porque non deu a luz, e díxolle a Xacob: «Dáme fillos». E Xacob respondeu: «¿Che neguei os froitos do teu ventre? ¿Abandoneite?».
17 E cando Raquel viu que Lea lle dera a Xacob catro fillos: Rubén, Simeón, Leví e Xudá, díxolle: "Acércate á miña serva Bilhah, e ela concebirá e dará a luz un fillo para min". (E deulle por muller a Bilhah, a súa serva).
18 E el entrou con ela, e ela concibiu e deulle un fillo, e chamouno Dan, o nove do sexto mes, no sexto ano da terceira semana. [2127 AM]
19 E Xacob volveu a Bilhah por segunda vez, e ela concibiu e deulle outro fillo a Xacob, e Raquel chamouno Neftalí, o cinco do mes sétimo, no segundo ano da cuarta semana. [21:30 AM]
20 E cando Lea viu que se volvera estéril e non daba fillos, envexou a Raquel, e tamén lle deu a súa serva Zilpah por muller a Xacob, e ela concibiu e deu a luz un fillo, e Lea chamouno Gad, o doce do mes oitavo, no terceiro ano da cuarta semana. [2131 AM]
21 E volveu a ela, e ela concibiu e deulle un segundo fillo, e Lea chamoulle Aser, o segundo día do undécimo mes, no quinto ano da cuarta semana. [2133 AM]
22 E Xacob uníuse a Lea, e ela concibiu e deu a luz un fillo, e chamouno Isacar, o catro do quinto mes, no cuarto ano da cuarta semana, [2132 AM] e deullo a unha nodriza.
23 E Xacob volveu a ela, e ela concibiu e deu a luz dous (fillos), un fillo e unha filla, e chamou o nome do fillo Zabulón e o nome da filla Dinah, o sete do mes sétimo, o sexto ano da cuarta semana. [2134 AM]
24 E o Señor tivo graza con Raquel e abriulle o ventre, e ela concibiu e deu a luz un fillo, e chamoulle Xosé, na lúa nova do cuarto mes, no sexto ano, nesta cuarta semana. [2134 AM]
25 E nos días en que naceu Xosé, Xacob díxolle a Labán: «Dáme as miñas mulleres e os meus fillos, e déixame ir para meu pai Isaac, e deixarei construír unha casa para min, porque xa cumprín os anos nos que te servín polas túas dúas fillas, e irei á casa do meu pai».
26 E Labán díxolle a Xacob: "Quédate comigo polo teu salario, e volve apacentar o meu rabaño para min, e acepta o teu salario".
27 E acordaron entre eles que lle daría como salario os cordeiros e os cabritos que naceran negros, pintas e brancas, (estes) serían o seu salario.
28 E todas as ovellas pariron manchadas, pintas e negras, con diversas marcas, e pariron de novo cordeiros semellantes a elas, e todas as que estaban manchadas eran de Xacob e as que non o estaban eran de Labán.
29 E os bens de Xacob multiplicáronse moito, e posuíu bois e ovellas e asnos e camelos, servos e servas.
30 Labán e os seus fillos envexaron a Xacob, e Labán quitoulle as ovellas, e el observouno con mala intención.

CAPÍTULO 29

1 Despois de que Raquel dera a luz a Xosé, Labán foi esquilar as súas ovellas, porque estaban a unha distancia de tres días.
2 E viu Xacob que Labán ía esquilar as súas ovellas, e chamou a Lea e a Raquel, e díxolles con bondade que fosen con el á terra de Canaán.
3 Pois contoulles como vira todo nun soño, mesmo todo o que lle dixera que volvese á casa do seu pai, e eles dixeron: A todo lugar onde vaias, iremos contigo.
4 E Xacob bendiciu o Deus de Isaac, o seu pai, e o Deus de Abraham, o pai do seu pai, e levantouse e montou as súas mulleres e os seus fillos, e tomou todas as súas posesións e cruzou o río, e chegou á terra de Galaad, e Xacob ocultou a súa intención a Labán e non lle dixo nada.
5 E no sétimo ano da cuarta semana, Xacob volveuse cara a Galaad, no primeiro mes, o día vinte e un do mesmo mes. [2135 AM] Labán perseguiuno e alcanzou a Xacob no monte de Galaad, no terceiro mes, o día trece do mesmo mes.
6 E o Señor non lle permitiu que lle fixese dano a Xacob; porque se lle apareceu nun soño pola noite. E Labán falou con Xacob.
7 E o día quince daqueles días, Xacob fixo un banquete para Labán e para todos os que viñeran con el, e Xacob xurou a Labán aquel día, e Labán tamén a Xacob, que ningún dos dous cruzaría o monte de Galaad para ir ao outro con malos propósitos.
8 E fixo alí un montón de testemuñas; por iso se lle chamou a aquel lugar o nome do montón das testemuñas.
9 Mais antes chamaban á terra de Galaad terra dos refaítas, porque era a terra dos refaítas, e os refaítas naceron (alí), xigantes cuxa altura era de dez, nove, oito ata sete cóbados.
10 E a súa vivenda era desde a terra dos fillos de Amón ata o monte Hermón, e as sedes do seu reino eran Carnaim, Axtarot, Edrei, Misur e Beón.
11 E o Señor destruíunos por mor da maldade das súas obras; porque eran moi malignos, e os amorreos habitaron no seu lugar, malvados e pecadores, e non hai pobo hoxe que cometese plenamente todos os seus pecados, e xa non teñen máis duración de vida na terra.
12 E Xacob despediu a Labán, e este partiu para Mesopotamia, a terra do leste, e Xacob volveu á terra de Galaad.
13 E pasou o Iaboc no noveno mes, no undécimo. E aquel día veu con el o seu irmán Esaú, e reconciliouse con el, e marchou del para a terra de Seir, mentres que Xacob habitou en tendas.
14 E no primeiro ano da quinta semana deste xubileu [2136 AM] cruzou o Xordán e habitou alén do Xordán, e apacentou as súas ovellas desde o mar do Montón ata Betsán, e ata Dotán e ata o bosque de Acrabim.
15 E envioulle a seu pai Isaac todos os seus bens: roupa, comida, carne e bebida, leite, manteiga, queixo e dátiles do val.
16 E á súa nai Rebeca tamén catro veces ao ano, entre os tempos dos meses, entre a labranza e a sega, entre o outono e a estación das choivas e entre o inverno e a primavera, á torre de Abraham.

17 Porque Isaac volvera do Pozo do Xuramento e subira á torre do seu pai Abraham, e viviu alí separado do seu fillo Esaú.
18 Pois nos días en que Xacob foi a Mesopotamia, Esaú tomou para si unha muller, Mahalat, filla de Ismael, e reuniu todos os rabaños do seu pai e das súas mulleres, e subiu e habitou no monte Seir, e deixou só a Isaac, o seu pai, no Pozo do Xuramento.
19 Isaac subiu do Pozo do Xuramento e habitou na torre do seu pai Abraham, nos montes de Hebrón,
20 E alí enviaba Xacob todo o que lles enviaba ao seu pai e á súa nai de cando en vez, todo o que necesitaban, e eles bendiciron a Xacob con todo o seu corazón e con toda a súa alma.

CAPÍTULO 30

1 E no primeiro ano da sexta semana [2143 AM] subiu a Salem, ao leste de Xequem, en paz, no cuarto mes.
2 E alí levaron a Dina, filla de Xacob, á casa de Xequem, fillo de Hamor o heveo, príncipe da terra, e deitouse con ela e a profanou, xa que era unha nena pequena, unha nena de doce anos.
3 E suplicoulle ao seu pai e aos irmáns dela que ela lle fose dada por esposa. E Xacob e os seus fillos enfurecéronse por mor dos homes de Xequem, porque eles deshonraran a Dina, a súa irmá, e faláronlles con mala intención e tratáronas con engano e enganáronas.
4 E Simeón e Leví chegaron inesperadamente a Xequem e executaron xuízo contra todos os homes de Xequem, e mataron a todos os homes que atoparon nela, e non deixaron nin un só con vida nela: mataron a todos en tormentos porque deshonraran á súa irmá Dina.
5 E así non se volva facer de agora en diante que unha filla de Israel sexa contaminada; porque o xuízo está ordenado no ceo contra eles para que destrúan coa espada a todos os homes de Siquem, porque causaran vergoña en Israel.
6 E o Señor entregounos nas mans dos fillos de Xacob para que os exterminasen coa espada e executasen xuízo contra eles, e para que non se volvese facer así en Israel que unha virxe de Israel fose contaminada.
7 E se houbese algún home en Israel que queira dar a súa filla ou a súa irmá a calquera home que sexa da semente dos xentís, certamente morrerá, e apedrearano con pedras; porque causou vergoña en Israel; e queimarán a muller no lume, porque deshonrou o nome da casa do seu pai, e será desarraigada de Israel.
8 E non se atope en Israel ningunha adultera nin impureza en todos os días das xeracións da terra; porque Israel é santo para o Señor, e todo home que o contamine certamente morrerá; apedrearano con pedras.
9 Pois así foi ordenado e escrito nas táboas celestiais con respecto a toda a descendencia de Israel: o que o profane, certamente morrerá e será apedreado.
10 E para esta lei non hai límite de días, nin remisión, nin expiación; senón que o home que profana a súa filla será erradicado de medio de todo Israel, porque deu da súa descendencia a Moloc e obrou impíamente para profanala.
11 E ti, Moisés, mándalles aos fillos de Israel e exhortaos a que non dean as súas fillas aos xentís, e a que non tomen para os seus fillos ningunha das fillas dos xentís, porque isto é abominable diante do Señor.
12 Por esta razón escribín para ti nas palabras da Lei todos os feitos dos sequemitas, que fixeron contra Dina, e como dixeron os fillos de Xacob, dicindo: Non daremos a nosa filla a un home que non sexa circunciso; porque iso sería unha oprobio para nós.
13 E é unha vergoña para Israel, para os que viven e para os que casan coas fillas dos xentís; porque isto é impuro e abominable para Israel.
14 E Israel non estará libre desta impureza se ten esposa dunha das fillas dos xentís, ou se deu algunha das súas fillas a un home que é de calquera dos xentís.
15 Pois haberá praga tras praga, e maldición tras maldición, e todo xuízo, praga e maldición virán sobre el. Se fai isto, ou esconde os seus ollos dos que cometen impureza, ou dos que contaminan o santuario do Señor, ou dos que profanan o seu santo nome, (entonces) toda a nación xunta será xulgada por toda a impureza e profanación deste home.
16 E non haberá acepción de persoas [nin consideración de persoas] nin se aceptarán das súas mans froitas, ofrendas, holocaustos e graxa, nin fragrancia de sabor suave, para aceptala; e así ocorre con todo home ou muller en Israel que profane o santuario.
17 Por iso che ordenei, dicindo: Testemuña este testemuño a Israel: mira como lles foi aos de Siquem e aos seus fillos: como foron entregados nas mans de dous fillos de Xacob, e como os mataron baixo torturas, e foilles (contado) por xustiza, e está escrito para eles por xustiza.
18 E a descendencia de Leví foi escollida para o sacerdocio e para seren levitas, a fin de que ministrasen diante do Señor, como nós, continuamente, e para que Leví e os seus fillos fosen benditos para sempre; porque estaba celoso de executar xustiza, xuízo e vinganza contra todos os que se levantaban contra Israel.
19 E así inscriben como testemuño ao seu favor nas táboas celestiais bendición e xustiza diante do Deus de todos:
20 E lembramos a xustiza que o home cumpriu durante a súa vida, en todos os períodos do ano; ata mil xeracións a rexistrarán, e chegará a el e aos seus descendentes despois del, e foi rexistrado nas táboas celestiais como un amigo e un home xusto.
21 Escribín todo este relato para ti e ordeneiche que lles digas aos fillos de Israel que non pequen nin transgredan as ordenanzas nin rompan o pacto que lles foi establecido, (senón) que o cumpran e sexan rexistrados como amigos.
22 Mais se transgreden e practican impurezas en todos os sentidos, serán rexistrados nas táboas celestiais como adversarios, e serán destruídos do libro da vida, e serán rexistrados no libro dos que serán destruídos e cos que serán desarraigados da terra.
23 E o día en que os fillos de Xacob mataron a Xequem, unha escritura foi rexistrada no ceo ao seu favor, dicindo que executaran a xustiza, a rectitude e a vinganza contra os pecadores, e foi escrita para unha bendición.
24 E trouxeron a Dina, a súa irmá, da casa de Xequem, e levaron cativo todo o que había en Xequem, as súas ovellas e os seus bois e os seus asnos, e todas as súas riquezas, e todos os seus rabaños, e levárono todo a Xacob, o seu pai.
25 E reprendeunos porque pasaran a cidade a espada, pois temía os habitantes da terra, os cananeos e os perizitas.

26 E o temor do Señor estaba sobre todas as cidades que estaban arredor de Xequem, e non se levantaron para perseguir os fillos de Xacob, porque o terror caera sobre eles.

CAPÍTULO 31

1 Na lúa nova do mes, Xacob falou a toda a xente da súa casa, dicindo: «Purificádevos e mudádevos de roupa. Levantémonos e subamos a Betel, onde lle fixen un voto o día que fuxín da presenza do meu irmán Esaú, porque el estivo comigo e me trouxo a esta terra en paz. Eliminade os deuses estraños que están entre vós».
2 E abandonaron os deuses estraños, o que levaban nas orellas e no pescozo, e os ídolos que Raquel lle roubara a Labán, o seu pai, e deulles enteiramente a Xacob. El queimounos, esnaquizounos e destruíunos, e escondeunos debaixo dun carballo que está na terra de Xequem.
3 E subiu a Betel na lúa nova do sétimo mes. E construíu un altar no lugar onde durmira, e erixiu alí unha estela, e mandou dicir a seu pai Isaac para que fose el para o seu sacrificio, e á súa nai Rebeca.
4 E Isaac dixo: "Que veña o meu fillo Xacob, e que o vexa antes de morrer".
5 E Xacob foi onda o seu pai Isaac e a súa nai Rebeca, á casa do seu pai Abraham, e levou consigo dous dos seus fillos, Leví e Xudá, e volveu onda o seu pai Isaac e a súa nai Rebeca.
6 E Rebeca saíu da torre á fronte dela para bicar a Xacob e abrazalo; porque o seu espírito revivira ao oír: "Velaquí que chegou o teu fillo Xacob"; e bicouno.
7 E ela viu os seus dous fillos, e recoñeceunos, e díxolle: Son estes os teus fillos, fillo meu? E abrazounos e bicounos, e bendiciunos, dicindo: En vós a descendencia de Abraham será ilustre, e vós seredes unha bendición na terra.
8 E Xacob entrou onde estaba o seu pai Isaac, na alcoba onde estaba deitado, cos seus dous fillos con el, e colleu a man do seu pai, e inclinándose e bicouno, e Isaac agarrouse ao pescozo do seu fillo Xacob, e chorou sobre o seu pescozo.
9 E a escuridade desapareceu dos ollos de Isaac, e viu os dous fillos de Xacob, Leví e Xudá, e dixo: "Son estes os teus fillos, fillo meu? Porque son coma ti".
10 E díxolle que eran verdadeiramente os seus fillos: "E viches verdadeiramente que son verdadeiramente os meus fillos".
11 E achegáronse a el, e el volveuse, bicounos e abrazounos aos dous xuntos.
12 E o espírito da profecía baixou á súa boca, e colleu a Leví pola súa man dereita e a Xudá pola súa esquerda.
13 E volveuse primeiro cara a Leví e comezou a bendicilo primeiro, e díxolle: Que o Deus de todos, o Señor mesmo de todas as eras, te bendiga a ti e aos teus fillos ao longo de todas as eras.
14 E que o Señor che dea a ti e á túa descendencia grandeza e gran gloria, e que vos acheguedes a El, ti e a túa descendencia, de entre toda carne, para servir no seu santuario como anxos da presenza e como santos. (Así) como eles, a descendencia dos teus fillos será para gloria, grandeza e santidade, e que El os faga grandes por todos os séculos.
15 E serán xuíces, príncipes e xefes de toda a descendencia dos fillos de Xacob; pronunciarán a palabra do Señor con xustiza e xulgarán todos os seus xuízos con xustiza. E anunciarán os meus camiños a Xacob e as miñas sendas a Israel. A bendición do Señor será dada nas súas bocas para bendicir toda a descendencia do amado.
16 A túa nai chamouche Leví, e con razón puxoche por nome; uniraste ao Señor e serás o compañeiro de todos os fillos de Xacob; que a súa mesa sexa túa, e ti e os teus fillos comede dela; e que a túa mesa estea chea por todas as xeracións, e que o teu alimento non falte por todas as edades.
17 Que se prostren diante de ti todos os que te odian, e que sexan erradicados e perezan todos os teus adversarios; e bendito sexa quen te bendiga, e maldita sexa toda nación que te maldiga.
18 E a Xudá díxolle: Que o Señor che dea forza e poder para pisotear a todos os que te odian. Serás príncipe, ti e un dos teus fillos, sobre os fillos de Xacob. Que o teu nome e o nome dos teus fillos saian e percorran toda a terra e rexión. Entón temerán as nacións diante da túa presenza e tremerán todas as nacións.
19 En ti estará a axuda de Xacob, e en ti se atopará a salvación de Israel.
20 E cando te sentes no trono da honra da túa xustiza, haberá unha gran paz para toda a descendencia dos fillos do amado; bendito sexa quen te bendiga, e todos os que te odian, te aflixen e te maldicen serán erradicados e destruídos da terra e serán malditos.
21 E volvéndose, bicouno de novo e abrazouno, e alegrouse moito; porque vira de verdade os fillos do seu fillo Xacob.
22 E saíu de entre os seus pés e caeu e inclinouse ante el, e bendiciunos e descansou alí con Isaac, o seu pai, aquela noite, e comeron e beberon con alegría.
23 E fixo durmir os dous fillos de Xacob, un á súa dereita e o outro á súa esquerda, e isto foille contado por xustiza.
24 E Xacob contoulle todo ao seu pai durante a noite, como o Señor lle mostrara unha gran misericordia, e como o fixera prosperar en todos os seus camiños, e como o protexera de todo mal.
25 Isaac bendiciu o Deus do seu pai Abraham, que non lle quitara a súa misericordia e a súa xustiza aos fillos do seu servo Isaac.
26 E pola mañá Xacob contoulle a seu pai Isaac o voto que fixera ao Señor e a visión que vira, e que construíra un altar, e que todo estaba listo para o sacrificio que se ofrecía diante do Señor, como prometera, e que viñera para poñelo nun burro.
27 E Isaac díxolle a Xacob, seu fillo: Non podo ir contigo, porque son vello e non podo soportar o camiño. Vaite, fillo meu, en paz, porque hoxe teño cento sesenta e cinco anos; xa non podo viaxar; monta a túa nai (nun burro) e déixaa ir contigo.
28 E sei, fillo meu, que viñeches por min, e que sexa bendito este día no que me viches vivo, e eu tamén te vin a ti, fillo meu.
29 Que prosperes e cumpras o voto que fixeches; e non o demores, porque serás chamado a contas polo voto. Agora, polo tanto, apresúrate a cumprilo, e que estea satisfeito con Aquel que fixo todas as cousas, a quen fixeches o voto.

30 E díxolle a Rebeca: "Vai con Xacob, o teu fillo". E Rebeca foi con Xacob, o seu fillo, e Débora con ela, e chegaron a Betel.
31 E Xacob lembrouse da oración coa que o seu pai o bendicira a el e aos seus dous fillos, Leví e Xudá, e alegrouse e bendiciu o Deus dos seus pais, Abraham e Isaac.
32 E dixo: «Agora sei que teño unha esperanza eterna, e os meus fillos tamén, ante o Deus de todos»; e así está ordenado con respecto aos dous; e rexístranse como testemuño eterno para eles nas táboas celestiais como Isaac os bendiciu.

CAPÍTULO 32

1 E permaneceu aquela noite en Betel, e Leví soñou que o ordenaran e o fixeran sacerdote do Deus Altísimo, a el e aos seus fillos para sempre; e espertou do seu sono e bendiciu ao Señor.
2 E Xacob levantouse cedo pola mañá, o día catorce deste mes, e deu un décimo de todos os que viñeran con el, tanto de homes como de gando, tanto de ouro como de todos os utensilios e roupa; si, deu décimos de todo.
3 E naqueles días Raquel quedou embarazada do seu fillo Benxamín. E Xacob contou os seus fillos desde el para arriba e Leví adoptou a porción do Señor, e o seu pai vestiuno coas roupas do sacerdocio e encheulle as mans.
4 E o día quince deste mes, trouxo ao altar catorce bois de entre os gando, vinte e oito carneiros, corenta e nove ovellas, sete cordeiros e vinte e un cabritos como holocausto no altar do sacrificio, de aroma agradable diante de Deus.
5 Esta foi a súa ofrenda, en consecuencia do voto que fixera de dar un décimo, coas súas ofrendas de froitos e as súas libacións.
6 E cando o lume o consumiu, queimou incenso no lume sobre o lume, e como ofrenda de acción de grazas dous bois, catro carneiros, catro ovellas, catro machos cabríos, dúas ovellas dun ano e dous cabritos; e así fixo cada día durante sete días.
7 E el, os seus fillos e os seus homes comeron alí con alegría durante sete días, bendicindo e agradecendo ao Señor, que o librara de toda a súa tribulación e lle cumprira o seu voto.
8 E deu o décimo de todos os animais puros e fixo un holocausto, pero os animais impuros non llo deu a Leví, o seu fillo, e deulle todas as almas dos homes.
9 E Leví desempeñou o oficio sacerdotal en Betel diante do seu pai Xacob en lugar dos seus dez irmáns, e foi sacerdote alí, e Xacob fixo o seu voto: así, deu de novo o décimo ao Señor e santificouno, e converteuse en santo para El.
10 E por esta razón está ordenado nas táboas celestiais como lei para o décimo, para comer diante do Señor de ano en ano, no lugar onde foi escollido para que habite o seu nome, e para esta lei non hai límite de días para sempre.
11 Esta ordenanza está escrita para que se cumpra de ano en ano, comendo o segundo décimo diante do Señor no lugar onde foi escollido, e non sobrará nada del deste ano para o ano seguinte.
12 Porque no seu ano comerase a semente ata os días da colleita da semente do ano, e o viño ata os días do viño, e o aceite ata os días da súa tempada.
13 E todo o que quede del e se volva vello, que o consideren contaminado; que o queimen no lume, porque é impuro.
14 E así o comerán xuntos no santuario, e non o deixarán envellecer.
15 E todos os décimos dos bois e das ovellas serán santos ao Señor, e pertencerán aos seus sacerdotes, que comerán diante del ano tras ano; porque así está ordenado e gravado con respecto ao décimo nas táboas celestiais.
16 E na noite seguinte, o día vinte e dous dese mes, Xacob decidiu reconstruír aquel lugar, e rodear o atrio cun muro, e santificalo e facelo santo para sempre, para si e para os seus fillos despois del.
17 E o Señor aparecéuselle de noite e bendiciuno, díxolle: «O teu nome non se chamará Xacob, senón Israel».
18 E díxolle de novo: Eu son o Señor que creei o ceo e a terra, e multiplicareite e te multiplicarei enormemente, e sairán reis de ti, e xulgarán en todo lugar onde pisaron os pés dos fillos dos homes.
19 Darei á túa descendencia toda a terra que hai debaixo do ceo, e xulgarán todas as nacións segundo os seus desexos, e despois diso tomarán posesión de toda a terra e herdaraa para sempre.
20 E acabou de falar con el, e subiu de onde estaba, e Xacob mirou ata que subiu ao ceo.
21 E viu nunha visión nocturna, e velaquí que un anxo descendeu do ceo con sete táboas nas súas mans, e deullas a Xacob, e el leunas e soubo todo o que estaba escrito nelas, o que lle acontecería a el e aos seus fillos ao longo de todas as eras.
22 E mostroulle todo o que estaba escrito nas táboas, e díxolle: Non edifiques este lugar, nin o fagas un santuario eterno, nin habites aquí, porque este non é o lugar axeitado. Vai á casa do teu pai Abraham e habita con teu pai Isaac ata o día da morte do teu pai.
23 Porque en Exipto morrerás en paz, e nesta terra serás enterrado con honra no sepulcro dos teus pais, con Abraham e Isaac.
24 Non temas, porque como o viches e o liches, así será todo; e escribe todo como viches e liches.
25 E Xacob dixo: «Señor, como podo lembrar todo o que lin e vin? E el díxolle: «Traereiche todas as cousas á túa memoria».
26 E levantouse de onde estaba, e espertou do seu sono, e lembrouse de todo o que lera e vira, e escribiu todas as palabras que lera e vira.
27 E celebrou alí outro día máis, e sacrificou nel segundo todo o que sacrificara nos días anteriores, e chamoulle o nome "Adición", porque este día foi engadido e os días anteriores chamou "A Festa".
28 E así se manifestou que sería, e está escrito nas táboas celestiais; polo tanto, reveloulle que o celebraría e o engadiría aos sete días da festa.
29 E chamárono "Adición", porque foi rexistrado entre os días das festas, segundo o número dos días do ano.
30 E na noite do vinte e tres deste mes morreu Débora, a aia de Rebeca, e enterrárona debaixo da cidade, baixo o

carballo do río. E chamou aquel lugar «Río de Débora», e o carballo «Carballo do loito de Débora».
31 Rebeca foi e volveu á súa casa, onde estaba o seu pai Isaac. Xacob envioulle carneiros, ovellas e cabros para que lle preparase unha comida ao seu pai, tal como el desexaba.
32 E seguiu á súa nai ata que chegou á terra de Kabratan, e habitou alí.
33 Raquel deu a luz un fillo de noite, e chamouno "Fillo da miña dor", porque sufriu ao dar a luz; pero o seu pai chamouno Benxamín o día undecimo do mes oitavo, o primeiro da sexta semana deste xubileu. [2143 AM]
34 E Raquel morreu alí e foi enterrada na terra de Efrata, que é Belén, e Xacob construíu unha estela sobre a tumba de Raquel, no camiño, enriba da súa tumba.

CAPÍTULO 33

1 E Xacob foi e habitou ao sur de Magdaladraef. E foi onda o seu pai Isaac, el e a súa muller Lea, na lúa nova do décimo mes.
2 Rubén viu a Bilhah, criada de Raquel e concubina do seu pai, bañándose nun lugar agochado, e amouno.
3 E escondeuse pola noite, e entrou na casa de Bilhah [de noite], e atopouna durmindo soa nunha cama na súa casa.
4 E deitouse con ela, e ela espertou e viu, e velaquí, Rubén estaba deitado con ela na cama, e ela descubriu o bordo da súa manta e agarrouno, e gritou, e descubriu que era Rubén.
5 E ela sentiuse avergoñada por culpa del, e soltou a man de enriba del, e el fuxiu.
6 E ela lamentouse moito por isto, e non llo contou a ninguén.
7 Cando Xacob volveu e a buscou, ela díxolle: «Non son pura para ti, porque me contaminei contigo. Rubén contaminoume e deitouse comigo pola noite. Eu durmín e non me decatei ata que el descubriu o meu saio e durmiu comigo».
8 E Xacob enfadouse moito con Rubén porque se deitara con Bilhah, porque lle descubrira a falda ao seu pai.
9 E Xacob non se achegou máis a ela porque Rubén a contaminara. E canto a calquera home que descubra a falda do seu pai, a súa acción é moi perversa, porque é abominable diante do Señor.
10 Por esta razón está escrito e ordenado nas táboas celestiais que un home non se deite coa muller do seu pai, nin descubra as faldas do seu pai, porque isto é impuro: certamente morrerán xuntos, o home que se deite coa muller do seu pai e a muller tamén, porque fixeron impureza na terra.
11 E non haberá nada impuro diante do noso Deus na nación que El escolleu para si como posesión.
12 E de novo está escrito unha segunda vez: "Maldito sexa o que se deite coa muller do seu pai, porque descubriu a vergoña do seu pai"; e todos os santos do Señor dixeron: "Que así sexa, que así sexa".
13 E ti, Moisés, manda aos fillos de Israel que observen esta palabra; porque (implica) un castigo de morte; e é impuro, e non hai expiación para sempre para expiar polo home que cometeu isto, senón que debe ser condenado a morte e asasinado, e apedreado con pedras, e desarraigado de entre o pobo do noso Deus.
14 Pois a ningún home que faga isto en Israel lle está permitido vivir un só día na terra, porque é abominable e impuro.
15 E que non digan: a Rubén concedéuselle vida e perdón despois de deitarse coa concubina do seu pai, e tamén a ela, aínda que tiña marido, e o seu marido Xacob, o seu pai, aínda vivía.
16 Porque ata aquel tempo non se revelara a ordenanza, o xuízo e a lei na súa plenitude para todos, senón nos teus días (revelaron) como unha lei de estacións e de días, e unha lei eterna para as xeracións eternas.
17 E para esta lei non hai consumación de días, nin expiación por ela, senón que ambos deben ser erradicados do medio da nación: o día en que a cometeron, matarános.
18 E ti, Moisés, escríbeo para Israel, para que o observen e fagan segundo estas palabras, e non cometan pecado que leve á morte; porque o Señor, o noso Deus, é xuíz, que non fai acepción de persoas nin acepta agasallos.
19 E dilles estas palabras da alianza, para que as escoiten e as observen, e estean en garda con respecto a elas, e non sexan destruídos e desarraigados da terra; porque unha impureza, e unha abominación, e unha contaminación, e unha profanación son todos os que o cometen na terra diante do noso Deus.
20 E non hai pecado maior que a fornicación que cometen na terra; porque Israel é unha nación santa para o Señor o seu Deus, e unha nación de herdanza, e unha nación sacerdotal e real e para (a súa propia) posesión; e non aparecerá tal impureza no medio da nación santa.
21 E no terceiro ano desta sexta semana [2145 AM] Xacob e todos os seus fillos foron e viviron na casa de Abraham, preto de Isaac, o seu pai, e Rebeca, a súa nai.
22 E estes eran os nomes dos fillos de Xacob: o primoxénito, Rubén, Simeón, Leví, Xudá, Isacar e Zebulón; os fillos de Lea; os fillos de Raquel, Xosé e Benxamín; os fillos de Bilhah, Dan e Naftalí; os fillos de Zilpah, Gad e Aser; e Dinah, filla de Lea, a única filla de Xacob.
23 E viñeron e inclináronse ante Isaac e Rebeca, e cando os viron bendiciron a Xacob e a todos os seus fillos, e Isaac alegrouse moito, porque viu os fillos de Xacob, o seu fillo máis novo, e bendiciunos.

CAPÍTULO 34

1 E no sexto ano desta semana do corenta e catro xubileus [2148 AM], Xacob enviou os seus fillos a pastar as súas ovellas, e os seus servos con eles aos pastos de Xequem.
2 E os sete reis dos amorreos reuníronse contra eles para matalos, agochándose debaixo das árbores e para levar o seu gando como presa.
3 E Xacob, Leví, Xudá e Xosé estaban na casa con Isaac, o seu pai; porque o seu espírito estaba triste, e non o podían deixar; e Benxamín era o máis novo, e por esta razón permaneceu co seu pai.
4 E viñeron o rei(s) de Taphu, o rei(s) de Aresa, o rei(s) de Seragan, o rei(s) de Selo, o rei(s) de Gaás, o rei de Bet-Orón, o rei de Maanisakir e todos os que habitan nestas montañas e os que habitan nos bosques da terra de Canaán.
5 E anunciáronlle isto a Xacob, dicindo: «Velaquí que os reis dos amorreos rodearon os teus fillos e saquearon os seus rabaños».

6 E levantouse da súa casa, el e os seus tres fillos e todos os servos do seu pai, e os seus propios servos, e foi contra eles con seis mil homes que portaban espadas.
7 E matounos nos pastos de Xequem, e perseguiu os que fuxiron, e matounos co gume da espada, e matou a Aresa, Taphu, Saregan, Selo, Amanisakir e Ga[ga]as, e recuperou os seus rabaños.
8 E prevaleceu sobre eles e impuxolles tributos para que lle pagasen tributos, cinco froitos da súa terra, e construíu Robel e Tamnatares.
9 E volveu en paz, e fixo a paz con eles, e convertéronse nos seus servos ata o día en que el e os seus fillos baixaron a Exipto.
10 E no sétimo ano desta semana [2149 AM] enviou a Xosé para que se informase do benestar dos seus irmáns desde a súa casa á terra de Xequem, e atopounos na terra de Dotán.
11 E tratárono con traizón e tramaron un complot contra el para matalo, pero mudando de opinión, vendéronos a mercadores ismaelitas, e levárono a Exipto, e vendéronos a Potifar, eunuco do faraón, xefe dos cociñeiros, sacerdote da cidade de Elew.
12 Os fillos de Xacob sacrificaron un cabrito, mollaron a túnica de Xosé no sangue e mandáronlla ao seu pai Xacob o dez do sétimo mes.
13 E estivo de loito toda aquela noite, porque llo trouxeran pola tarde, e púxose febril de loito pola súa morte, e dixo: "Unha besta malvada devorou a Xosé"; e todos os membros da súa casa [loitaron con el ese día, e] estiveron de loito e de loito con el todo ese día.
14 Os seus fillos e a súa filla levantáronse para consolalo, pero el rexeitou ser consolado pola morte do seu fillo.
15 E aquel día Bilhah soubo que Xosé morrera, e morreu chorándoo, e vivía en Qafratef, e Dinah, a súa filla, tamén morreu despois de que Xosé morrera.
16 E viñeron estes tres loitos sobre Israel nun mes. E enterraron a Bilhah diante da tumba de Raquel, e tamén a súa filla Dinah, alí enterraron.
17 E fixo loito por Xosé un ano, e non cesou, porque dixo: "Déixame baixar á tumba chorando polo meu fillo".
18 Por esta razón, está ordenado para os fillos de Israel que se aflixan o dez do sétimo mes -o día en que a nova que o fixo chorar por Xosé chegou a Xacob, o seu pai- que fagan expiación por si mesmos con un cabrito o dez do sétimo mes, unha vez ao ano, polos seus pecados; porque aflixiran o afecto do seu pai por Xosé, o seu fillo.
19 E este día foi ordenado para que se lamenten nel polos seus pecados, e por todas as súas transgresións e por todos os seus erros, para que se purifiquen nese día unha vez ao ano.
20 E despois de que Xosé morreu, os fillos de Xacob tomaron para si mulleres. O nome da muller de Rubén é Ada; e o nome da muller de Simeón é Adlbaa, cananea; e o nome da muller de Leví é Melca, das fillas de Aram, da descendencia dos fillos de Terah; e o nome da muller de Xudá, Betasuel, cananea; e o nome da muller de Isacar, Hezaqa; e o nome da muller de Zabulón, Niimán; e o nome da muller de Dan, Egla; e o nome da muller de Naftalí, Rasuu, de Mesopotamia; e o nome da muller de Gad, Maca; e o nome da muller de Aser, Ijoná; e o nome da muller de Xosé, Asenat, o exipcio; e o nome da muller de Benxamín, Ijasaka.
21 E Simeón arrepentiuse e tomou unha segunda muller de Mesopotamia, coma os seus irmáns.

CAPÍTULO 35

1 E no primeiro ano da primeira semana do corenta e quinto xubileu [2157 AM] Rebeca chamou a Xacob, o seu fillo, e ordenoulle con respecto ao seu pai e ao seu irmán, que os honrase todos os días da súa vida.
2 E dixo Xacob: Farei todo como me mandaches; porque isto será para min honra e grandeza, e xustiza diante do Señor, que os honrei.
3 E ti tamén, nai, sabes desde o momento en que nacín ata hoxe, todas as miñas accións e todo o que hai no meu corazón, que sempre penso o ben de todo.
4 E como non faría eu isto que me mandaches, de honrar ao meu pai e ao meu irmán?
5 Dime, nai, que perversidade viches en min e apartareime dela, e a misericordia será sobre min.
6 E ela díxolle: «Fillo meu, non vin en ti ningunha obra perversa en todos os meus días, senón só obras rectas. E con todo, direiche a verdade, fillo meu: morrerei este ano e non sobrevivirei este ano na miña vida; porque vin nun soño o día da miña morte, que non viviría máis de cento cincuenta e cinco anos; e velaquí que completei todos os días da miña vida que teño que vivir».
7 E Xacob riu das palabras da súa nai, porque a súa nai lle dixera que ela morrería; e ela estaba sentada fronte a el, plena de forzas, e non estaba débil na súa forza; porque entraba e saía e vía, e os seus dentes eran fortes, e ningunha doenza a tocara en todos os días da súa vida.
8 E Xacob díxolle: «Bendita son eu, nai, se os meus días se achegan aos días da túa vida, e a miña forza permanece comigo así como a túa, e non morrerás, porque estás a bromear comigo sobre a túa morte».
9 E ela foi onda Isaac e díxolle: Unha petición che fago: fai xurar a Esaú que non prexudicará a Xacob nin o perseguirá con inimizade; porque coñeces os pensamentos de Esaú, que son perversos desde a súa mocidade e non hai bondade nel; porque desexa matalo despois da túa morte.
10 E ti sabes todo o que fixo desde o día en que o seu irmán Xacob foi a Harán ata hoxe: como nos abandonou con todo o seu corazón e nos fixo mal; levou para si os teus rabaños e levou todas as túas posesións diante de ti.
11 E cando lle suplicamos e lle suplicamos polo que era noso, fixo como home que se compadece de nós.
12 E está amargamente contra ti porque bendiciches a Xacob, o teu fillo perfecto e recto; porque non hai maldade nel, senón só bondade, e desde que veu de Harán ata este día non nos roubou nada, porque sempre nos trae todo no seu tempo, e alégrase con todo o seu corazón cando tomamos das súas mans e nos bendí, e non se separou de nós desde que veu de Harán ata este día, e permanece connosco continuamente na casa honrándonos.
13 E Isaac díxolle: Eu tamén coñezo e vexo as obras de Xacob, que está connosco, como nos honra con todo o seu corazón. Pero antes amaba a Esaú máis que a Xacob, porque era o primoxénito; pero agora amo a Xacob máis que a Esaú, porque fixo moitas malas obras, e non hai

xustiza nel, porque todos os seus camiños son inxustiza e violencia, [e non hai xustiza ao seu redor].
14 E agora o meu corazón está angustiado por mor de todas as súas obras, e nin el nin a súa descendencia serán salvados, porque eles son os que serán destruídos da terra e os que serán desarraigados de debaixo do ceo, porque abandonou o Deus de Abraham e foi tras as súas mulleres e tras a súa impureza e tras o seu erro, el e os seus fillos.
15 E ti mándasme que o faga xurar que non matará a Xacob, o seu irmán; mesmo se xura, non cumprirá o seu xuramento, e non fará o ben, senón só o mal.
16 Mais se quere matar a Xacob, o seu irmán, será entregado nas mans de Xacob, e non escapará das súas mans, [porque descenderá ás súas mans].
17 E non temas por mor de Xacob; porque o gardián de Xacob é grande, poderoso, honrado e máis eloxiado que o gardián de Esaú.
18 Rebeca mandou chamar a Esaú, e el veu onda ela. Ela díxolle: «Fillo meu, teño unha petición que che facer; promete cumprila».
19 E el respondeu: "Farei todo o que me digas e non rexeitarei a túa petición".
20 E ela díxolle: «Pídoche que o día que eu morra me acollas e me enterres preto de Sara, a nai do teu pai, e que ti e Xacob vos amedes e que ningún dos dous desexe mal contra o outro, senón só amor mutuo, e (así) prosperaredes, fillos meus, e seredes honrados no medio da terra, e ningún inimigo se alegrará de vós, e seredes unha bendición e unha misericordia aos ollos de todos os que vos aman».
21 E el dixo: Farei todo o que me dixeches, e enterraréite o día que morras preto de Sara, a nai do meu pai, como desexaches que os seus ósos estivesen preto dos teus ósos.
22 E a Xacob, o meu irmán, tamén o amarei por riba de toda carne; porque non teño irmán en toda a terra senón só el: e isto non é un gran mérito para min se o amo; porque el é o meu irmán, e fomos sementados xuntos no teu corpo, e xuntos saímos do teu ventre, e se non amo ao meu irmán, a quen amarei?
23 E eu mesmo, pídoche que exhortes a Xacob con respecto a min e aos meus fillos, porque sei que el certamente será rei sobre min e os meus fillos, porque o día que o meu pai o bendiciu, fíxoo superior e a min inferior.
24 E xuroche que o amarei e non desexarei o mal contra el todos os días da miña vida, senón só o ben.
25 E xuroulle todo este asunto. E ela chamou a Xacob diante dos ollos de Esaú, e deulle ordes segundo as palabras que lle dixera a Esaú.
26 E el dixo: «Farei a túa vontade; créeme que ningún mal virá de min nin dos meus fillos contra Esaú, e eu serei o primeiro en nada, agás no amor».
27 E comeron e beberon ela e os seus fillos aquela noite, e ela morreu, con tres xubileus, unha semana e un ano de idade, aquela noite. E os seus dous fillos, Esaú e Xacob, enterrárona na cova dobre, preto de Sara, a nai do seu pai.

CAPÍTULO 36

1 E no sexto ano desta semana [2162 AM] Isaac chamou aos seus dous fillos Esaú e Xacob, e viñeron a el, e díxolles: "Fillos meus, vou polo camiño dos meus pais, á casa eterna onde están os meus pais.
2 Entérrame, pois, xunto ao meu pai Abraham, na cova dobre, no campo de Efrón o hitita, onde Abraham comprou un sepulcro para enterrar; no sepulcro que eu cavei para min, alí entérrame.
3 E isto vos ordeno, fillos meus, que practiquedes a xustiza e a rectitude na terra, para que o Señor traia sobre vós todo o que o Señor dixo que faría a Abraham e á súa descendencia.
4 E amádevos uns aos outros, fillos meus, os vosos irmáns como un home que ama a súa propia alma, e que cada un busque no que poida beneficiar ao seu irmán, e actúen xuntos na terra; e que se amen uns aos outros como ás súas propias almas.
5 E en canto á cuestión dos ídolos, mándovos e amonéstovos que os rexeitedes e os odiedes, e non os amedes, porque están cheos de engano para aqueles que os adoran e para aqueles que se inclinan ante eles.
6 Lembradevos, fillos meus, do Señor Deus de Abraham, o voso pai, e de como eu tamén o adorei e o servín con xustiza e alegría, para que El vos multiplicase e aumentase a vosa descendencia como as estrelas do ceo en multitude, e vos establecese na terra como a planta de xustiza que non será desarraigada por todas as xeracións para sempre.
7 E agora fareivos xurar un gran xuramento —porque non hai xuramento maior que o nome glorioso e honrado e grande e espléndido e marabilloso e poderoso, que creou os ceos e a terra e todas as cousas xuntas— de que o temeredes e o adoraredes.
8 E que cada un ame ao seu irmán con afecto e xustiza, e que ningún desexará mal contra o seu irmán desde agora para sempre todos os días da vosa vida, para que prosperedes en todas as vosas obras e non sexades destruídos.
9 E se algún de vós trama o mal contra o seu irmán, sabede que de agora en diante todo aquel que trame o mal contra o seu irmán caerá nas súas mans e será desarraigado da terra dos vivos, e a súa descendencia será destruída debaixo do ceo.
10 Mais no día da turbulencia, da execración, da indignación e da ira, con lume abrasador e devorador, como queimou Sodoma, así mesmo queimará a súa terra, a súa cidade e todo o que é seu; e será borrado do libro da disciplina dos fillos dos homes, e non será rexistrado no libro da vida, senón no que está destinado á destrución, e irá á execración eterna; para que a súa condena sexa sempre renovada con odio, con execración, con ira, con tormento, con indignación, con pragas e con enfermidade para sempre.
11 Eu dígovos e dou testemuño, fillos meus, segundo o xuízo que virá sobre o home que queira prexudicar ao seu irmán.
12 E dividiu todas as súas posesións entre os dous aquel día e deulle a porción maior ao primoxénito, e a torre e todo o que a rodeaba, e todo o que Abraham posuía no Pozo do Xuramento.
13 E dixo: «Esta porción máis grande dareille ao primoxénito».
14 E Esaú dixo: «Vendín a Xacob e déille o meu dereito de primoxenitura; que llo dea a el, e non teño nin unha palabra que dicir ao respecto, porque é seu».

15 E dixo Isaac: Que unha bendición recaia sobre vós, fillos meus, e sobre a vosa descendencia hoxe, porque me destes descanso, e o meu corazón non está triste polo dereito de primoxenitura, para que non cometas maldade por iso.
16 Que o Deus Altísimo bendiga o home que practica a xustiza, a el e á súa descendencia para sempre.
17 E acabou de lles ordenar e bendicilos, e comeron e beberon xuntos diante del, e el alegrouse porque había un só propósito entre eles, e saíron del e descansaron aquel día e durmiron.
18 E Isaac durmiu na súa cama aquel día alegremente; e durmiu o sono eterno, e morreu aos cento oitenta anos. Cumpriu vinte e cinco semanas e cinco anos; e os seus dous fillos Esaú e Xacob o enterraron.
19 Esaú foi á terra de Edom, ás montañas de Seir, e habitou alí.
20 E Xacob habitou nos montes de Hebrón, na torre da terra das estadías do seu pai Abraham, e adorou ao Señor con todo o seu corazón e segundo os mandamentos visibles, segundo como El dividira os días das súas xeracións.
21 Morreu a súa muller Lea no cuarto ano da segunda semana do corenta e quinto xubileu, e enterrouna na cova dobre preto de Rebeca, a súa nai, á esquerda da tumba de Sara, a nai do seu pai.
22 E todos os fillos dela e os seus fillos viñeron chorar con el por Lea, a súa muller, e consolalo por ela, porque estaba chorándoa, pois a quería moito despois da morte de Raquel, a súa irmá;
23 porque ela era perfecta e recta en todos os seus camiños e honrou a Xacob, e durante todos os días que viviu con el non ouviu da súa boca ningunha palabra dura, porque ela era mansa, pacífica, recta e honorable.
24 E lembrouse de todas as accións que fixera durante a súa vida e lamentouna moito, porque a amaba con todo o seu corazón e con toda a súa alma.

CAPÍTULO 37

1 E o día en que morreu Isaac, pai de Xacob e Esaú, [2162 AM] os fillos de Esaú souberon que Isaac lle dera a parte do máis vello ao seu fillo máis novo Xacob e enfadáronse moito.
2 E discutían co seu pai, dicindo: «Por que lle deu teu pai a Xacob a parte do maior e te pasou por alto, sendo ti o maior e Xacob o máis novo?»
3 E díxolles: «Porque lle vendín a primoxenitura a Xacob por unha pequena porción de lentellas, e o día que meu pai me mandou cazar e pescar e traerlle algo para que comese e me bendicise, veu con engano e trouxolle a meu pai comida e bebida, e meu pai bendiciuno e púxome baixo a súa autoridade».
4 E agora o noso pai fíxonos xurar, a min e a el, que non tramaremos o mal mutuamente, nin contra o seu irmán, e que continuaremos no amor e na paz cada un co seu irmán e non corromperemos os nosos camiños.
5 E dixéronlle: Non te escoitaremos para facer a paz con el; porque a nosa forza é maior que a súa, e somos máis poderosos que el; iremos contra el e matarémolo, e destruirémolo a el e aos seus fillos. E se non queres vir connosco, tamén che faremos dano.
6 E agora escoitádenos: enviemos a Aram, Filistea, Moab e Amón, e escollamos homes escollidos que sexan apaixonados para a guerra, e imos contra el e loitemos contra el, e exterminémolo da terra antes de que se faga forte.
7 E o seu pai díxolles: «Non vaiades nin fagades a guerra con el, para que non caiades diante del».
8 E dixéronlle: "Este é tamén o teu xeito de facer desde a túa xuventude ata hoxe, e estás poñendo o teu pescozo baixo o seu xugo".
9 Non faremos caso a estas palabras». E enviaron mensaxe a Aram e a Aduram, ao amigo do seu pai, e contrataron con eles mil homes de guerra, homes escollidos para a guerra.
10 E viñeron a eles de Moab e dos fillos de Amón, os que foran contratados, mil homes escollidos; e de Filistea, mil homes escollidos para a guerra; e de Edom e dos horeos, mil homes escollidos para a guerra; e dos quitim, homes valientes para a guerra.
11 E dixéronlle ao seu pai: «Sae con eles e guíaos, se non, matarémoste».
12 E encheuse de ira e indignación ao ver que os seus fillos o obrigaban a ir diante deles para lideralos contra o seu irmán Xacob.
13 Mais despois lembrouse de todo o mal que estaba agochado no seu corazón contra o seu irmán Xacob; e non se lembrou do xuramento que fixera ao seu pai e á súa nai de que non maquinaría mal contra o seu irmán Xacob en todos os seus días.
14 E a pesar de todo isto, Xacob non sabía que viñan contra el para loitar, e estaba de loito por Lea, a súa esposa, ata que se achegaron moi preto da torre con catro mil guerreiros e homes de guerra escollidos.
15 E os homes de Hebrón enviaron a dicirlle: "Velaquí, o teu irmán vén contra ti para loitar contra ti, con catro mil homes ceñidos coa espada, e levan escudos e armas", porque amaban a Xacob máis que a Esaú. Así llo dixeron, porque Xacob era un home máis xeneroso e misericordioso que Esaú.
16 Pero Xacob non o creu ata que chegaron moi preto da torre.
17 E pechou as portas da torre; e deuse paso sobre as ameas e falou co seu irmán Esaú e dixo: "Nobre é o consolo con que viñeches consolarme pola miña muller que morreu. É este o xuramento que lle fixeches ao teu pai e de novo á túa nai antes de que morresen? Rompeches o xuramento, e no momento en que lle xuraches ao teu pai fuches condenado".
18 E entón respondeu Esaú e díxolle: Nin os fillos dos homes nin as bestas da terra teñen xuramento de xustiza que ao xuralo fixeron (un xuramento válido) para sempre; senón que cada día traman o mal uns contra os outros, e como cada un pode matar o seu adversario e inimigo.
19 E ti ódiasme a min e aos meus fillos para sempre. E non hai xeito de gardar o lazo de irmandade contigo.
20 Escoita estas palabras que che declaro: Se o xabaril pode mudar a súa pel e facer as súas cerdas tan suaves como a la, ou se pode facer que lle broten cornos na cabeza coma os cornos dun cervo ou dunha ovella, entón gardarei o lazo de irmandade contigo, e se os peitos se separan da súa nai, porque non fuches irmán para min.

21 E se os lobos fan as paces cos cordeiros para non devoralos nin facerlles violencia, e se os seus corazóns son para o ben deles, entón haberá paz no meu corazón para contigo.
22 E se o león se fai amigo do boi e fai as paces con el, e se está atado baixo un mesmo xugo con el e ara con el, entón eu farei as paces contigo.
23 E cando o corvo se volva branco coma a raza, entón saberás que te amei e farei as paces contigo. Serás desarraigado, e os teus fillos serán desarraigados, e non haberá paz para ti.
24 E cando Xacob viu que estaba tan mal disposta contra el co seu corazón e con toda a súa alma, como para matalo, e que viña saltando coma o xabaril que se lanza sobre a lanza, a atravesa e a mata, e non retrocede diante dela;
25 Entón faloulles aos seus e aos seus servos para que o atacasen a el e a todos os seus compañeiros.

CAPÍTULO 38

1 E despois diso, Xudá falou con Xacob, o seu pai, e díxolle: «Tenda o teu arco, pai, e lanza as túas frechas e derruba o adversario e mata o inimigo; e que teñas o poder, porque non mataremos o teu irmán, porque é coma ti, e é coma ti. Démoslle (esta) honra».
2 Entón Xacob tensou o seu arco e lanzou a frecha e feriu a Esaú, o seu irmán (no peito dereito) e matouno.
3 E de novo lanzou unha frecha e feriu a Adorán, o arameo, no peito esquerdo, e empuxouno cara atrás e matouno.
4 E entón saíron os fillos de Xacob, eles e os seus servos, dividíndose en grupos nos catro lados da torre.
5 E Xudá saíu diante, e Naftalí e Gad con el e cincuenta servos con el no lado sur da torre, e mataron a todos os que atoparon diante deles, e ningún deles escapou.
6 Leví, Dan e Aser saíron polo lado leste da torre, e cincuenta homes con eles, e derrotaron os guerreiros de Moab e Amón.
7 Rubén, Isacar e Zebulón saíron polo lado norte da torre, e cincuenta homes con eles, e derrotaron os guerreiros dos filisteos.
8 E Simeón, Benxamín e Enoc, fillo de Rubén, saíron polo lado oeste da torre, e cincuenta (homes) con eles, e mataron a catrocentos homes de Edom e dos horeos, guerreiros fortes; e seiscentos fuxiron, e catro dos fillos de Esaú fuxiron con eles, e deixaron ao seu pai morto, como caera no outeiro que está en Aduram.
9 E os fillos de Xacob perseguíronos ata os montes de Seir. E Xacob enterrou o seu irmán no outeiro que está en Aduram, e volveu á súa casa.
10 E os fillos de Xacob presionaron duramente aos fillos de Esaú nos montes de Seir, e inclinaron os seus pescozos para que se convertesen en servos dos fillos de Xacob.
11 E enviaron mensaxe ao seu pai (para preguntar) se debían facer a paz con eles ou matalos.
12 E Xacob mandou dicir aos seus fillos que fixesen a paz, e eles fixeron a paz con eles, e puxeron sobre eles o xugo da servidume, de xeito que pagaron tributo a Xacob e aos seus fillos para sempre.
13 E continuaron pagándolle tributo a Xacob ata o día en que baixou a Exipto.
14 E os fillos de Edom non se libraron do xugo da servidume que os doce fillos de Xacob lles impuxeran ata o día de hoxe.
15 E estes son os reis que reinaron en Edom antes de que reinase ningún rei sobre os fillos de Israel [ata o día de hoxe] na terra de Edom.
16 E Balaq, fillo de Beor, reinou en Edom, e o nome da súa cidade era Danaba.
17 E morreu Balaq, e reinou no seu lugar Jobab, fillo de Zara de Boser.
18 Morreu Jobab, e Asam, da terra de Temán, reinou no seu lugar.
19 E morreu Asam, e reinou no seu lugar Adat, fillo de Barad, que matou a Madián no campo de Moab, e o nome da súa cidade era Avith.
20 E morreu Adath, e Salmán, de Amaseqa, reinou no seu lugar.
21 E morreu Salmán, e Saúl, de Raabot (xunto ao) río, reinou no seu lugar.
22 Morreu Saúl, e reinou no seu lugar Baalunán, fillo de Acbor.
23 E morreu Baalunán, fillo de Acbor, e Adat reinou no seu lugar, e o nome da súa muller era Maitabit, filla de Matarat, filla de Metabedzaab.
24 Estes son os reis que reinaron na terra de Edom.

CAPÍTULO 39

1 Xacob habitou na terra onde seu pai fora peregrino, na terra de Canaán. Estas son as xeracións de Xacob.
2 Xosé tiña dezasete anos cando o levaron á terra de Exipto, e comprouno Potifar, eunuco do faraón, xefe dos cociñeiros.
3 E puxo a Xosé sobre toda a súa casa, e a bendición do Señor veu sobre a casa do exipcio por mor de Xosé, e o Señor prosperouno en todo o que fixo.
4 E o exipcio entregoulle todo ás mans de Xosé, porque viu que o Señor estaba con el e que o Señor o facía prosperar en todo o que facía.
5 E o aspecto de Xosé era fermoso [e moi fermoso era o seu aspecto], e a muller do seu amo levantou os ollos e viu a Xosé, e amouno e rogoulle que se deitase con ela.
6 Pero non entregou a súa alma, e lembrouse do Señor e das palabras que Xacob, o seu pai, adoitaba ler de entre as palabras de Abraham, que ningún home debería fornicarse cunha muller que teña marido; que para el o castigo da morte foi ordenado nos ceos ante o Deus Altísimo, e o pecado será rexistrado contra el nos libros eternos continuamente ante o Señor.
7 E Xosé lembrouse destas palabras e negouse a deitarse con ela.
8 E ela suplicoulle durante un ano, pero el rexeitou e non quixo escoitar.
9 Pero ela abrazouno e agarrouno forte dentro da casa para obrigalo a deitarse con ela, e pechou as portas da casa e agarrouno forte; pero el deixou o seu manto nas súas mans, rompeu a porta e fuxiu fóra da súa presenza.
10 E a muller viu que el non se deitaba con ela, e calumniouno na presenza do seu señor, dicindo: "O teu servo hebreo, a quen amas, intentou obrigarme para deitarse comigo; e aconteceu que cando eu alcei a miña voz,

fuxiu e deixou o seu vestido nas miñas mans cando o agarrei, e rompeu a porta".
11 E o exipcio viu a roupa de Xosé e a porta rota, e escoitou as palabras da súa muller, e meteu a Xosé na prisión, no lugar onde estaban gardados os prisioneiros que o rei encarcerara.
12 E estivo alí na prisión; e o Señor concedeu a Xosé o favor do xefe dos gardas da prisión e compaixón diante del, porque viu que o Señor estaba con el, e que o Señor facía prosperar todo o que facía.
13 E entregoulle todo nas súas mans, e o xefe dos gardas da prisión non sabía nada do que estaba con el, porque Xosé facía todo, e o Señor perfeccionaba todo.
14 E permaneceu alí dous anos. Naqueles días, o faraón, rei de Exipto, enfadouse contra os seus dous eunucos, contra o copeiro maior e contra o panadeiro maior, e meteunos na prisión da casa do cociñeiro maior, na prisión onde estaba Xosé.
15 E o xefe dos gardas da prisión nomeou a Xosé para servilos; e el servía diante deles.
16 E ambos soñaron un soño, o copeiro maior e o panadeiro maior, e contáronllo a Xosé.
17 E como lles interpretou, así lles aconteceu. E o Faraón restaurou o copeiro maior no seu cargo e matou o panadeiro maior, como lles interpretara Xosé.
18 Mais o maiordomo maior esqueceuse de Xosé no cárcere, aínda que lle contara o que lle ía acontecer, e non se lembrou de informar ao faraón como lle dixera Xosé, porque o esquecera.

CAPÍTULO 40

1 Naqueles días, o faraón soñou dous soños nunha noite, sobre unha fame que ía haber en toda a terra. E espertou do seu sono e chamou a todos os intérpretes de soños que había en Exipto, e magos, e contoulles os seus dous soños, e non foron capaces de declaralos.
2 E entón o maiordomo maior lembrouse de Xosé e falou del ao rei, e sacouno da prisión, e presentoulle os seus dous soños.
3 E díxolle a Faraón que os seus dous soños eran un só, e díxolle: Virán sete anos de fartura en toda a terra de Exipto, e despois diso sete anos de fame, unha fame como non houbo nunca en toda a terra.
4 E agora, que o faraón nomee supervisores en toda a terra de Exipto, e que almacenen comida en cada cidade durante os días dos anos de abundancia, e haberá comida para os sete anos de fame, e a terra non perecerá por mor da fame, porque será moi grave.
5 E o Señor concedeu a Xosé graza e misericordia aos ollos do Faraón, e o Faraón díxolles aos seus servos: «Non atoparemos un home tan sabio e discreto coma este, porque o espírito do Señor está con el».
6 E nomeouno o segundo en todo o seu reino e deulle autoridade sobre todo Exipto, e fixo que montase no segundo carro do faraón.
7 Vestiuno con roupas de liño, púxolle unha cadea de ouro no pescozo e (un heraldo) proclamou diante del: «El El wa Abirer», púxolle un anel na man e fíxoo gobernante de toda a súa casa, exaltouno e díxolle: «Só no trono serei eu máis grande ca ti».
8 E Xosé gobernou sobre toda a terra de Exipto, e todos os príncipes do Faraón, e todos os seus servos, e todos os que facían os asuntos do rei, amábano, porque andaba con rectitude, pois era sen orgullo nin arrogancia, e non tiña acepción de persoas, nin aceptaba agasallos, senón que xulgaba con rectitude a todo o pobo da terra.
9 E a terra de Exipto estaba en paz diante do Faraón por mor de Xosé, porque o Señor estaba con el, e lle dera favor e misericordia por todas as súas xeracións diante de todos os que o coñecían e os que oíran falar del, e o reino do Faraón estaba ben organizado, e non había Satán nin persoa malvada (alí).
10 E o rei chamou a Xosé Sefántifán, e deulle por muller a filla de Potifar, filla do sacerdote de Heliópolis, o cociñeiro xefe.
11 O día que Xosé se presentou diante do faraón, tiña trinta anos.
12 E nese ano morreu Isaac. E aconteceu que, como Xosé dixera na interpretación dos seus dous soños, segundo o dixera, houbo sete anos de fartura en toda a terra de Exipto, e a terra de Exipto produciu abundantemente, unha medida (producindo) mil oitocentas medidas.
13 E Xosé amontoou comida en cada cidade ata que estiveron cheas de trigo, de xeito que xa non puideron contalo nin medilo pola súa multitude.

CAPÍTULO 41

1 E no corenta e cinco xubileu, na segunda semana, (e) no segundo ano, [2165 AM] Xudá tomou para o seu primoxénito Er, unha muller das fillas de Aram, chamada Tamar.
2 Pero el a odiaba e non se deitou con ela, porque a súa nai era das fillas de Canaán, e quixo tomar para si unha muller da parente da súa nai; pero Xudá, o seu pai, non llo permitiu.
3 E este Er, o primoxénito de Xudá, era malvado, e o Señor matouno.
4 E Xudá díxolle a Onán, o seu irmán: «Achégate á muller do teu irmán e cumpre con ela o deber dun cuñado, e levanta descendencia para o teu irmán».
5 E Onán sabía que a descendencia non sería súa, senón só do seu irmán, e entrou na casa da muller do seu irmán e derramou a semente na terra, e foi malvado aos ollos do Señor, e El matouno.
6 E Xudá díxolle a Tamar, a súa nora: «Quédate na casa do teu pai como viúva ata que o meu fillo Xelah sexa maior, e eu te darei a el por muller».
7 E el creceu; pero Bedsuel, a muller de Xudá, non lle permitiu casar ao seu fillo Xelah. E Bedsuel, a muller de Xudá, morreu [2168 AM] no quinto ano desta semana.
8 E no sexto ano Xudá subiu a Timná para esquilar as súas ovellas. [2169 AM] E dixéronlle a Tamar: "Velaquí que o teu sogro sobe a Timná para esquilar as súas ovellas".
9 E quitouse a roupa de viúva, púxose un veo, adornouse e sentouse na porta que está xunto ao camiño de Timnah.
10 Mentres Xudá camiñaba, atopouna e pensou que era unha prostituta, e díxolle: "Déixame entrar contigo". E ela respondeu: "Entra". E el entrou.

11 E ela díxolle: "Dáme o meu salario". E el respondeu: "Non teño nada na man, agás o anel que teño no dedo, o colar e o bastón que teño na man".
12 E ela díxolle: "Dámas ata que me envíes o meu salario". E el respondeu: "Mandaréiche un cabrito". E deullo, e achegouse a ela, e ela concibiu del.
13 E Xudá foi ás súas ovellas, e ela volveu á casa do seu pai.
14 Xudá enviou un cabrito por man do seu pastor adulamita, e non a atopou; e preguntou á xente do lugar, dicindo: Onde está a prostituta que estaba aquí? E eles dixéronlle: Non hai ningunha prostituta aquí connosco.
15 E volveu e informoulle, e díxolle que non a atopara: "Pregunteille á xente do lugar e dixéronme: Non hai ningunha prostituta aquí".
16 E dixo: «Que as garde ela, para que non sexamos motivo de burla». E cumpridos tres meses, manifestouse que estaba embarazada, e dixéronlle a Xudá: «Mira, Tamar, a túa nora, está embarazada por mor da prostitución».
17 Xudá foi á casa do seu pai e díxolles ao seu pai e aos seus irmáns: "Sacádea fóra, e que a queimen, porque cometeu impureza en Israel".
18 E aconteceu que, cando a sacaron para queimala, ela envioulle ao seu sogro o anel, o colar e o bastón, dicindo: "Averigua de quen son estes, porque del estou embarazada".
19 Xudá recoñeceu isto e dixo: "Tamar é máis xusta ca min".
20 E, polo tanto, que non a queimen. E por esa razón non lle foi dada a Xelah, e el non volveu achegarse a ela.
21 E despois diso tivo dous fillos, Pérez [2170 AM] e Zérah, no sétimo ano desta segunda semana.
22 E cumpríronse entón os sete anos de fecundidade dos que Xosé lle falara ao Faraón.
23 E Xudá recoñeceu que o feito que fixera era malo, porque se deitara coa súa nora, e considerouno odioso aos seus ollos, e recoñeceu que transgredira e se extraviara, porque descubrira a saia do seu fillo, e comezou a lamentarse e a suplicar ante o Señor por mor da súa transgresión.
24 E dixémoslle nun soño que lle fora perdoado porque suplicou fervientemente e lamentou, e non volveu cometelo.
25 E recibiu perdón porque se apartou do seu pecado e da súa ignorancia, pois transgrediu moito ante o noso Deus; e todo aquel que actúe así, todo aquel que se deite coa súa sogra, que o queimen con lume para que el poida queimalo nel, porque hai impureza e contaminación sobre elas, que as queimen con lume.
26 E manda aos fillos de Israel que non haxa impureza entre eles, porque calquera que se deite coa súa nora ou coa súa sogra cometeu impureza; queimen con lume ao home que se deitou con ela, e tamén á muller, e El afastará a ira e o castigo de Israel.
27 E a Xudá dixémoslle que os seus dous fillos non se deitaran con ela, e por esta razón a súa descendencia foi establecida para unha segunda xeración, e non sería desarraigada.
28 Pois con inocencia de ollo fora e buscara castigo, é dicir, segundo o xuízo de Abraham, que lles ordenara aos seus fillos, Xudá procurara queimala con lume.

CAPÍTULO 42

1 E no primeiro ano da terceira semana do corenta e quinto xubileu a fame comezou a chegar á terra [2171 AM], e a choiva negouse a darlle á terra, porque non caeu nada.
2 E a terra volveuse estéril, pero na terra de Exipto había comida, porque Xosé recollera a semente da terra durante os sete anos de abundancia e a conservara.
3 E os exipcios viñeron a Xosé para que lles dese comida, e el abriu os almacéns onde estaba o gran do primeiro ano, e vendeullo á xente da terra por ouro.
4 <A fame era moi grave na terra de Canaán>, e Xacob ouviu que había comida en Exipto, e enviou os seus dez fillos para que lle comprasen comida en Exipto; pero non enviou a Benxamín, e <os dez fillos de Xacob> chegaron <a Exipto> entre os que foran (alí).
5 E Xosé recoñeceunos, pero eles non o recoñeceron a el, e falou con eles e preguntoulles, e díxolles: Non sodes espías e non viñestes explorar os accesos da terra? E meteunos baixo custodia.
6 E despois diso deixounos en liberdade de novo, e retivo só a Simeón e despediu aos seus nove irmáns.
7 E encheu os seus sacos de trigo, e puxo o seu ouro nos seus sacos, e eles non souberon.
8 E mandoulles que trouxesen ao seu irmán máis novo, porque lle dixeran que o seu pai vivía e o seu irmán máis novo.
9 E subiron da terra de Exipto e chegaron á terra de Canaán; e contáronlle ao seu pai todo o que lles acontecera, e como o señor do país lles falara duramente, e como prendera a Simeón ata que trouxesen a Benxamín.
10 E dixo Xacob: "Privástesme dos meus fillos! Xosé xa non está, nin tampouco Simeón, e queredes levarvos a Benxamín. A vosa maldade caeu sobre min".
11 E el dixo: “O meu fillo non baixará convosco para que non enferme; porque a súa nai deu a luz a dous fillos, e un morreu, e este tamén me quitaredes. Se por casualidade collese febre no camiño, afundiríades a miña vellez con tristeza ata a morte”.
12 Porque viu que o diñeiro lle fora devolto a cada un na súa saca, e por iso temeu deixalo ir.
13 E a fame aumentou e volveuse grave na terra de Canaán e en todas as terras agás na terra de Exipto, porque moitos dos fillos dos exipcios almacenaran a súa semente para alimento desde o momento en que viron a Xosé recollendo sementes e poñéndoas en almacéns e conservándoas para os anos de fame.
14 E o pobo de Exipto alimentouse del durante o primeiro ano da súa fame.
15 Mais cando Israel viu que a fame era moi grave no país e que non había salvación, díxolles aos seus fillos: "Voltade e mercade comida para nós, para que non morramos".
16 E eles dixeron: Non iremos; se o noso irmán máis novo non vén connosco, non iremos.
17 E Israel viu que se non o enviaba con eles, todos perecerían por mor da fame
18 Rubén dixo: «Ponmeo nas miñas mans, e se non cho traio de volta, mata os meus dous fillos no canto da súa vida».

19 E el díxolle: Non irá contigo. Entón Xudá achegouse e dixo: Envíao comigo, e se non o traio de volta, que eu leve a culpa diante de ti todos os días da miña vida.
20 E enviouno con eles no segundo ano desta semana, o primeiro día do mes [2172 Am], e chegaron á terra de Exipto con todos os que foran, e (levaban) agasallos nas súas mans, estacte, améndoas, noces de terebinto e mel puro.
21 E foron e presentáronse diante de Xosé, e el viu a Benxamín, o seu irmán, e recoñeceuno, e preguntoulles: É este o voso irmán máis novo? E eles dixéronlle: É el. E el dixo: Que o Señor te teña piedade, fillo meu!
22 E enviouno á súa casa e trouxolles a Simeón e fixolles un banquete, e presentáronlle o agasallo que trouxeran nas súas mans.
23 E comeron diante del e deulles a cada un unha porción, pero a porción de Benxamín era sete veces maior que a de calquera dos seus.
24 E comeron e beberon, e levantáronse e quedaron cos seus xumentos.
25 E Xosé ideou un plan para saber se os seus pensamentos prevalecían entre eles, e díxolle ao mordomo que estaba ao cargo da súa casa: "Enche todos os seus sacos de comida e devolvelles o diñeiro nos seus recipientes, e a miña copa, a copa de prata da que bebo, métea no saco do máis novo e despídeos".

CAPÍTULO 43

1 E fixo como Xosé lle dixera, e encheu todos os seus sacos de comida, e meteu o diñeiro nos seus sacos, e puxo a copa no saco de Benxamín.
2 E pola mañá cedo partiron, e aconteceu que, cando marcharon de alí, Xosé díxolle ao mordomo da súa casa: "Persígueos, corre e agárraos, dicindo: 'Pois ben me pagástes con mal; roubástesme a copa de prata da que bebe o meu señor'. E tráeme de volta ao seu irmán máis novo e tráeo axiña antes de que eu saia ao meu asento de xuízo".
3 E correu tras eles e díxolles segundo estas palabras.
4 E dixéronlle: «Deus nos libre de que os teus servos fagan isto e rouben da casa do teu señor calquera utensilio. E o diñeiro que atopamos nos nosos sacos a primeira vez, nós, os teus servos, trouxémolo de volta da terra de Canaán».
5 Como roubaremos, entón, algún utensilio? Velaquí, nós e os nosos sacos estamos a rexistralos. Onde queiras que atopes a copa no saco de calquera home de entre nós, que sexa morto, e nós e os nosos burros serviremos ao teu señor.
6 E el díxolles: Non é así. Só o home con quen atope, tomareino como servo, e vós volveredes en paz para a vosa casa.
7 E mentres buscaba nos seus obxectos, comezando polo máis vello e rematando polo máis novo, atopárono no saco de Benxamín.
8 Racharon os seus vestidos, cargaron os seus xumentos e volveron á cidade, chegando á casa de Xosé. Todos se postraron ante el, rostro en terra.
9 E Xosé díxolles: "Fixestes o mal". E eles dixeron: "Que diremos e como nos defenderemos? O noso señor descubriu a transgresión dos seus servos; velaquí que somos servos do noso señor, e tamén os nosos xumentos".
10 E Xosé díxolles: Eu tamén temo ao Señor; en canto a vós, ide para as vosas casas e deixade que o voso irmán sexa o meu servo, porque fixestes o mal. Non sabedes que un home se deleita na súa copa como eu con esta copa? E, con todo, roubástesma.
11 E Xudá dixo: "Señor meu, permíteche que o teu servo diga unha palabra ao meu señor: a nai do teu servo paríulle a noso pai dous irmáns. Un marchou e perdeuse, e non se atopou; e é o único que queda da súa nai. O teu servo, o noso pai, ámao, e a súa vida está ligada á deste rapaz".
12 E acontecerá que, cando imos ao teu servo, noso pai, e o rapaz non estea connosco, morrerá, e nós baixaremos a noso pai con dor ata a morte.
13 Agora, por favor, deixa que eu, o teu servo, quede como servo do meu señor no canto do rapaz, e que o rapaz vaia cos seus irmáns, porque eu fun fiador del na man do teu servo, noso pai. E se non o traio de volta, o teu servo cargará coa culpa ante o noso pai para sempre.
14 E Xosé viu que todos eran de acordo en bondade uns cos outros, e non puido conterse, e díxolles que el era Xosé.
15 E falou con eles en lingua hebrea, botouse ao seu pescozo e chorou.
16 Pero eles non o recoñeceron e comezaron a chorar. E el díxolles: Non choredes por min, senón apresuradevos a traerme a meu pai; e veredes que é a miña boca a que fala e os ollos do meu irmán Benxamín ven.
17 Pois velaquí que este é o segundo ano da fame, e aínda quedan cinco anos sen colleita nin froito de árbores nin arada.
18 Baixade axiña vós e as vosas familias, para que non perezades de fame, e non vos lamentedes polos vosos bens, porque o Señor envioume diante de vós para poñer as cousas en orde a fin de que moita xente poida vivir.
19 E dille a meu pai que aínda estou vivo, e vós, mirade, vedes que o Señor me fixo por pai para o Faraón, e gobernante sobre a súa casa e sobre toda a terra de Exipto.
20 E cóntalle a meu pai toda a miña gloria, e todas as riquezas e gloria que o Señor me deu.
21 E por orde da boca do Faraón deulles carros e provisións para o camiño, e deulles a todos roupa de varios colores e prata.
22 E ao seu pai envioulle roupa e prata e dez xumentos que transportaban trigo, e despediunos.
23 E subiron e dixéronlle ao seu pai que Xosé estaba vivo, e que estaba repartindo trigo para todas as nacións da terra, e que el era gobernante de toda a terra de Exipto.
24 E o seu pai non o cría, porque estaba tolo de si; pero cando viu os carros que Xosé enviara, reviviu o seu espírito, e dixo: "Abóntame se Xosé vive; baixarei e o velo antes de morrer".

CAPÍTULO 44

1 Israel partiu de Harán, da súa casa, na lúa nova do terceiro mes, e foi polo camiño do Pozo do Xuramento, e ofreceu un sacrificio ao Deus do seu pai Isaac o sete dese mes.
2 E Xacob lembrouse do soño que tivera en Betel, e temeu baixar a Exipto.
3 E mentres pensaba en enviarlle mensaxe a Xosé para que fose velo, e que non baixaría, permaneceu alí sete días, se

quizais puidese ter unha visión sobre se debía quedar ou baixar.
4 E celebrou a festa da colleita das primicias con gran vello, porque en toda a terra de Canaán non había nin un puñado de semente [na terra], porque a fame estaba sobre todas as bestas, o gando, as aves e tamén sobre o home.
5 E o día dezaseis aparecéuselle o Señor e díxolle: «Xacob, Xacob». E el respondeu: «Aquí estou». E díxolle: «Eu son o Deus dos teus pais, o Deus de Abraham e de Isaac. Non temas baixar a Exipto, porque alí farei de ti unha gran nación. Baixarei contigo e fareite subir (de novo), e nesta terra serás enterrado, e Xosé porá as súas mans sobre os teus ollos».
6 Non teñas medo; baixa a Exipto.
7 E levantáronse os seus fillos e os fillos dos seus fillos, e puxeron o seu pai e as súas posesións en carros.
8 E Israel levantouse do Pozo do Xuramento o dezaseis deste terceiro mes, e foi á terra de Exipto.
9 Israel enviou a Xudá diante del, a seu fillo Xosé, para que explorase a terra de Gosén, porque Xosé lles dixera aos seus irmáns que viñesen vivir alí para estar preto del.
10 E esta era a mellor (terra) da terra de Exipto, e preto del, para todos (eles) e tamén para o gando.
11 E estes son os nomes dos fillos de Xacob que foron a Exipto co seu pai Xacob.
12 Rubén, primoxénito de Israel; e estes son os nomes dos seus fillos: Enoc, Palú, Hezrón e Carmícinco.
13 Simeón e os seus fillos; e estes son os nomes dos seus fillos: Iemuel, Iamín, Ohad, Iaquín, Zohar e Xaúl, fillo da muller sefatita; sete.
14 Leví e os seus fillos; e estes son os nomes dos seus fillos: Guerxón, Cohat e Merarí: catro.
15 Xudá e os seus fillos; e estes son os nomes dos seus fillos: Xela, Pérez e Zérah; catro.
16 Isacar e os seus fillos; e estes son os nomes dos seus fillos: Tola, Phua, Iasub e Ximrón; cinco.
17 Zebulón e os seus fillos; e estes son os nomes dos seus fillos: Séred, Elón e Iahleel; catro.
18 E estes son os fillos de Xacob e os seus fillos que Lea lle deu a Xacob en Mesopotamia, seis, e a súa irmá, Dinah, e todas as persoas dos fillos de Lea, e os seus fillos, que foron con Xacob, o seu pai, a Exipto, eran vinte e nove, e estando Xacob, o seu pai, eran trinta.
19 E os fillos de Zilpah, serva de Lea, muller de Xacob, que lle deu a Xacob a Gad e Asur.
20 E estes son os nomes dos seus fillos que foron con el a Exipto. Os fillos de Gad: Zifión, Hagui, Xuní, Esbón, Eri, Arelí e Arodí, oito.
21 E os fillos de Aser: Imná, Ixvá, Ixví, Bería e Será, a súa irmá, seis por un.
22 Todas as almas foron catorce, e todas as de Lea foron corenta e catro.
23 Fillos de Raquel, muller de Xacob: Xosé e Benxamín.
24 E nacéronlle a Xosé en Exipto, antes de que o seu pai chegase a Exipto, os que lle deu Asenat, filla de Potifar, sacerdote de Heliópolis: Manasés e Efraím, tres.
25 E os fillos de Benxamín: Bela, Béquer, Axbel, Guera, Naamán, Ehí, Rosh, Mupim, Hupim e Ard-once.
26 E as almas de Raquel foron todas catorce.
27 E os fillos de Bilhá, serva de Raquel, muller de Xacob, que lle deu a luz a Xacob, foron Dan e Naftalí.
28 E estes son os nomes dos seus fillos que foron con eles a Exipto. E os fillos de Dan foron Huxim, Samón, Asudi, Ijaca e Salomón; seis.
29 E morreron o ano en que entraron en Exipto, e só quedou Dan Husim.
30 E estes son os nomes dos fillos de Naftalí: Iaziel, Guní, Iezer, Xalum e Iv.
31 E Iv, que nacera despois dos anos de fame, morreu en Exipto.
32 E as almas de Raquel foron todas vinte e seis.
33 E todas as almas de Xacob que entraron en Exipto foron setenta persoas. Estes son os seus fillos e os fillos dos seus fillos, en total setenta, pero cinco morreron en Exipto antes de Xosé, e non tiveron fillos.
34 E na terra de Canaán morreron dous fillos de Xudá, Er e Onán, e non tiveron fillos, e os fillos de Israel enterraron os que morreron, e foron contados entre as setenta nacións xentís.

CAPÍTULO 45

1 E Israel entrou no país de Exipto, na terra de Gosén, na lúa nova do cuarto mes [2172 AM], no segundo ano da terceira semana do corenta e quinto xubileu.
2 Xosé foi ao encontro do seu pai Xacob, á terra de Gosén, e botouse ao pescozo do seu pai e chorou.
3 E Israel díxolle a Xosé: "Agora, que eu morra desde que te vin. Bendito sexa o Señor Deus de Israel, o Deus de Abraham e o Deus de Isaac, que non lle negou a súa misericordia e a súa graza ao seu servo Xacob".
4 Abóndame ver a túa cara mentres aínda vivo; si, verdadeira é a visión que vin en Betel. Bendito sexa o Señor, o meu Deus, por sempre e para sempre, e bendito sexa o seu nome.
5 E Xosé e os seus irmáns comeron pan diante do seu pai e beberon viño, e Xacob alegrouse con inmensa alegría porque viu a Xosé comendo cos seus irmáns e bebendo diante del, e bendiciu ao Creador de todas as cousas que o preservara e preservara para el os seus doce fillos.
6 E Xosé déralle a seu pai e aos seus irmáns como agasallo o dereito de habitar na terra de Gosén e en Ramsés e en toda a rexión dos arredores, sobre a que gobernaba diante do faraón. E Israel e os seus fillos habitaron na terra de Gosén, a mellor parte da terra de Exipto, e Israel tiña cento trinta anos cando chegou a Exipto.
7 E Xosé alimentou o seu pai e os seus irmáns e tamén as súas posesións con pan tanto como lles abondou para os sete anos de fame.
8 E a terra de Exipto sufriu por mor da fame, e Xosé adquiriu toda a terra de Exipto para o Faraón a cambio de comida, e apoderouse do pobo, do seu gando e de todo para o Faraón.
9 E cumpríronse os anos da fame, e Xosé deulle á xente da terra sementeira e comida para que sementasen (a terra) no oitavo ano, porque o río desbordara toda a terra de Exipto.
10 Pois nos sete anos de fame non se desbordara e só regara uns poucos lugares nas beiras do río, pero agora desbordouse e os exipcios sementaron a terra, e deu moito trigo aquel ano.
11 E este foi o primeiro ano de [2178 AM] a cuarta semana do cuadraxésimo quinto xubileu.

12 E Xosé colleu do trigo da colleita unha quinta parte para o rei e deixou catro partes para eles para alimento e para sementeira, e Xosé fixouno unha ordenanza para a terra de Exipto ata o día de hoxe.
13 E viviu Israel na terra de Exipto dezasete anos, e todos os días que viviu foron tres xubileus, cento corenta e sete anos, e morreu no cuarto ano [2188 AM] da quinta semana do corenta e quinto xubileu.
14 E Israel bendiciu os seus fillos antes de morrer e contoulles todo o que lles acontecería na terra de Exipto; e fíxolles saber o que lles viría sobre os últimos días, e bendiciunos e deulle a Xosé dúas porcións na terra.
15 E durmiu cos seus pais, e foi enterrado na cova dobre na terra de Canaán, preto do seu pai Abraham, na sepultura que cavou para si mesmo na cova dobre na terra de Hebrón.
16 E deulle todos os seus libros e os libros dos seus pais a Leví, o seu fillo, para que os conservase e os renovase para os seus fillos ata o día de hoxe.

CAPÍTULO 46

1 E aconteceu que despois da morte de Xacob, os fillos de Israel multiplicáronse na terra de Exipto, e chegaron a ser unha gran nación, e eran unánimes de corazón, de xeito que un irmán amaba ao seu irmán e cada home axudaba ao seu irmán, e aumentaron abundantemente e multiplicáronse sobremanera, dez [2242 AM] semanas de anos, todos os días da vida de Xosé.
2 E non houbo Satán nin ningún mal durante todos os días da vida de Xosé, que viviu despois do seu pai Xacob, porque todos os exipcios honraron os fillos de Israel durante todos os días da vida de Xosé.
3 E Xosé morreu aos cento dez anos; dezasete anos viviu na terra de Canaán, e dez anos foi servo, e tres anos na cadea, e oitenta anos estivo baixo o rei, gobernando toda a terra de Exipto.
4 E morreu el e todos os seus irmáns e toda aquela xeración.
5 E ordenoulles aos fillos de Israel, antes de morrer, que levasen os seus ósos con eles cando saísen da terra de Exipto.
6 E fíxoos xurar polos seus ósos, porque sabía que os exipcios non o volverían traer para enterralo na terra de Canaán, porque Makamarón, rei de Canaán, mentres vivía na terra de Asiria, loitou no val contra o rei de Exipto e matouno alí, e perseguiu os exipcios ata as portas de Ermón.
7 Pero non puido entrar, porque outro, un novo rei, se convertera en rei de Exipto, e era máis forte ca el, e volveu á terra de Canaán, e as portas de Exipto estaban pechadas, e ninguén saía nin ninguén entraba en Exipto.
8 E Xosé morreu no corenta e seis xubileu, na sexta semana do segundo ano, e enterrárono na terra de Exipto, e [2242 AM] todos os seus irmáns morreron despois del.
9 E o rei de Exipto saíu á guerra co rei de Canaán [2263 AM] no corenta e sete xubileu, na segunda semana do segundo ano, e os fillos de Israel trouxeron todos os ósos dos fillos de Xacob, agás os ósos de Xosé, e enterráronos no campo, na cova dobre do monte.
10 E a maioría (deles) volveron a Exipto, pero uns poucos deles permaneceron nos montes de Hebrón, e Amram, o teu pai, quedou con eles.
11 E o rei de Canaán venceu o rei de Exipto, e pechou as portas de Exipto.
12 E ideou un malvado plan contra os fillos de Israel para aflixilos e díxolle ao pobo de Exipto: "Velaquí que o pobo dos fillos de Israel aumentou e multiplicouse máis ca nós".
13 Vinde, tratémolos sabiamente antes de que se fagan demasiado numerosos, e oprimámolos coa escravitude antes de que a guerra veña sobre nós e antes de que eles tamén loiten contra nós; se non, uniranse aos nosos inimigos e os botarán da nosa terra, porque os seus corazóns e os seus rostros están cara á terra de Canaán.
14 E puxo sobre eles capataces para oprimilos coa escravitude; e construíron cidades fortes para o faraón, Pitom e Ramsés e construíron todas as murallas e todas as fortificacións que caeran nas cidades de Exipto.
15 E obrigáronos a servir con rigor, e canto máis mal os trataban, máis medraban e se multiplicaban.
16 E o pobo de Exipto abominou os fillos de Israel.

CAPÍTULO 47

1 E na sétima semana, no sétimo ano, no corenta e sete xubileu, teu pai saíu [2303 AM] da terra de Canaán, e ti naciches na cuarta semana, no sexto ano, no corenta e oitavo xubileu [2330 AM]; este foi o tempo de tribulación para os fillos de Israel.
2 E o faraón, rei de Exipto, deu orde para que botasen ao río todos os seus fillos varóns que naceran.
3 E botáronos dentro durante sete meses ata o día en que naciches
4 E a túa nai escondeute durante tres meses, e falaron dela. E fixo unha arca para ti, e cubriuna con brea e asfalto, e colocouna entre as lousas na beira do río, e puxote nela sete días, e a túa nai veu de noite e te deu o peito, e de día Miriam, a túa irmá, gardáche dos paxaros.
5 E naqueles días, Tarmut, a filla do faraón, veu bañarse no río, e ouviu a túa voz chorando, e díxolles ás súas criadas que te trouxesen, e elas trouxéronte a ela.
6 E ela sacoute da arca e tivo compaixón de ti.
7 E a túa irmá díxolle: "Debería ir chamarche a unha das hebreas para que che crie e mame este neno?"
8 E ela díxolle: «Vai». E ela foi e chamou á túa nai Ioquebed, e ela deulle un salario, e ela crioute.
9 E despois, cando creciches, leváronte á filla do Faraón, e converticheste no seu fillo, e Amram, o teu pai, ensinouche a escribir, e despois de que completaches tres semanas, leváronte á corte real.
10 E estiveches tres semanas de anos na corte ata o tempo [2351-] cando saíches da corte real e viches a un exipcio que golpeaba o teu amigo, que era [2372 AM] dos fillos de Israel, e matáchelo e agocháchelo na area.
11 E o segundo día, ti e dous dos fillos de Israel pelexastes, e dixécheslle ao que estaba facendo a falta: "Por que feres ao teu irmán?"
12 E el enfadouse e indignouse, e dixo: Quen te nomeou príncipe e xuíz sobre nós? Pensas que me vas matar como mataches o exipcio onte? E ti tiveste medo e fuxiches por mor destas palabras.

CAPÍTULO 48

1 E no sexto ano da terceira semana do corenta e noveno xubileu partiches e habitaches <na terra de Madián>, cinco semanas e un ano. E volveches a Exipto na segunda semana do segundo ano, no cincuenta xubileu.
2 E ti mesmo sabes o que che falou no [2410 AM] Monte Sinaí e o que o príncipe Mastêmâ desexaba facer contigo cando volvías a Exipto <no camiño cando o atopaches no lugar de aloxamento>.
3 Non buscou el con todo o seu poder matarte e librar os exipcios da túa man, cando viu que foras enviado para executar xuízo e vinganza contra os exipcios?
4 E libreite da súa man, e fixeches os sinais e marabillas que te enviaron a facer en Exipto contra o Faraón e contra toda a súa casa, e contra os seus servos e o seu pobo.
5 E o Señor executou unha gran vinganza sobre eles por amor de Israel, e feriunos con (pragas de) sangue e ras, piollos e moscas dos cans, e furúnculos malignos que brotaban en ampolas; e o seu gando coa morte; e con pedras de sarabia, así destruíu todo o que crecía para eles; e con lagostas que devoraron o residuo que quedara da sarabia, e coa escuridade; e <coa morte> dos primoxénitos dos homes e animais, e sobre todos os seus ídolos o Señor tomou vinganza e queimounos con lume.
6 E todo foi enviado pola túa man, para que declarases (estas cousas) antes de que sucedesen, e falaches co rei de Exipto diante de todos os seus servos e diante do seu pobo.
7 E todo aconteceu segundo as túas palabras; dez xuízos grandes e terribles viñeron sobre a terra de Exipto para que puideses executar vinganza nela por Israel.
8 E o Señor fixo todo por mor de Israel, e segundo a súa alianza, que establecera con Abraham, de vingarse deles xa que os reduciran pola forza á escravitude.
9 E o príncipe Mastêmâ levantouse contra ti e procurou botarte nas mans do faraón, e axudou aos bruxos exipcios,
10 E levantáronse e cometeron diante de ti os males que lles permitimos facer, pero os remedios non permitimos que fosen obra das súas mans.
11 E o Señor feriunos con úlceras malignas, e non puideron manterse en pé, porque os destruímos de xeito que non puideron realizar nin un só sinal.
12 E a pesar de todos (estes) sinais e marabillas, o príncipe Mastêmâ non se avergoñou, porque colleu coraxe e gritou aos exipcios que os perseguisen con todas as forzas dos exipcios, cos seus carros, cos seus cabalos e con todos os exércitos dos pobos de Exipto.
13 Eu coloqueime entre os exipcios e Israel, e libramos a Israel da súa man e da man do seu pobo, e o Señor fíxoos pasar polo medio do mar coma se fose terra enseca.
14 E a todos os pobos que trouxo para perseguir a Israel, o Señor, o noso Deus, lanzounos no medio do mar, nas profundidades do abismo debaixo dos fillos de Israel, así como o pobo de Exipto lanzara os seus fillos ao río, vingouse dun millón deles, e mil homes fortes e enérxicos foron destruídos por mor dun só lactante dos fillos do teu pobo que botaran ao río.
15 E no día catorce, no quince, no dezaseis, no dezaseis e no dezaoito, o príncipe Mastêmâ foi atado e encarcerado detrás dos fillos de Israel para non acusalos.
16 E o día dezanove soltámolos para que axudasen aos exipcios e perseguisen aos fillos de Israel.
17 Endureceu os seus corazóns e volveunos teimudos, e o Señor, o noso Deus, ideou o plan de ferir os exipcios e botalos ao mar.
18 E o día catorce o atadomos para que non acusase os fillos de Israel o día en que lles pediron aos exipcios utensilios e roupa, utensilios de prata, utensilios de ouro e utensilios de bronce, para despoxar os exipcios en troques da escravitude na que os obrigaran a servir.
19 E non sacamos os fillos de Israel de Exipto coas mans baleiras.

CAPÍTULO 49

1 Lembra o mandamento que o Señor che ordenou con respecto á Pascua, que a celebrases no seu tempo, o día catorce do primeiro mes, que a mateses antes de que sexa a tarde e que a comasen pola noite do día quince, despois do solpor.
2 Porque nesta noite -o comezo da festa e o comezo da alegría- estabades comendo a pascua en Exipto, cando todos os poderes de Mastêmâ foran soltos para matar a todos os primoxénitos na terra de Exipto, desde o primoxénito do faraón ata o primoxénito da serva cativa no muíño, e ata o gando.
3 E este é o sinal que lles deu o Señor: en toda casa na que visen o sangue dun cordeiro dun ano, non debían entrar a matar, senón que debían pasar de largo, para que se salvasen todos os que estaban na casa, porque o sinal do sangue estaba nos seus linteis.
4 E os poderes do Señor fixeron todo segundo lles ordenara o Señor, e pasaron de largo de todos os fillos de Israel, e a praga non veu sobre eles para destruír de entre eles ningunha alma, nin de gando, nin de home, nin de can.
5 E a praga foi moi grave en Exipto, e non había casa en Exipto onde non houbese un morto, con choros e lamentos.
6 E todo Israel estaba comendo a carne do cordeiro pascual e bebendo o viño, e estaba louvando, bendicindo e dando grazas ao Señor Deus dos seus pais, e estaba listo para saír de debaixo do xugo de Exipto e da malvada escravitude.
7 Lembra este día todos os días da túa vida, e celébrao de ano en ano todos os días da túa vida, unha vez ao ano, no seu día, segundo toda a súa lei, e non o adies de día en día, nin de mes en mes.
8 Porque é unha ordenanza eterna, e está gravada nas táboas celestiais para todos os fillos de Israel, que a observen cada ano no seu día unha vez ao ano, por todas as súas xeracións; e non hai límite de días, porque isto está ordenado para sempre.
9 E o home que estea libre de impureza e non veña a celebralo no seu día, para presentar unha ofrenda aceptable diante do Señor, e para comer e beber diante do Señor no día da súa festa, ese home que estea puro e preto de si será eliminado; por non ofrecer a ofrenda do Señor no seu tempo sinalado, cargará coa culpa sobre si mesmo.
10 Que os fillos de Israel veñan e celebren a Pascua no día da súa data fixada, o día catorce do primeiro mes, entre as tardes, desde a terceira parte do día ata a terceira parte da noite, porque dúas porcións do día están dedicadas á luz e unha terceira parte á tarde.
11 Isto é o que o Señor che mandou que o observases entre as tardes.

12 E non está permitido sacrificalo durante ningún período de luz, senón durante o período próximo á tarde, e que o coman ao serán, ata a terceira parte da noite, e o que sobre de toda a súa carne desde a terceira parte da noite en diante, que o queimen no lume.
13 Non o cociñarán con auga nin o comerán cru, senón asado ao lume; comerano con dilixencia, asando ao lume a cabeza coas entrañas e as patas, e non lle quebrarán ningún óso; porque dos fillos de Israel ningún óso será esmagado.
14 Por esta razón, o Señor ordenoulles aos fillos de Israel que observasen a Pascua no día da súa festa, e que non lle quebrasen ningún óso; porque é un día festivo, e un día ordenado, e non se pode pasar dun día para outro, nin dun mes para outro, senón que se observará no día da súa festa.
15 E manda aos fillos de Israel que celebren a Pascua durante os seus días, cada ano, unha vez ao ano no día do seu tempo fixado, e será unha memoria ben grata diante do Señor, e ningunha praga virá sobre eles para matar ou ferir nese ano no que celebren a Pascua no seu tempo en todos os aspectos segundo o seu mandato.
16 E non o comerán fóra do santuario do Señor, senón diante do santuario do Señor, e todo o pobo da congregación de Israel celebraráo no seu tempo sinalado.
17 E todo home que chegue a ese día, comeráo no santuario do teu Deus diante do Señor, dende os vinte anos para arriba; porque así está escrito e ordenado que o coman no santuario do Señor.
18 E cando os fillos de Israel cheguen á terra que van tomar para posesión, a terra de Canaán, e establezan o tabernáculo do Señor no medio da terra nunha das súas tribos, ata que o santuario do Señor sexa construído na terra, que veñan e celebren a Pascua no medio do tabernáculo do Señor, e que a sacrifiquen diante do Señor ano tras ano.
19 E nos días en que a casa sexa edificada en nome do Señor na terra da súa herdanza, irán alí e sacrificarán a Pascua pola tarde, ao solpor, á terceira parte do día.
20 E ofrecerán o seu sangue no limiar do altar, e porán a súa graxa no lume que está enriba do altar, e comerán a súa carne asada ao lume no atrio da casa que foi santificada en nome do Señor.
21 E non poderán celebrar a Pascua nas súas cidades, nin en ningún lugar senón diante do tabernáculo do Señor, ou diante da súa casa onde habita o seu nome; e non se desviarán do Señor.
22 E ti, Moisés, manda aos fillos de Israel que observen os estatutos da Pascua, como che foi ordenado; decláralles cada ano e o día dos seus días, e a festa dos pans sen fermento, que coman pan sen fermento sete días, (e) que observen a súa festa, e que traian unha ofrenda cada día durante eses sete días de alegría diante do Señor no altar do teu Deus.
23 Porque celebrastes esta festa con présa cando saístes de Exipto ata entrares no deserto de Shur; porque a cumprístes na beira do mar.

CAPÍTULO 50

1 E despois desta lei fixenche saber os días dos sábados no deserto de Sinai, que está entre Elim e Sinaí.
2 E falei contigo dos sábados da terra no monte Sinaí, e falei contigo dos anos xubileos nos sábados dos anos; pero o ano non che dixen ata que entres na terra que vas posuír.
3 E a terra gardará os seus sábados mentres habiten nela, e coñecerán o ano do xubileu.
4 Polo tanto, ordenei para ti os anos, as semanas, os anos e os xubileus: hai corenta e nove xubileus desde os días de Adán ata hoxe, [2410 AM] e unha semana e dous anos: e aínda hai corenta anos por vir (lit. 'distantes') para aprender os [2450 AM] mandamentos do Señor, ata que pasen á terra de Canaán, cruzando o Xordán cara ao oeste.
5 E os xubileus pasarán ata que Israel sexa purificado de toda culpa de fornicación, impureza, contaminación, pecado e erro, e habite con confianza en toda a terra, e non haberá máis Satán nin ningún malvado, e a terra será pura desde aquela para sempre.
6 E velaquí o mandamento relativo aos sábados -escribinos para ti- e todos os xuízos das súas leis.
7 Seis días traballarás, pero o sétimo día é o sábado do Señor, o teu Deus. Nel non farás ningún traballo, nin vós, nin os vosos fillos, nin os vosos servos, nin as vosas servas, nin todo o teu gando, nin o estranxeiro que estea contigo.
8 E o home que faga algún traballo nel, morrerá; calquera que profane ese día, ou calquera que se deite coa súa muller, ou calquera que diga que fará algo nel, que emprenda unha viaxe por el con respecto a calquera compra ou venda; e calquera que saque auga que non teña preparado para si o sexto día, ou calquera que leve calquera carga para levala fóra da súa tenda ou fóra da súa casa, morrerá.
9 Non faredes ningún traballo no día do sábado, agás o que vos teñades preparado para o sexto día, para comer, beber e descansar, e gardar o sábado sen traballar nada nese día, e para bendicir o Señor, o voso Deus, que vos deu un día de festa e un día santo; e un día do reino santo para todo Israel é este día entre os seus días para sempre.
10 Pois grande é a honra que o Señor lle deu a Israel para que coman e beban e estean satisfeitos neste día festivo, e descansen nel de todo traballo que pertence ao traballo dos fillos dos homes, agás queimar incenso e traer ofrendas e sacrificios diante do Señor por días e por sábados.
11 Só esta obra se fará os días de descanso no santuario do Señor, o teu Deus; para que expien por Israel con sacrificios continuamente, día tras día, como memorial agradable diante do Señor, e para que El os reciba sempre, día tras día, segundo che foi ordenado.
12 E todo home que faga algún traballo nel, ou vaia de viaxe, ou labre a súa granxa, xa sexa na súa casa ou en calquera outro lugar, e calquera que acenda lume, ou monte en calquera besta, ou viaxe en barco polo mar, e calquera que golpee ou mate algo, ou mate unha besta ou un paxaro, ou calquera que capture un animal ou un paxaro ou un peixe, ou calquera que xexue ou faga a guerra nos sábados:
13 O home que faga algunha destas cousas no sábado, morrerá, para que os fillos de Israel garden os sábados segundo os mandamentos relativos aos sábados da terra, como está escrito nas táboas que El deu nas miñas mans para que eu che escribise as leis das estacións e as estacións segundo a división dos seus días. Aquí complétase a conta da división dos días.